LILIAN JACKSON BRAUN

1980'lerde kitapevi raflarını istila eden kedi kahramanlı polisiyelerin anası kabul edilen Lillian Jackson Braun yazarlık yaşamına dolaylı bir biçimde başladı. On beş yaşında büyük mağazalardan birine reklamlarında kullanabilecekleri dizeler yazmayı önerdi. Dizelerini satamadı ama metin yazarı olarak işe alındı. Zaman içinde de halkla ilişkiler bölümünün başına kadar yükseldi. Oradan Detroit Free Press'de köşe yazarlığına geçti. Kedilere olan ilgisi bir porselen Siyam kedisi biblosuyla başladı. Kırk yaşındayken, ilk eşinden ilk canlı Siyam kedisini hediye olarak aldı.

Lillian Jackson Braun eşi Earl ve iki kedisi Koko III ve Pitti Sing'le Kuzey Carolina'da yaşıyor. Müzmin bekâr Jim Qwilleran ile olağanüstü zeki kedileri Koko ve Yum Yum'un serüvenleri Oğlak Yayınları'nda sürecek.

Lilian Jackson Braun'un Oğlak'taki polisiyeleri:

Tersten Okuyan Kedi
Kanepe Atıştıran Kedi
Çenesini Tutamayan Kedi
Kırmızı Gören Kedi
Brahms Dinleyen Kedi

Hazırlananlar:
Postacılık Oynayan Kedi
Shakespeare'i Bilen Kedi
Yapıştırıcı Koklayan Kedi

“BİR JIM QWILLERAN MACERASI”

Brahms
Dinleyen Kedi
Lilian Jackson Braun

İngilizce aslından çeviren:
Hande Canlı

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Brahms Dinleyen Kedi – The Cat Who Played Brahms / Lilian Jackson Braun
İngilizce aslından çeviren: Hande Canlı

© Lilian Jackson Braun, 1987
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999
Blanche C. Gregory, Inc. New York, USA aracılığıyla yazar sözleşmesi yapılmıştır.
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı:Ulaş Eryavuz
Dizgi düzeni: Goudy Light 10,5 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: 2001
ISBN 975 - 329 - 286 -4

"Maceraperest Kitaplar bir Oğlak Yayıncılık ve
Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com

BRAHMS DİNLEYEN KEDİ

1

Tecrübeli gazeteci Jim Qwilleran için kariyerinin en berbat anlarından biriydi. Yıllar önce bir savaş muhabiri olarak çalışırken kumsallarda yaylım ateşine tutulmuştu. Polis muhabiri olarak çalıştığı dönemdeyse Mafya'nın hedefi olmuştu. Şimdi, ortabatıda çıkan Daily Fluxion adlı bir gazetede gurme köşesini hazırlıyordu ve Basın Kulübü'nde kendisini bekleyen şoka hiç de hazır değildi doğrusu.

Güne oldukça iyi başlamıştı. Kaldığı pansiyonda güzel bir kahvaltı yaptı: Bir dilim tatlı kavun, içinde tavuk ciğeri bulunan nefis bir omlet, peynirli sufle ve üç fincan kahve. Öğle yemeği için eski dostu Arch Riker'le uğrak yerleri olan Basın Kulübü'nde buluşmayı planlıyorlardı.

Öğlen saat on ikide Qwilleran bir zamanlar eyalet hapishanesi olarak kullanılan ama şimdi basın camiasına yiyecek ve içecek hizmeti veren eski ve kirli taş kalenin merdivenlerini çıkıyordu. Çivi kakmalı kapıya yaklaşırken, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetti. Taze vernik kokusu alıyordu! Keskin kulakları kapı menteşelerinin gıcırdadığını kesinlikle duymamıştı! Lobiye doğru ilerledi ve sıkıntıyla yutkundu. O sevdiği karanlık ve dumanlı atmosfer yerini temiz ve aydınlık bir ortama bırakmıştı.

Qwilleran, Basın Kulübü'nün yıllık bakım için iki hafta süreyle kapalı kalacağını biliyordu ama kimse ona böylesine bir değişiklik yapılacağını çıtlatmamıştı doğrusu. Bütün bunlar iş için şehir dışına çıktığında olup bitmişti.

Öfkeyle kabaran gür bıyıklarını yumruğuyla bastırarak düzeltti. Üst üste sürülmüş ucuz verniklerle koyulaşmış lambri kaplı duvarlar, büyükannesinin masa örtüsünü andıran bir kâğıtla kaplanmıştı. Yüz yıllık aşınmış tahta zeminin yerinde, duvardan duvara, sık tüylü bir halı vardı. Kubbeli tavanı aydınlatan fluoresanların yeriniyse parlak pirinçten bir avize almıştı. O bildik küf kokusu bile kaybolmuş, yerini yeni eşyaların ilacı andıran kimyasal kokusu sarmıştı.

Gazeteci, ilk şoku ve hayal kırıklığını atlattıktan sonra, her zaman yemek yediği barın karanlık ve uzak köşesine yöneldi. Burada da benzer manzarayla karşılaştı: Krem rengi duvarlar, loş ışıklar, tavandan sarkan yapay çiçeklerle dolu sepetler ve aynalar. Aynalar mı! Qwilleran birden ürperdi.

Daily Fluxion'daki editörü Arch Riker, her zamanki içkisi skoçla her zamanki masasında oturuyordu ama üstü çiziklerle dolu tahta masa onarılmış ve cilalanmıştı. Üstündeyse kenarları süslü beyaz amerikan servisleri duruyordu. Garson kız hemen Qwilleran'ın klasik içeceği domates suyuyla beliriverdi ama üzerinde her zaman giydiği beyaz, dar ve göğüs cebinde fırfırlı bir mendil olan

üniforması yoktu. Artık bütün garson kızlar Fransız hizmetçiler gibi üstlerine siyah şık bir elbise geçirmişler, beyaz önlükler ve fırfırlı başlıklar takmışlardı.

"Arch! Ne olmuş buraya böyle?" diye sordu Qwilleran. "Gözlerime inanamıyorum!" İnleyerek ihtişamlı gövdesini bir iskemleye bıraktı.

"Kulübün artık pek çok bayan üyesi var" diye açıkladı Riker sakin bir sesle. "Burayı temizlemek için kendilerini yönetim kuruluna seçtirdiler, bu yüzden pek çok değişiklik yapmışlar. Buna ters-yüz yenileme diyorlar: Bütün bunlar istenildiğinde hemen değiştirilebiliyor. Önümüzdeki yılın komitesi isterse bu duvar kâğıtlarını ve halıları söküp binayı o eski harap ve pis görünümüne tekrar kavuşturabilir..."

"Bütün bunları beğenmiş gibi konuşuyorsun. Hain!"

"Zamana ayak uydurmalıyız" dedi Riker, görmüş geçirmiş bir editörün o sıkılmış ağırbaşlılığıyla. "Hadi mönüye bak ve ne yiyeceğine karar ver. Benim saat bir buçukta bir toplantım var. Acele etmem gerek. Ben körili kuzu ısmarlayacağım."

"Benim iştahım kaçtı" dedi Qwilleran. Duyduğu memnuniyetsizlik aşağı sarkan bıyıklarından belli oluyordu. Kolunu sallayarak çevresini gösterdi. "Burası bütün özelliğini yitirmiş. Kokusu bile yapay." Başını kaldırarak havayı kokladı. "Sentetik! Büyük ihtimalle kansorejen!"

"Burnun bir av köpeği gibi koku alıyor olmalı Qwill. Burada kimse kokudan filan şikâyet etmedi."

"Bir şey daha var" dedi Qwilleran ters bir biçimde. "Fluxion'da olanlar da hoşuma gitmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk önce kadınları Haber Servisi'nin odalarından birine taşıdılar ve oradaki bütün erkekleri de Kadın Sayfası'nın odasına geçirdiler. Sonra kadınlarla erkeklerin tuvaletini ortak yaptılar. Ondan sonra o yeni yeşil, turuncu ve mavi yazı masalarını getirdiler. Tam bir sirke benziyor! Sonra daktilomu aldılar ve önüme başıma ağrılar sokan bir monitör koydular."

Riker yatıştırmak isteyen bir tonla, "O eski filmleri unut artık Qwill. Hâlâ fötr şapkaları başlarında, iki parmakla daktilo yazan gazeteciler istiyorsun."

Qwilleran sandalyesine iyice gömüldü. "Bana bak, Arch. Uzun süredir kafamda bir şeyler tasarlıyordum ve şimdi kararımı verdim. Üç haftalık tatilim ve iki haftalık yıllık iznim var. Bir süre daha izin alıp üç aylığına buradan uzaklaşmayı düşünüyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Fluxion'a reklam veren restoranlar için övgüler düzmekten yoruldum. Kuzeye gidip şehrin keşmekeşinden, kirliliğinden, gürültüsünden ve kötülüğünden uzaklaşmak istiyorum."

"İyi misin Qwill?" diye telaşlı bir sesle sordu Riker. "Hasta falan değilsin, değil mi?"

"Biraz temiz hava almayı istemek anormal bir şey mi?"

"Bu seni öldürür! Sen şehir çocuğusun Qwill. Ben de öyleyim. Biz karbonmonoksit, sigara dumanı ve Chicago'yu saran tozlu rüzgârda büyüdük. Ben senin en eski dostunum ve şunu söylüyorum: Sakın yapma! Maddi açıdan da henüz ayaklarının üstünde durmaya başladın ve ..." (sesini alçaktı) "...Percy senin için yepyeni ve harika bir görev düşünüyor."

Qwilleran homurdandı. Yayın yönetmeninin "yeni ve harika" görevlerini çok iyi biliyordu. Son birkaç yıldır bunlardan dört tanesini denemişti. Bunların hepsi de

savaş muhabirliği yapmış ve polis muhabiri olarak ödül kazanmış bir gazeteci için hakaret mahiyetindeydi. "Bu seferki ne acaba?" diye mırıldandı. "Ölüm ilanları mı? Yoksa ev hanımlarına yararlı bilgiler köşesi mi?"

Riker önce mutlulukla gülümsedi, sonra fısıldadı: "Araştırmacı gazetecilik! Konuyu kendin belirleyebilirsin. Siyasi rüşvet, şirket dolandırıcılıkları, çevre kanunlarının çiğnenmesi, hükümet harcamaları, ne bulursan yani."

Qwilleran büyük bir dikkatle bıyığına dokundu ve masanın karşı tarafında oturan editörüne baktı. Araştırmacı gazetecilik, basında moda olmadan uzun süre önce yapmak istediği bir şeydi. Yine de hassas üst dudağı (önsezilerinin en güçlü kaynağı) ona sinyaller gönderiyordu. "Belki gelecek sonbahar. Şu anda yaz tatilini insanların evlerinin kapısını kilitlemediği ya da otomobillerinin anahtarlarını kontaktan çıkarmadığı bir yerde geçirmek istiyorum."

"Bu iş gelecek sonbahara kalmayabilir. Morning Rampage'ın bir araştırmacı haberci alacağını duyduk ve Percy de onlardan aşağı kalmak istemiyor. Nasıl olduğunu bilirsin. Teklif edildiğinde işi kapmazsan kumar oynamış olursun."

Garson kız, Riker'a bir skoç daha getirmek ve öğle yemeği siparişlerini almak için geri döndü. "Zayıflaşmışsın" dedi Qwilleran'a. "Ne alacaksın? Patatesle hamburger, bira ve elmalı turta?"

Qwilleran kıza sinirli bir bakış fırlattı. "Aç değilim."

"Bir hindili sandviç ısmarla" diye önerdi kız." Yeşilliği ve domatesi sen yersin, hindiyi de Koko'ya götürürsün. Sana paket yaparım."

Qwilleran'ın siyam kedisi Koko, Basın Kulübü'nde ünlüydü. Kedinin resmi lobide Pulitzer ödülü kazananların yanında asılıydı ve muhtemelen gazetecilik tarihinde, polis şefi tarafından imzalanmış basın kartı olan tek kediydi. Qwilleran, şüpheci yapısı ve merakı sayesinde adalete birkaç suçlu teslim etmiş olmasına rağmen, Basın Külübü'ndeki herkesin genellikle inandığı, onun başarısının arkasında kedigiller ailesinden üstün zekâlı ve olağanüstü sezgi gücüne sahip bir varlık olduğuydu. Koko her zaman doğru yerde ve doğru zamanda koklar ve tırmalardı.

İki gazeteci sessizlik içinde körili kuzuya ve hindili sandviçe verdi kendini. Bu durum derin düşünceler içinde olduklarını gösteriyordu. Sonunda Riker sordu: "Eğer yazın tatil yapacaksan nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Altı yüz kilometre kadar kuzeyde, göl kenarında bir yere gideceğim. Geyikli Kasaba yakınlarında."

"O kadar uzağa mı? Kedileri ne yapacaksın?"

"Yanıma alacağım."

"Otomobilin yok ve Kuzey ormanlarında taksi bulunmaz."

"Bir otomobil için ön ödemeyi yapabilirim, kullanılmış bir araç için tabii."

"Tabii" dedi Riker. Arkadaşının tutumluluk konusunda ne kadar ünlü olduğunu biliyordu. "Dahi kedi de bir sürücü ehliyeti alacak sanırım."

"Koko mu? Alırsa hiç şaşmam. Düğmeler, tuşlar, kadranlar, kollar gibi mekanik olan her şeyle ilgilenmeye başladı."

"Geyikli Kasaba gibi bir yerde ne yapabilirsin ki Qwill? Balık avlamazsın. Tekne kullanmazsın. Ordaki göl yüzmek için fazla soğuktur. Kışın donmuş, yazın da erimiş buz vardır."

"Merak etme Arch. Planlarım var. Bir kitap için müthiş bir fikrim var. İçinde bol seks ve şiddet olan bir roman yazmayı denemek istiyorum. Daha doğrusu içinde her şey olacak."

Riker, gazetecinin yüzüne bakakaldı ve kafasında başka itirazlar arandı. "Bu sana epey pahalıya mal olacak. Yazlık evler için ne kadar kira istediklerini biliyor musun?"

"Aslına bakarsan" dedi Qwilleran, zafer dolu bir ses tonuyla. "Bir kuruş bile harcamayacağım. Orada yaşayan yaşlı bir teyzem var ve rahatça kullanabileceğim bir kulübeye sahip."

"Bana bu yaşlı teyzenden hiç söz etmemiştin."

"Aslında akrabam değil. Annemin bir arkadaşıydı ve ben çocukken onu Fanny Teyze diye çağırırdım. Sonra bağlantımız koptu ama Fluxion'daki köşemi okumuş, bana mektup yazdı. O zamandan beri yazışıyoruz... Bu arada köşe yazısı demişken, dünkü gazetede adım yanlış yazılmış."

"Biliyorum, biliyorum" dedi Riker. "Yeni bir düzeltmenimiz var ve kimse ona bugüne kadar o saçma W harfinden bahsetmemiş. İkinci baskıda değiştirdik."

Garson kız, kahve getirdi: Yeni duvar kâğıdının altında kalan isten kararmış vernik kadar koyu bir kahve. Riker, Qwilleran'ın bu sıradışı tavrını açıklayabilecek ipuçlarını bulmak ister gibi bardağını inceledi. "Peki, ya arkadaşın? Hani şu sağlıklı yiyecekler yiyen kadın. Bu ani çılgınlığın hakkında ne düşünüyor?"

"Rosemary mi? O temiz hava ve egzersiz gibi şeylere bayılır."

"Son zamanlarda pipo içmiyorsun. Bu onun fikri mi?"

"Sence ben kendime ait kararlar alamaz mıyım? Yalnızca, tütün satın almanın, pipoya doldurmanın, sıkıştırmanın, yakmanın, sonra ikinci ve üçüncü defa yakmanın, külleri dökmenin ve kül tablasını boşaltmanın ne kadar yorucu olduğunu fark ettim."

"Yaşlanıyorsun" dedi Riker.

Yemekten sonra Bay Gurme, üzerinde aynı renkte telefon ve ekran bulunan zeytin yeşili masasına, editörse, asistan editörlerin, bölüm editörlerinin, idari editörlerin ve yönetici editörlerin katıldığı toplantıya gitti.

Qwilleran açıklamasının Riker'in profesyonel soğukkanlılığını bozmuş olmasından memnundu. Ama yine de itiraf etmeliydi ki editörün soruları kesin kararlılığını bir parça sarsmıştı. Büyük şehrin kaosunda geçirdiği bir ömürden sonra üç aylık sade bir hayata nasıl uyum sağlayacaktı? Yaz süresince bir şeyler yazmayı planladığı doğruydu ama günün kaç saatini daktilonun başında geçirebilirdi? Basın Kulübü'nde öğle yemekleri, telefon görüşmeleri, arkadaşlarla geçirilen akşamüstleri, gurme akşam yemekleri, heyecanlı beyzbol karşılaşmaları olmayacaktı ve Rosemary de olmayacaktı.

Yine de bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Fluxion'dan sıkılmıştı ve bütün mevsimi göl kıyısında kafasını dinleyebileceği bir yerde geçirmek tutumlu yapısına uyuyordu.

Diğer taraftan, Fanny Teyze konfor ve ev eşyalarıyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Qwilleran ekstra uzun bir yatak, içine gömülebileceği, yumuşak koltuklar, okuma lambaları, çalışan bir buzdolabı, sürekli sıcak su ve sorunsuz bir tesisata alışıktı. Kuşkusuz lüks dairelerinden birinde oturduğu Maus Evi'nin konforunu özleyecekti. Robert Maus usulü şık akşam yemeklerini, diğer kiracıların, özellikle de Rosemary'nin dostluğunu çok özleyecekti.

Masadaki yeşil telefon çaldı. Qwilleran dalgın bir kafayla ahizeyi kaldırdı.

"Qwill haberleri duydun mu?" Bu Rosemary'nin kadife sesiydi ama oldukça endişeli geliyordu.

"Ne oldu?" Geçen yıl Maus Evi'nde iki cinayet işlenmişti ama katil şu anda parmaklıkların arkasındaydı ve apartman sakinleri güvenli ve sorunsuz bir hayata alışmışlardı.

"Robert binayı satıyor" dedi Rosemary yakınarak, "ve hepimizin orayı boşaltması gerekiyor."

"Neden satıyor? Her şey iyi gidiyordu."

"Birisi ona mülk için müthiş bir teklifte bulunmuş. Biliyorsun her zaman avukatlığı bırakıp kaliteli bir restoran açmak istiyordu. Bunun büyük bir şans olduğunu düşünüyor. Bu oldukça değerli bir gayrimenkul ve bir mühendislik firması çok katlı bir apartman inşa edecekmiş."

"Bu gerçekten kötü bir haber" diye kabul etti Qwilleran. "Robert Şatobiryanları, İstakozları ve Florentine soslu enginarlarıyla hepimizi şımartmıştı. Eve döndüğünde Altı Numara'ya uğraşana. Bu konuyu konuşuruz."

"Ben içkiyi getiririm. Sen bardakları soğut" dedi Rosemary. "Daha bugün taze nar suyu satın aldık." Rosemary, Sağlık Sıhhat isimli doğal besin satan bir dükkânın ortağıydı. Qwilleran bu ismi son derece itici buluyordu.

Ahizeyi düşünceli bir halde yerine koydu. Bu kötü haber ona kuzeye gitmesi için sanki bir neden daha vermişti. Öğleden sonra, yanına Basın Kulübü'nde paketlettiği hindiyle Mavi Ejderha adlı antika dükkânında bulduğu metreyi de alarak erkenden ofisten ayrıldı.

Nehir Yolu otobüsünden, ikinci el otomobil pazarının önünde indi. Dosdoğru az benzin yakan küçük otomobillerin sıralandığı tarafa yöneldi. Sırayla araçların kapılarını açıp sürücü koltuğunun arkasındaki yer boşluğunu ölçerek birinden diğerine geçiyordu.

Bu gösteriyi bir süre seyreden bir satıcı devreye girdi. "Küçük bir otomobille ilgileniyorsunuz?"

"Duruma bağlı" diye mırıldandı Qwilleran, başını arka koltuğa gömmüş bir halde. Ve kafasında not aldı: I2'ye 15.

"Aradığınız özel bir model var mı?"

"Hayır." Sorun, vites kutusu gibi görünüyordu. 13'e 15.

"Düz vites mi otomatik vites mi istiyorsunuz?"

"Fark etmez" dedi Qwilleran, bir yandan da elindeki metreyle ölçmeye devam ediyordu; 13'e 16. Uzun yıllar gazetelerin garajında yatan şirket otomobillerini kullandıktan sonra artık her çeşit kullanabilirdi. Seçiciliği felce uğramıştı.

Satıcı hafif sarkmış bıyıkları ve hüzünlü gözleri inceliyordu. Sonunda "Sizi tanıyorum" dedi. "Resminiz sürekli Fluxion'da. çıkıyor. Restoranlarla ilgili yazılar yazıyorsunuz. Kuzenimin de Mutlukoru'da bir pizzacısı var."

Qwilleran dört kapılı bir aracın derinliklerinden homurdandı.

"Size yeni gelen bir parçayı göstermek istiyorum. Daha temizliği bile yapılmadı. Geçen yılın modeli, yalnızca üç bin kilometrede. Bir malikâneden getirdiler."

Qwilleran adamı garaja kadar izledi. Yeşil, iki kapılı ve henüz içine, Yepyeni Otomobil Kokusu sıkılmamış bir aracın önünde durdular. Qwilleran arka koltuğa elinde mezurasıyla eğildi. Daha sonra sürücü koltuğunu uzun bacaklarını sığacağı kadar geriye itti ve tekrar ölçtü: 14'e 16. "Mükemmel " dedi, "yalnız, kapı kollarını çıkarmam gerekebilir. Ne kadar?"

"Büroya buyrun, fiyatı konuşalım" dedi satıcı adam.

Gazeteci yeşil otomobili büronun çevresinde kullandı. Daha önce kullandığı gazete araçlarına göre daha az sarsılıyor, insanı daha az zıplatıyor, sıçratıyordu.

Ayrıca daha az takırdıyordu. Fiyatı da makuldü. Ön ödemeyi yaptı, bazı kâğıtlar imzaladı ve Maus Evi'ndeki dairesine otomobiliyle döndü.

Tahmin ettiği gibi posta kutusunda, antetli kâğıda yazılmış bir mektup vardı. Robert Maus tarafından gönderilmişti. Mektupta üzgün olduğunu bildiriyor, Maus Evi olarak bilinen binanın bazı görüşmeler sonucunda şehir dışından yatırımcıların oluşturduğu bir şirketler birliğine satılmış olduğunu ve maalesef, kiracıların en geç 1 Eylül itibarıyla binayı boşaltmaları gerektiği belirtilmekteydi.

Zarfı oracıkta açmış olan Qwilleran omuzlarını silkerek dairesine doğru merdivenleri çıkmaya başladı. Altı numaranın kapısını açar açmaz siyam kedilerinin yanındaki enfes hindinin kokusunu alıp, çevresinde dört dönmelerini, uyumsuz bir sevinç mırıltısı düetiyle kendisini karşılamalarını bekliyordu. Ama bunun yerine, iki kedi de beyaz ayı postunun üzerinde anlaşmış gibi sessizce oturuyordu. Qwilleran bunun nedenini biliyordu. Binada yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetmişlerdi. Koko ve suçortağı Yum Yum sürpriz planlamakta uzmandılar ama başkaları tarafından yapılan değişikliklere tahammülleri olduğu söylenemezdi. Maus Evi'nin güneş alan pencere pervazından, sürekli bir eğlence kaynağı olan semt güvercinlerinden, ve lüks ayı postundan pek bir memnundular.

"Tamam, çocuklar" dedi Qwilleran. "Taşınmaktan hoşlanmadığınızı biliyorum ama nereye gittiğimizi görünceye kadar bekleyin! Postu yanımıza almayı isterdim ama ne yazık ki bize ait değil."

Kısaltılmış adı Koko olan Kao K'o-Kung, gerçek bir doğulu imparatorun vakurluğunu taşıyordu. Bıyığının her telinden hoşnutsuzluk akarak krallar gibi dimdik duruyordu. Hem Koko hem de Yum Yum bembeyaz kürkün üzerinde ne kadar büyüleyici göründüklerinin farkındaydılar. Klasik siyam renklerine ve hatlarına sahiptiler: Mavi gözleri koyu kahve yüzlerinde pırıl pırıldı. Yanında vizon kürkün ikinci sınıf kalacağı açık kahve bir kürke, zarif uzun kahverengi bacaklara ve zarif bir kamçıyı andıran kuyruğa sahiptiler.

Gazeteci hindiyi onlar için doğradı. "Haydi gelin ve yiyin! Bu parçayı gerçek bir hindiden kesmişler bu sefer." Kedilerin ikisi de soğuk mesafelerini korudu.

Birkaç dakika sonra Qwilleran burnunu havaya kaldırdı. Tanıdık bir parfüm kokusu almıştı, Rosemary kapıyı çaldı. Kadını klasik bir selamlaşmadan biraz daha öteye giden bir öpücükle karşıladı. Siyam kedileriyse hâlâ taş gibi hareketsizdiler.

Nar suyu bir parça buzlu sodaya katıldı. Yakında boşaltacakları binada yaşanmış bütün olayların anısına kadeh kaldırdılar.

"Unutulmaz zamanlardı" dedi Qwilleran. "Bir rüyaydı" diye ekledi Rosemary. "Ve ara sıra da bir kâbus."

"Sanırım artık teyzenin teklifini kabul edersin. Fluxion'dan izin alabilecek misin?"

"Ah tabii, geri dönmeme izin vermeyebilirler ama gitmeme izin vereceklerdir. Senin bir planın var mı?"

"Kanada'ya geri dönebilirim" dedi Rosemary. "Max, Toronto'da doğal gıda restoranı açmak istiyordu, eğer Sağlık Sıhhat'teki payımı satabilirsem, onunla bir ortaklık kurabilirim."

Qwilleran bıyığından soludu. Max Sorrel mi? O zampara! "Oysa benimle birlikte kuzeye gelirsin ve beraber oluruz diye düşünmüştüm."

"Eğer Toronto'daki işim olmazsa çok isterim. Oraya nasıl gideceksin?"

"Bugün bir otomobil satın aldım. Kediler ve ben Kazmalı Kasaba'ya kadar otomobille gidip Fanny Teyze'ye merhaba diyeceğiz, sonra yukarı, göle doğru

devam edeceğiz. Onu kırk yıldır görmedim. Mektuplarından anladığım kadarıyla nevi şahsına münhasır biri. Mektup yazarken sayfaları çaprazlamasına dolduruyor."

Rosemary şaşırmış görünüyordu.

"Annem de hep çaprazlamasına yazardı" diye devam etti Qwilleran. "Bir sayfayı doldurduktan sonra, sayfayı yanlamasına çevirir, yazdığı satırların üstünden devam ederdi."

"Ne için? Kâğıttan tasarruf etmek için mi? "

"Kimbilir? Belki de herkesin okumaması için. Okuması kolay olmuyor çünkü... Gerçek teyzem değil aslında" diye devam etti. "Fanny Teyze'm ve annem, 1. Dünya Savaşı sırasında iki küçük kızdı. Sonradan Fanny meslek hayatına atılmış galiba, hiç evlenmedi. Emekli olduğundaysa Kazmalı Kasaba'ya geri döndü."

"Orayı hiç duymamıştım."

"Bir maden kasabası. Ailesi servetini madenlerden elde etmiş."

"Bana yazacak mısın sevgili Qwill?"

"Sana sık sık yazarım. Seni özleyeceğim Rosemary."

"Bana Fanny Teyze'nle ilgili her şeyi yaz."

"Şimdi kendisine Francesca denmesini istiyor. Fanny Teyze diye çağrılmaktan hoşlanmıyor. Kendini yaşlı bir kadın gibi hissediyormuş."

"Kaç yaşında?"

"Gelecek ay doksanına basacak."

2

Qwilleran kuzey yolculuğu için yeşil otomobile eşyalarını yerleştirdi. İki bavul, daktilosu, altı kiloluk bir sözlük, beş yüz sayfa daktilo kâğıdı ve iki koli kitap. Koko kediler için hazırlanmış olan ticari mamaları yemeyi reddettiği için, yirmi dört kutu kemiksiz tavuk, somon balığı, sığır eti, beyaz ton balığı, karides kokteyli ve Alaska yengeci almıştı. Arka koltukta siyamların en sevdiği mavi minderleri vardı. Yerdeyse, sığması için sapları elektrikli testereyle kesilmiş, oval bir kızartma tavası duruyordu. Tavanın içinde iki buçuk santim kalınlığında kedi kumu vardı. Bu kedilerin tuvaletiydi. Bir önceki tuvaletin el boyaması kaplaması paslanınca, Robert Maus donanımlı mutfağından bağışlamıştı bu tavayı.

Qwilleran'ın dairesindeki mobilyalar bir önceki kiracıya aitti ve kendi birkaç özel eşyası da -örneğin antika terazisi, dökme demirden yapılma eski bir hanedan arması- yaz boyunca Arch Riker'in bodrumunda duracaktı. Her şeyi böylece ayarladıktan sonra gazeteci kuzeydeki kasabaya doğru iç rahatlığıyla yola koyuldu.

Ancak arka koltuktaki yolcular için aynı şey söylenemezdi. Küçük dişi kedi, otomobil ne zaman bir köşeyi dönse, bir virajı alsa, köprüden ya da bir viyadüğün altından geçse, bir kamyonetle karşılaşsa ya da hızı yetmişi geçse acı acı miyavlıyordu. Buna karşılık Koko da onu azarlayıp arka bacağını ısırıyor, zaten yeterince etkili olan gürültüye bir de hırıltılar ve tıslamalarla katılıyordu. Qwilleran, yanından geçen motosikletlilerin ters bakışlarına, yakınan kornalarına ve düşmanca sıkıştırmalarına göğüs gerip dişlerini sıkarak otomobili kullandı.

Yol, banliyölerin arasından geçip kırsal bölgenin kıvrılarak ilerleyen yollarına dönüştü. Bunun ardından soğuk bir hava geldi. Çam ağaçlarının boyu uzadı, geyik çıkabilir uyarıları ve kamyonetlerle daha fazla karşılaşmaya başladı. Qwilleran'ın alt üst olmuş sinirleri, onu geceyi geçirmek için yolculuğuna ara vermeye zorluyordu. Kazmak Kasaba'ya hâlâ iki yüz kilometre vardı. Ormanlık bir alanda inşa edilmiş olan motel-öncesi çağdan kalma, dökülen kulübelerden

oluşan bir turist kampında durdular. Üçü de bitkin bir haldeydi. Koko'yla Yum Yum hiç zaman kaybetmeden yatağın tam ortasına kıvrılıp uyuyakaldılar.

Ertesi günkü yolculukta arka koltuktan gelen itirazlar azalmıştı. Hava iyiden iyiye serinledi. Şimdi "geyik çıkabilir" uyarısının yerini "Çatal Boynuz çıkabilir" tabelaları almıştı. Otoyol bir tepeye tırmandıktan sonra bir vadiye dalıp Kazmalı Kasaba'ya giden anayola dönüştü. Kasabanın merkezinde ikiye ayrılan ve küçük bir parkı çevreleyen ana caddenin iki yanında, madencilik ve kereste ticaretinden kazanılan zenginliği gözler önüne seren büyük görkemli evler yer alıyordu. Parkın karşısındaki binalar da oldukça etkileyiciydi: On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir adliye binası, bir Yunan tapmağının sütunlarına sahip kütüphane, iki kilise ve Fanny Teyze'nin parlak pirinç rakamlarla numaralanmış evi.

Kare biçimindeki büyük taş evin arkasında at arabası için de özel bir garaj bulunuyordu. Araç yolu üzerine mavi bir kamyonet park etmişti. Bir bahçıvan çalılıkların arasında çalışıyordu. Adam gazetecinin tanımlayamadığı bir ifadeyle dik dik baktı. Ön kapıda üzerine ailenin soyadının -Klingenschoen- kazınmış olduğu, yine pirinç çerçeveli eski tip bir posta aralığı vardı.

Kapıya bakan ufak tefek kadın kesinlikle Fanny Teyze'ydi. Seksen dokuz yaşında, ufak tefek ama yüzünden sağlık ve enerji fışkıran bir kadın. Beyaz, pudralı, kırışık yüzünde iki turuncu ruj çizgisi vardı. Gözlükleri gözlerini kocaman gösteriyordu. Kalın camlarının ardından gelen ziyaretçiyi tanımaya çalıştı. Kim olduğunu anladıktan sonra kollarını iki yana açarak dramatik bir biçimde karşıladı. Ve sonra, o ufak tefek narin kadından derin mi derin bir gürleme geldi:

"Tanrı seni korusun! Ne kadar da büyümüşsün!" dedi.

"Umarım öyledir!" dedi Qwilleran nazikçe. "Beni en son gördüğünde yedi yaşındaydım. Nasılsın Francesca? Harika görünüyorsun!"

Bu egzotik ad, gösterişli kıyafetiyle de son derece uyumluydu: Tavuskuşu deseni işlenmiş turuncu saten bir tunikle, siyah bir pantolon giymişti. Başına sardığı -yine turuncu renkte- eşarbı tepesinde toplamıştı. Bu bombe, boyunu dört parmak daha uzun gösteriyordu.

"Hadi içeri gel" diye gürledi neşeyle. " Seni gördüğüme o kadar sevindim ki! Evet aynı Fluxion'daki resmindeki gibisin. Keşke sevgili annen de seni görebilseydi, Allah rahmet eylesin. Bıyığına bayılırdı. Bir fincan kahve içmek ister miydin? Siz gazetecilerin ne çok kahve içtiğini bilirim. Güneşli salonda içebiliriz."

Fanny Teyze önde, gazeteci arkada, üst kata çıkan görkemli merdivenleri olan yüksek tavanlı bir holden geçtiler. Salonu, süslü yemek odasını, lambri kaplamalı kütüphaneyi ve alacalı basmalara boğulmuş kahvaltı odasını geçerek camlı kapıları, bambu mobilyaları ve kauçuk bitkileri olan havadar bir odaya geldiler.

Fanny Teyze o derinden gelen sesiyle konuştu. "Çok lezzetli tarçınlı çöreklerim var. Tom onları bu sabah fırından aldı. Küçükken tarçınlı çöreklere bayılırdın."

Qwilleran bambu koltukta dinlenirken, yaşlı evsahibesi de ayaklarındaki Çin işi ufak siyah terlikleriyle minik adımlar atarak odadan çıktı. Evin uzak bir köşesinde kaybolurken Qwilleran’ın yarım yamalak duyduğu monologuna hiç ara vermemişti. Elinde kocaman bir tepsiyle geri döndü.

Qwilleran ayağa fırladı. "Bırak ben alayım Francesca."

"Sağol canım" diye gürledi. "Her zaman kibar bir çocuktun. Kahvene mutlaka süt koymalısın. Tom daha bugün mandıradan aldı. Böyle sütü şehirde bulamazsın, canım."

Qwilleran kahvesini sade tercih ederdi ama sütü kabul etti. Tarçınlı çöreğini ısırırken gözleri camlı kapılara takıldı. Bahçıvan tırmığına dayanmış, dikkatle odanın içine bakıyordu.

"Öğlen yemeğine kalıyorsun, itiraz istemem" dedi Fanny Teyze, sallanan iskemlenin derinliklerinden. Ufak tefek bedeni bambu iskemlenin içinde kaybolmuştu. "Tom kasaba gidip biftek alacak. Kalçadan mı yoksa göğüsten mi istersin? Mükemmel bir kasabımız var. Ayrıca ekşi kremalı, fırında patates de seversin değil mi?"

"Yo! Yo! Teşekkür ederim Francesca ama otomobilde iki sinirli kedim var ve onları mümkün olduğunca çabuk kulübeye götürmek istiyorum. Teklifin için çok teşekkür ederim ama belki bir dahaki sefere."

"Belki de domuz pirzolasını tercih edersin" diye devam etti Fanny Teyze. "Sana büyük bir salata yaparım ha? Hangi sostan istersin? Tatlı olarak reçelli krepimiz var, üniversitedeyken beni ziyarete gelen beyefendiler için hep reçelli krep yapardım."

Qwilleran kendi kendine, sağır mı acaba? diye düşündü. Belki de dinleme zahmetine girmiyordun İşin sırrı dikkatini çekmekte diye düşündü ve "Fanny Teyze!" diye bağırdı.

Kadın adının söylenmesinden ve Qwilleran’ın sesinin tonundan etkilenmiş görünüyordu. "Efendim canım?"

"Yerleştikten sonra" dedi normal sesine dönerek, "geri gelip sende öğlen yemeği yerim ya da sen otomobille göle gelirsin ve birlikte akşam yemeğine gideriz. Gelebileceğin bir araç var mı?"

"Evet, tabii ki! Tom beni getirebilir. Birkaç yıl önce küçük bir kazadan sonra ehliyetimi kaybettim. Polis şefi çok sevimsiz bir adamdı ama artık ondan kurtulduk. Yerine çok kibar bir bey geldi. Hatta küçük kızına benim adımı..."

"Fanny Teyze!"

"Evet canım?"

"Kulübeye nasıl gideceğimi söyleyecek misin?"

"Tabii. Çok kolay. Kuzeye göle doğru git ve sola dön. Taş baca kalıntılarını bul, bunlar eski bir okul binasından geriye kalanlardır. Sonra bir direğin üstünde K harfini göreceksin. Çakıl yola dön ve yolu orman boyunca takip et. Orası, bütün benim arazim. Yaban kirazları ve tatlı erikler tomurcuklanmıştır şimdi. Geyikli Kasaba'ysa yalnızca dört buçuk kilometre uzağında. Restoranlar ve alışveriş için kasabaya inebilirsin. Oldukça güzel bir posta müdireleri var ama aklına kötü bir şey getirmeyesin sakın! Evli..."

"Fanny Teyze!"

"Efendim canım?"

"Anahtara ihtiyacım olacak mı?"

"Tanrım, hayır! Oranın anahtarını hiçbir zaman görmedim. Orası yalnızca iki odalı eski bir kulübe ama rahat edersin. Yazı yazmak için sessiz sakin bir yer. Benim için biraz fazla sakindi. Biliyorsun New Jersey'de kulüp işinde çalışıyordum ve çevrem her zaman insan doluydu. Bir kitap yazmana çok sevindim canım. Adı ne olacak? Sevgili annen seninle o kadar gurur duyardı ki."

Qwilleran yol yorgunuydu ve bir an önce kalacağı yere gitmek istiyordu. Fanny Teyze'nin bu insanın içini bayan konukseverliğinden kurtulmak için bütün kandırma yeteneğini kullandı. O evden ayrılırken bahçıvan da ön taraftaki merdivenlerin çevresindeki lalelerle ilgileniyordu. Adanı dik dik baktı, Qwilleran da ona yapmacık bir selam verdi.

Otomobildeki yolcular dönüşünü öfkeli feryatlarla kutladılar. Yum Yum protestosunu, karşılarına hiç dönemeç, köprü, viyadük ya da kamyonet çıkmadığı halde yol boyunca sürdürdü. Otoyol boş topraklardan geçiyordu. Bazı yerlerde orman yangınları araziyi çorak bırakmıştı. Yanmış ağaçların çıplak iskeletleri korkunç biçimlerde donmuştu âdeta. Sıcak Börek yazan tabelanın ardındaki restoran enkazını yabani otlar kaplamıştı. Trafik yok denecek kadar azdı, daha çok iki kapılı, yeşil otomobile el sallayan sürücülerin kullandığı kamyonetler vardı. Terk edilmiş maden ocaklarında Dimsdale, Big B, Goodwinter- Girmek Tehlikeli ve Yasaktır, tabelaları vardı. Klingenschoen adını taşıyan bir madenî ocağı olmadığını fark etti Qwilleran. Otomobilin radyosunda yerel bir kanal buldu, bulur bulmaz da kapadı.

Demek Fanny Teyze eskiden kulüplerde çalışmıştı! Gözünde, akşamüstü çaylarına, siyasi toplantılara çiçekli şapkalarla katılan, her komitede Başkan seçilen, konferanslarda en ön sırada oturan ve yardım baloları düzenleyen bir Fanny Teyze canlandı.

Kafasındaki düşüncelerden dikiz aynasına baktığı anda sıyrılıverdi. Mavi bir kamyonet onu takip ediyordu! Qwilleran yavaşlayınca, kamyonet de ona uyarak yavaşladı. Bu oyun alçak kulübelerden oluşan bir çiftlik Qwilleran'ın dikkatini dağıtana kadar birkaç kilometre boyunca devam etti.; Kulübelerin çatılarında ve çiftlik avlusunda, alçalıp yükselen bronz rengi bir yığın sürekli hareket halindeydi. "Hindiler!" dedi arka koltukta oturan yolculara. "Bir hindi çiftliğinin yakınında yaşayacaksınız, sizi gidi şanslı şeyler sizi."

Dikiz aynasına tekrar baktığında mavi kamyonet görünürde yoktu.

Daha sonra işlenmiş bir arazinin önünden geçtiler. Yüksek ve süslü bir çitin arkasında yemyeşil çimenlikler ve ciçek tarhları görünüyordu. Arazinin iyice gerisinde resmi görünümlü binalar vardı.

Otoyol bir tepeye doğru devam ediyordu. Aniden arka koltuktan iki kafa kalktı. İki burun birden aynı anda bir buçuk kilometre uzaklıktaki suyun kokusunu almışlardı. Acı miyavlamaların yerini heyecan sesleri aldı. Az sonra da suları olağanüstü mavilikteki gökyüzüyle buluşan göl göründü.

"Az kaldı!" dedi Qwilleran, yerinde duramayan yolcularına.

Zaman zaman kıyıya yaklaşıp, zaman zaman da ormana giren yol sahile paralel olarak uzanıyordu. Kum Tepeleri Kulübü'ne giden özel yola açılan rustik çitten geçtiler. Beş yüz metre ileride eski okul binasının harap bacası ve bir direğin üzerinde de K harfi belirdi. Qwilleran, yaprak dökmeyen ağaçlar ve meşelerle kaplı bir ormanın içinden geçen çakıl bir yola döndü. Tek tük güneşli açıklıklar, yabani çiçekler, ağaç kütükleri, ve mis gibi kokan çiçekli çalılıklarla doluydu. Rosemary'nin yanında olmasını o kadar çok isterdi ki: O her ayrıntıyı fark edip takdir ederdi. Art arda sıralanan kum tepelerini de aştıktan sonra yol beklenmedik bir göl manzarası sunan bir açıklıkla son buldu. Sudaki yelkenliler ufuk çizgisine nokta nokta dağılmıştı.

Orada, en yüksek kum tepesinin üzerinde tüneyen ve çevresindeki dev çamların yanında minicik kalan kulübe yaz boyunca evi olacaktı. Kulübenin kütükleri ve oyukları yılların etkisiyle koyulaşmıştı. Göle bakan kafesli bir sundurma kafasını dinleyebileceği ve düşünebileceği sessiz saatler vaat ediyordu. Büyük taş bacayla odun yığınıysa, gürül gürül yanan ateşin önünde iyi bir kitapla tembel geceler geçireceğini müjdeliyordu.

Kulübenin içine, ağaçlara ve park yeri olarak kullanılan açıklığa bakan ikinci bir kafesli sundurmadan giriliyordu. Qwilleran yaklaşırken bir sincap hızla ağaca

tırmandı, aşağı baktı ve suratını astı. Küçük sarı kuşlar çabucak hareketlenip ötüştüler. Odun yığının tepesinde küçük, kahverengi bir hayvan ayaklandı, başını bir yana eğdi ve merakla adama baktı.

Qwilleran gözlerine inanamayarak başını salladı. Doğanın bütün bu gizemli güzellikleri, bu huzurlu kasaba yaşamı üç aylığına ona aitti.

Sundurma girişinde pırıl pırıl parlayan pirinç bir gemi çanı asılıydı. Sallanan ipi Qwilleran'a çal beni diyordu âdeta. Tam öne doğru yürürken ağaçtan kafasına kaygan ve canlı bir şey düştü. Ayrıca paravanlı kapıdaki bu delik de neydi! böyle? Tel örgüden sanki bir bowling topu geçmiş gibi deliğin keskin kenarları, içe doğru bükülmüştü. Kapının sürgüsünü açıp dikkatle sundurmaya adım attı. İçeride bir çim halı ve neme dayanıklı malzemeden yapılmış mobilyalar vardı. Arka duvarda antika sayılabilecek eski çiftlik aletleri asılıydı. Tam o sırada gözüne başka bir şey daha çarptı. Köşede bir kıpırtı fark etmişti. Boncuk gibi parlayan bir göz. Oldukça tehlikeli görünüşlü bir gagası olan kocaman bir kuş bir iskemlenin arkasına tünemişti. Pençeleri vinil döşemeyi sıkı sıkı kavrıyordu. Bir şahin olabilir miydi? Kesinlikle bir şahin, diye düşündü Qwilleran. Hayatında ilk defa yırtıcı bir kuşla karşılaşıyordu ve kedileri otomobilde bıraktığı için son derece memnun oldu. Kuş yaralı ve saldırgan olabilirdi. Sinekliği delip geçebildiğine göre epeyi güçlü bir kuş olmalıydı ve keskin bakışları hiç de dostça bakmıyordu doğrusu.

Duvarda asılı duran aletlerden biri de ilkel tahta bir tırmıktı. Qwilleran ağır çekim alete uzandı. Sessizce sinekliği açtı, dikkatlice kuşun arkasından dolaşıp, tırmığı salladı ve hayvan kapıdan ok gibi fırlayıp çıktı.

Qwilleran rahat bir nefes alıp bıyığından üfledi. Taşraya hoşgeldin, dedi kendi kendine.

Kulübe küçük olmasına rağmen, içersi insanda oldukça geniş bir mekân hissi uyandırıyordu. Budaklı çam odunuyla kaplanmış açık tavanının en yüksek yeri neredeyse dokuz metre yüksekliğindeydi. Duvarların örüldüğü kütükler beyazlatılmış ve bir çatkıyla desteklenmişti. Taş şöminenin hemen üstünde büyük boynuzlu bir geyik başı asılıydı. Geyik başının bir yanında bir kazma, diğer yanındaysa beş santim uzunluğunda dişleri olan bir oduncu testeresi vardı.

Qwilleran’ın hassas burnuna kötü kokular geliyordu. Bir hayvan leşi olabilir miydi? Ya da kötü tesisat? Unutulmuş bir yiyecek de olabilirdi. Pencereleri, kapıları açtı ve bütün evi kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu. Evi havalandırmasıyla birlikte yabani kiraz ağaçlarının kokusu ve gölün tazeliği içeri doldu. Güvenli olduklarından emin olmak için bütün pencerelerdeki sineklikleri kontrol etti. Koko ve Yum Yum ev kedileriydi, açık havaya çıkmazlardı. Qwilleran işi şansa bırakamazdı. Gizli herhangi bir kapı, gevşek tahta ya da başka bir gizli çıkış olup olmadığını kontrol etti.

Bütün kontroller yapıldıktan sonra kedileri kulübeye soktu. Karınları ve kuyrukları aşağıda, bıyıkları geri çekilmiş bir halde ihtiyatla ilerlediler. Hassas kulakları insanların duyamadığı sesleri dinlemek üzere dikildi. Eşyaların eve taşınması bittiğinde Yum Yum tepede kirişten kirişe atlayarak sevincini belli ediyor, Koko'ysa bir imparator edasıyla geyik başının üzerine tünemiş, yeni topraklarını beğeniyle süzüyordu. Geyik, böylesine küçük düşmüş olmayı -uzun burnu, geniş burun delikleri ve sert ağzıyla- somurtkan bir teslimiyetle sineye çekti.

Qwilleran da yeni evini çok beğenmişti. Tezgâhın üzerindeki son model telefonu fark etti hemen. Mikrodalga fırın, jakuzi ve birkaç raf dolusu dolusu kitap onu bekliyordu. Sehpanın üzerinde önemli dergilerin son sayıları duruyordu ve

biri müzik setinin içinde Brahms'ın konçertosunu bırakmıştı. Televizyon yoktu ama bu önemli değildi, Qwilleran esas yazılı basının tiryakisiydi.

Küçük arkadaşları için tavuk konservesi açtı, sonra kendi yemeği için otomobille Geyikli Kasaba'ya gitti. Geyikli Kasaba göl kıyısı boyunca uzanan bir sayfiye yeriydi. Ana caddenin bir tarafında iskeleler, tekneler ve Kuzey Işıkları Oteli yer alıyordu. Caddenin karşı tarafındaysa dükkânlar ve büroların binaları da çoğunlukla kütüktü. Kilise bile ağaç kütüklerinden inşa edilmişti.

Otelde, adının Darlene olduğunu söyleyen dost canlısı sarışın bir garson ona orta pişmiş domuz pirzolası, çok yumuşamış, fırında patates ve fazla haşlanmış yeşil fasulye getirdi! Darlene, onu Fluxion'daki resminden tanımıştı ve bir porsiyon daha vermek için ısrar etti. Gurme köşesini hazırlarken fotoğrafının konmasının iyi bir karar olup olmadığı konusunu sık sık tartışmaya açmıştı ama köşe yazarlarının vesikalık resimlerinin yayınlanması Fluxion'un bir kuralıydı ve Fluxion'da kural kuraldı.

Kuzey Işıkları Oteli'nde Qwilleran’ın yalnızca bıyıkları dikkat çekmiyordu. Bu kadar çok ekose desenli gömlek, blucin ve rüzgârlıklı insanın arasında tüvit ceketi ve örgü kravatıyla göz zevkini tamamen bozan bir görünüm sergiliyordu. Jelatinimsi karadut turtasını yedikten sonra bu mağazaya uğrayarak blucin, spor gömlek, rahat ayakkabılar ve bir de siperli kasket satın aldı. Geyikli Kasaba'da herkes bunlardan giyiyordu. Beyzbol kasketleri, gemici kasketleri avcı kasketleri, biracı kasketleri ve üzerinde traktör, gübre ve yem reklamı yapan kasketler vardı. Qwilleran kimliğin de saklayacağını umarak turuncu bir avcı kasketi seçti.

Markette yerel gazetelerin yanı sıra, hem Daily Fluxion, hem de rakibi olan Morning Rampage satılıyordu. Bir Fluxion ve bir de Kazmak Gazete satın alarak kulübeye geri döndü.

Yolda bir polis barikatıyla karşılaşınca durdu. Ama kibar bir memur ona şöyle dedi: "Devam edin Bay Qwilleran. Kasabamızın restoranlarını mı yazacaksınız?"

"Hayır tatildeyim. Burada neler oluyor memur bey?"

"Yalnızca bir savaş tatbikatı" diye şaka yaptı polis memuru."Formdan düşmemeliyiz. Size iyi tatiller Bay Qwilleran."

Haziran ayıydı. Şehirde günler uzundu ve kuzeydeki bu kasabada daha da uzundu. Qwilleran yorgundu, sürekli saatine bakıp batmaya niyeti olmayan güneşi takip ediyordu. Sahili denetlemek ve suyun sıcaklığını kontrol etmek için gölün kıyısından geçti. Riker'ın uyardığı gibi su buz gibiydi. Göl sakindi, dalgalar yumuşak bir şıpırtıyla vuruyordu ve tek ses sivrisineklerin vızıltısıydı. Kanatlı bir sürünün kovaladığı gazeteci kum tepesini çılgın bir süratle aştı. Sinekler hemen dış kapıdaki deliği bulup sundurmaya doluştular.

Qwilleran hızla kulübeye girdi, kapıyı kapadı ve büyük bir aceleyle Kazmalı'yı aradı.

"İyi akşamlar" dedi karşısına çıkan nazik ses.

"Francesca, yalnızca sağsalim geldiğimizi söylemek için aradım." Qwilleran çabuk çabuk konuşuyordu. Kadının dikkati dağılmadan söylemek istediğini söylemeliydi. "Kulübe mükemmel ama bir sorunumuz var. Bir şahin sineklikte koca bir delik açarak içeri girmiş. Onu kovalamayı başardım ama halıyı ve mobilyaları hayli kirletmiş."

Fanny Teyze haberleri soğukkanlılıkla karşıladı. "Bu konuda endişelenme canım" diye gürledi tatlı bir sesle. "Tom yarın oraya gelip sinekliği onarır ve sundurmayı da temizler. Hiç sorun değil. Bunu zevkle yapar. Tom gerçek bir cevherdir. O olmasaydı ne yapardım bilemiyorum. Sivrisinekler nasıl? Tom'a

söyleyeyim de sana biraz böcek ilacı getirsin. Buna aynı zamanda örümcekler ve eşekarıları için de ihtiyacın olacak. Karınca geldiyse bana haber ver. Bir girdiler mi bir daha gitmezler, takıntılı yaratıklar. Hanımböceği görürsen sakın öldürme canım. Kötü şans getirir bilirsin. Kasetçalar için başka kasetler ister misin? Muhteşem bir Chicago caz kasetim var. Operadan hoşlanır mısın? Üzgünüm televizyon yok ama bence yazın televizyon izlemek zaman kaybı ve kitabını yazmakla meşgul olacağın için eksikliğini hissetmeyeceksindir."

Bayan Başkan'la konuşmasının ardından, Qwilleran kasetçaları çalıştırmayı denedi. İki düğmeye dokundu ve keman ve çello için yazılmış konçertoyu dinlemeye başladı. Bir zamanlar Brahms'tan başka bir şey dinlemeyen bir kızla çıkmıştı ve o canım Opus 102'yi asla unutmayacaktı.

Güneş en sonunda gökyüzünü ve suyu pembe ve turuncu renklere boyayarak battı. Qwilleran uyumaya hazırdı. Siyamlar yattılar olağandışı bir sessizlik içindeydiler. Genelde ışıkları kapanmadan önce son bir kez ortalığı dağıtma işine verirlerdi kendilerini. Ama şimdi neredeydiler? Geyik başının tepesinde de kirişlerde de gözükmüyorlardı. Buzdolabının üstüne yerleştirdiği mavi minder de boştu. Şöminenin çevresindeki beyaz keten sedirlerde de yatak odalarında da kimse yoktu.

Qwilleran seslendi. Hiçbir karşılık gelmedi. Bir şeyleri seyretmekle meşguldüler. Güneydeki odanın pencere pervazına yerleşmişler, akşam karanlığında pür dikkat bir şeye bakıyorlardı. Arazi bakımsızdı ve kum tepesi, çalılıklar ve çam ağaçlarından başka bir manzara yoktu. Kulübeden birkaç metre uzaklıkta kumda bir çöküntü vardı ama bu çöküntü kaba bir dikdörtgen biçimindeydi. Tıpkı çökmüş bir mezara benziyordu. Siyamlar bunu hemen fark etmişlerdi, olağan dışı bir şeyi hemen sezerlerdi.

"Aşağı inin" dedi Qwilleran. "Gece pencereyi kapamam gerekiyor."

Uyumak için göle tepeden bakan kuzeydeki odayı seçti ama -o kadar yorgun olmasına rağmen- uyuyamıyordu. Mezarı düşünüyordu. Orada ne gömülmüş olabilirdi? Fanny Teyze'ye haber vermeli miydi? Yoksa hemen kazmaya mı başlamalıydı? Evde her türlü alet vardı ve aralarında kürek de olmalıydı.

Saatlerce yatakta döndü durdu. Dışarısı çok karanlıktı! isle bir sokak lambası ne de neon lambası vardı. Evlerden gelen ışıklar, ay ışığı yoktu. Hiçbir uygarlık belirtisi yoktu, yalnızca zifiri karanlık vardı. Üstelik her yer çok sessizdi! Ne bir yaprak hışırtısı ne rüzgârın ıslığı ne dalgaların şıpırtısı ne de uzaktaki otoyoldan bir trafik uğultusu duyuluyordu. Yalnızca mutlak bir sessizlik hâkimdi. Qwilleran kıpırdamadan yattı ve kalbinin atışını dinledi.

Sonra kulağı yastığındayken düzensiz bir pat-pat-pat duydu. Doğrulup, sesi dikkatle dinledi. Pat pat kesilmişti ama hâlâ birtakım sesler geliyordu. Bir erkek sesiyle bir kadın kahkahası. Pencereden baktı ve sahilde, kum tepesinin eteğinde, doğuya ilerleyen iki elfeneri gördü. Yine yattı ve kulağını yastığa koyar koymaz yine aynı pat-pat-pat sesini duydu. Bunlar kumda ilerleyen ayak sesleri olmalıydı. Ses yavaş yavaş uzaklaştı.

Gece yarısını hayli geçiyordu. Qwilleran sahilde dolaşanları merak etti. Mezarı da merak ediyordu. Tam o sırada çalılıklardan bir çıtırtı geldi, biri ağaca tırmanıyor olmalıydı. Çatıdan ayak sesleri geldi ve birisi de bacaya doğru ilerliyordu.

Qwilleran, Kuzey Afrika'da öğrendiği bir küfürle yataktan fırladı. Işıkları yaktı. Çılgınca kulübenin içinde koşturmaya başlayan kedilere bağırdı. Kasetçaların düğmelerine bastı. Yine Brahms! Mutfaktaki tavalar ve çanak çömlekle büyük bir

gürültü kopardı... Ayak sesleri aceleyle çatıdan aşağı indi, çalılıklarda yine bir hareket oldu ve sonra her yer sessizliğe kavuştu.

Qwilleran güneş doğana kadar gecenin geri kalanını kitap okuyarak geçirdi. Şafak söker sökmez bu kez de kuşlar cıvıldamaya, gaklamaya ve şakımaya başladı.

3

Geyikli Kasaba, Salı

Sevgili Arch,

Eğer bana özel bir mektup gelirse, onu Genel Dağıtım Servisi yoluyla gönderirsen çok memnun olurum.

Buraya dün geldik ve pestilim çıktı. Kediler altı yüz kilometre boyunca avaz avaz bağırıp beni deli ettiler. Dahası, tuvaletlerinin sığacağı bir otomobil satın aldım ama bir kez olsun bile kullanmayıp gideceğimiz yere varana kadar beklediler! Şu siyam kedileri! Onları kim anlayabilir ki?

Burası çok güzel bir yer ama dün bütün gece gözümü bile kırpmadım. Galiba kültür şoku yaşıyorum.

Neyseki Geyikli Kasaba'da Fluxion'ın eyalet dışı baskısı var. Kazmalı Gazete ise son derece boş bir gazete.

Qwill.

Qwilleran oldukça yorgun görünmesine rağmen farklı biri yerde olmanın verdiği heyecanla canlandı ve kahvaltı için Geyikli Kasaba'ya gitti. Yolda yine barikat vardı. Bu sefer, igeyik kostümlü sempatik bir adam ona Geyikli Kasaba'ya Hoşgeldiniz broşürü uzattı ve Ana Cadde'de bulunan turist danışma bürosuna uğramasını tavsiye etti.

Qwilleran bankada bir çek hesabı açtırdı. Kütüklerden inşa edilmiş bina eski görünümlü olsa da, taze paranın tipik kokusunu ayırt edebiliyordu. Veznedar, Jennifer adında bronz tenli bir sarışındı. Neredeyse çekilmez ölçüde dost canlısıydı. Qwilleran'a havanın çok güzel olduğunu ve balığa çıkmasını ya da denize açılmasını önerdi.

Postanedeyse göz kamaştırıcı bir gülüşü olan uzun sarı saçlı bir hanım tarafından karşılandı. "Hava mükemmel değil mi? Ne kadar süreceğini merak ediyorum doğrusu. Fırtına gelecek diyorlar. Sizin için ne yapabilirim? Ben Lori, postane müdiresiyim."

"Adım Jim Qwilleran" dedi. "Üç aylığına Klingenschoen'lerin kulübesinde kalacağım. Mektuplarım Genel Dağıtım eliyle gelecek."

"Evet biliyorum" dedi. "Bayan Klingenschoen bize haber verdi. İsterseniz bir posta kutusu alıp yerel dağıtımdan faydalanabilirsiniz."

Tam o sırada Qwilleran’ın burun delikleri ömründe duyduğu en pis bir kokuyla doldu. Oldukça şaşırmıştı. "Hayır teşekkürler" diye mırıldandı. Midesi bulanarak kendini binadan dışarı attı. Pulları yalayan ya da numaralı posta kutularını açan diğer posta memurları ise oldukça sakin fakat seri bir biçimde binadan çıktılar. Qwilleran kaldırımda durup temiz havayı bir süre aralıksız içine çekti. Diğerleri ise olayla ilgili hiçbir yorum yapmadan ya da herhangi bir açık tepki vermeden yürüyüp gittiler. Qwilleran’ın gözünde bu olayın hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Aslında bu kuzey kasabasında açıklanamayan o kadar çok olay vardı ki!

Örneğin, gittiği her yerde mavi bir kamyonetle karşılaşıyordu. Bir tanesi postanenin tam karşısında park etmiş duruyordu, kasası bir tomar katranlı muşambanın dışında bomboştu. Bir başkasıysa bankanın önüne park etmişti.

Kürek ve el arabası taşıyordu. Gelirken de yolda mavi bir kamyonetin sürücüsü korna çalıp el sallamıştı. Bir gece önce onu Kazmalı yolunda izleyen kamyonetin rengi de maviydi.

Turuncu kasketini gözlerinin üstüne indirerek, üzerinde yeni boyanmış Danışma Merkezi -Turist Kalkındırma Derneği tabelası olan kütük kulübeye yaklaştı. İçeride yeni ahşabın keskin kokusu vardı.

Yolculuk broşürleriyle dolu bir masada simsiyah parlak saçları ve sakalları olan soluk yüzlü genç bir adam oturuyordu. Qwilleran kendi karyağdılı bıyığının ve kır saçlarının da bir zamanlar bu gencinki kadar siyah olduğunu düşündü. "Turistlerin kalkındırıldığı yer burası mı?" diye sordu.

Genç adam özür dilercesine omuz silkti. "Onlara turist olması gerektiğini söyledim. Ama Ticaret Odası'nda beni kim dinler ki? Ben yalnızca yazlık iş arayan bir tarih öğretmeniyim. Hava çok güzel değil mi? Sizin için ne yapabilirim? Adım Roger. Sizin bana kim olduğunuzu söylemeni gerek yok. Gazete okurum."

"Daily Fluxion burada oldukça yüksek bir tiraja sahip olmalı" dedi Qwilleran. "Dün markette Fluxion neredeyse tükenmek üzereyken, Morning Rampage büyük bir tomar halinde duruyordu."

" Doğru" dedi Roger. "Rampage'i boykot ediyoruz. Gazete editörü Geyikli Kasaba'yla ilgili bir yazı yazdı ve burayı Sivrisinek Cenneti olarak adlandırdı."

"Ama çok sinek olduğunu kabul etmelisin. Hem de oldukça büyükler."

Roger suçlulukla etrafa bir göz attı ve alçak bir sesle konuştu. "Eğer sivrisineklerin kötü olduğunu düşünüyorsam bir de atsinekleriyle tanışmayı bekleyin. Bu aramızda kalsın tabii. Atsinekleri hakkında pek konuşmayız. Turizm açısından iyi olmaz. Buraya restoranlarımız hakkında yazmak için mi geldiniz?"

"Hayır, tatildeyim. Üç aylığına buradayım. Kasabada bir berber var mı?"

"Konserve Balık Çarşısı'nda Bob'un Kesim Biçim dükkânı var. Hem kadın hem de erkek saçı yapar." Roger, Qwilleran'a Geyikli Kasaba broşürünün bir başka kopyasını uzattı. "Balık tutar mısınız?"

"Aslında yapmak istediğim başka şeyler var."

"Açık deniz balıkçılığını mutlaka denemelisiniz. Eminim çok hoşunuza gidecektir. Belediye iskelesinden bir bot kiralayıp, tam ya da yarım günlüğüne ava çıkabilirsiniz. Olta takımlarını onlar veriyor, sizi balıkların çok olduğu yere götürüyorlar, hatta kamışı nasıl tutacağınızı bile gösteriyorlar. Üstelik birkaç büyük balıkla dönme garantisi veriyorlar."

"Buralarda yapılacak başka şeyler yok mu?"

"Bir müze var. Deniz kazaları konusunda büyük bir arşive sahiptir. Eyalet hapishanesindeki çiçek bahçeleri muhteşemdir ve hapishanenin yakınındaki hediyelik eşya satan dükkândan iyi cins deri eşya alabilirsiniz. Şehir çöplüğünde dolaşan ayıları görebilir ya da sahilde akik taşı arayabilirsiniz."

Broşürü inceleyen "Peki ya bu tarihi mezarlık?" diye sordu.

"Pek önemli bir şey değildir" diye itiraf etti Roger. "19. yüzyıldan kalma bir yer, zaten son elli yıldır kullanılmıyor. Biraz tahrip edildi. Sizin yerinizde olsam balık avlamaya giderdim."

"Herkesin reklamını yaptığı şu börekler nedir peki?"

"İçinde et, patates ve şalgam olan bir tür börek. Etli börekler burada gelenekseldir. Eskiden madenciler, öğle yemeğinde hep etli börek yermiş."

"Peki, en iyisini nerede yiyebilirim?"

"Şapkalı mı şapkasız mı?"

"Efendim?"

"Şunu demek istiyorum; otellerin yemek salonlarına benzeyen bazı restoranlarımız vardır ki bunlar kalitelidir. Bir de bizim çocukların kasketlerini çıkarmadan yemek yediği rahat yerlerimiz var. İyi bir şapkasız için Konserve Balık Çarşısı'ndaki Kelek Börek'e gidebilirsiniz. Sapıkça bir espri anlayışı sanırım. Ben o kadar beğenmiyorum ama turistler bayılıyor."

Qwilleran gerçek bir kuzey kasabası atmosferini tercih edeceğini söyledi.

"Tamam. O zaman yapmanız gereken otomobilinizi sahil boyunca iki kilometre kadar batıya sürmek. Üzerinde YEME yazan büyük, ışıklı bir tabela göreceksiniz. K harfi üç yıl önce düşmüştü. Berbat bir yer ama börekleri ünlüdür, üstelik kesinlikle şapkayla oturmak kuraldır."

"Son bir soru." Qwilleran, bir şeyden rahatsız olduğuna da her zaman yaptığı gibi bıyığına dokundu. "Sizin buralarda nasıl oluyor da bu kadar çok mavi kamyonet dolaşıyor?"

"Bilmem. Aslında hiç dikkat etmedim." Roger ayağa fırladı ve pencereye gidip Denizkazası Birahanesi'nin otoparkına baktı. "Haklısınız otoparkta iki tane mavi kamyonet var... Ama aynı zamanda bir kırmızı, bir kirli yeşil ve sarımsı bir tane de var."

"Bak bir mavi kamyonet daha geliyor" diye ısrar etti Qwilleran. Bu, kürekleri taşıyan kamyonetti. Şoför koltuğundan aşağı atlayan ufak tefek, çevik adamın üstünde bir tulum ve başında bir kasket vardı. Adamın yüzü serbestçe uzamasına izin verilmiş kır sakalla kaplıydı.

"Bu mezarcı Yaşlı Sam. Ne kadar zinde görünüyor, değil mi? Yaşı seksenin üstünde ve Pazarlar'ı hariç her gün yarım litre viski içer."

"Hâlâ mezarları kürekle kazdığınızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Öyle. Sam bütün hayatı boyunca mezar ya da buna benzer şeyler kazmıştır. Sanırım genç kalmasını buna borçlu... Şu gökyüzüne baksanıza. Fırtına çıkacak galiba."

"Verdiğin bilgiler için sağol" dedi Qwilleran. "Sanırım gidip börekleri deneyeceğim." Koluna baktı, "Kaç oldu acaba? Saatimi kulübede unutmuşum."

"Bu çok normal. İnsanlar buraya geldiklerinde ilk yaptıkları şey saatlerini takmayı unutmaktır. Sonra tıraş olmayı bırakırlar. Sonra da kasketleriyle yemek yemeye başlarlar."

Qwilleran güneş altında boş yere yanıp sönen bir tabela görene kadar batıya doğru ilerledi: YEME... YEME... YEME... Park alanı kamyonetler ve karavanlarla doluydu. Hiçbiri de mavi değildi. Kendi kendine, ne diye mavi kamyonet paronayasına kapıldım ki, diye düşündü. Üst dudağında çok iyi bildiği bir kıpırtı yanıtladı onu.

Restoran, boyanması, onarılması ve çivilenmesi gereken iki katlı bir binaydı. Bir vantilatör kızarmış balık ve hamburger kokularını dışarı atıyordu. İçersi doluydu, kırmızı, yeşil, mavi ve sarı kasketler bir duman bulutunun ardından hayal meyal görülüyordu. Country müziği çalan radyo, konuşma ve kahkaha seslerini bastıramıyordu.

Qwilleran, tezgâhta bir tabureye oturdu. Başında kaskatı kenarlı bir şapka, kolunda şerif arması taşıyan bir müşterinin yakınındaydı.

Aşçı ayaklarını sürüye sürüye mutfaktan çıkageldi ve polise, "İşimiz zor" dedi.

Kenarlı şapka başını salladı.

"Dün gece yine barikat kurdunuz mu?"

İki sallanma daha...

"Bir şey buldunuz mu?"

Şapka iki yana sallandı.
"Hepimiz o heriflerin nereye gittiğini biliyoruz."
Bir sallanma daha.
"Ama kanıtımız yok."
Şapka olumsuz durumu onayladı.
Garson kız Qwilleran'ın önünde durmuş, tek kelime etmeden siparişini bekliyordu.
"Biraz börek istiyorum."
"Paket mi?"
"Hayır burada yiyeceğim."
"İki tane mi?"
Qwilleran başını sallarken buldu kendini.
"Siz birini yerken ötekini sıcak tutmamı ister misiniz?"
"Hayır, teşekkür ederim. Buna hiç gerek yok."
Masalardaki tek sohbet konusu balık avıydı. Ayrıca yaklaşan fırtınayla ilgili de çeşitli yorumlar yapılıyordu. Gölün hareketi, gökyüzünün rengi, Martıların davranışları, bulutların görüntüsü, rüzgârın sertliği gibi unsurlar yerel radyo istasyonunun farklı tahminine rağmen tecrübeli balıkçıları bir fırtınanın yaklaştığına ikna etmişti.
Qwilleran'ın ısmarladığı börekler altı santim kalınlığında dört santim genişliğindeydi ve iki geniş oval tabağı tamamen doldurmuşlardı. Önündeki ziyafeti inceledikten sonra, "bir çatala ihtiyacım var" dedi gazeteci.
"Elinizle yiyebilirsiniz" dedi garson kız ve mutfakta kayboldu.
Roger haklıydı. Böreklerin içinde et, patates ve yaban havucuyla birlikte Qwilleran'ın yenilebilir listesinin en alt sırasında yer alan şalgam vardı bol miktarda. İlk böreğinin yarısını yedi. Her kuru lokmayı kahveyle boğazından geçirmeye çalıştı, sonra geri kalan parçaları eve götürmek üzere paket yapmalarını rica etti. Moral bozukluğuyla hesabı ödedi ve karşılığında sigara kokan banknotlar aldı.
Kasaya bakan, daracık bir pantolon ve Geyikli Kasaba tişörtü giymiş iri yarı kadın, gazetecinin turuncu kasketini alayla süzdükten sonra, "Cadılar Bayramı'na erken hazırlanmışsın şekerim" dedi.
Qwilleran kadının bir zeplini hatırlatan bedenine bakıp ters bir yanıt geçirdi kafasından ama kendini tuttu.
Vıcık vıcık yağlı kâğıda sarılı bir buçuk porsiyon böreğiyle eve döndüğünde yeni gelişmelerle karşılaştı. Sineklik onarılmış ve şahin pisliğiyle lekelenen mobilyalar temizlenmişti. Mutfakta bir kutu böcek ilacı duruyordu. Müzik setinin dolabına yeni kasetler eklenmişti. Ve saati ortalarda yoktu. Duş almadan önce banyonun rafına koyduğunu kesin olarak hatırlıyordu ama şimdi yerinde yeller esiyordu. Bu, yıldönümü yemeğinde Antikacılar Birliği tarafından kendisine hediye edilmiş değerli bir saatti.
Şaşkınlık ve can sıkıntısıyla oturup düşünmeye başladı. Koko bacaklarına sürtündü, Yum Yum dizine sıçradı. Son yirmi dört saati gözden geçirirken dalgın dalgın dişi kediyi okşadı Qwilleran.
İlk olarak şu çökmüş mezar meselesi vardı. Kediler hâlâ ipnotize olmuş gibi, misafir odasının penceresindeki gözetleme yerlerine gidiyordu. Sonra çatıdaki ayak sesleri. Gelen her kimse bacaya doğru ilerlerken ışıktan ve sesten korkarak kaçmıştı. Bir de bu sabah postanede duyduğu o inanılmaz koku. Neden Roger eski mezarlığı ziyaret etmesine engel olmaya çalışmıştı? Ticaret odasının broşürü,

19. yüzyıl mezar taşlarıyla ilgilenen ressamların, fotoğrafçıların ve tarih meraklılarının mutlaka görmesi gerektiğini söylüyordu.

Ve şimdi de saati çalınmıştı. Kullanabileceği başka bir tane vardı ama kaybolan saat altındı ve anısı vardı. Acaba Fanny Teyze'nin şu güvenilir işçisi böylesine kolay ortaya çıkabilecek bir hırsızlığa cesaret edebilir miydi? Belki de adamın eli uzun bir yardımcısı vardı. Ne de olsa az zamanda çok i§ görülmüştü.

Qwilleran'ın düşünceleri, çakıl yolda yavaşça ilerleyen bir otomobil gürültüsüyle kesildi. Motorun mırıltısından pahalı bir araç olduğu anlaşılıyordu.

Kediler yerlerinde dikildi. Koko yeni geleni karşılamak için güney sundurmasına giderken, Yum Yum kanapelerden birinin altına saklandı.

Otomobilden çıkan adam, kuzeyin vahşi doğasının ortasında şaşırtıcı bir manzaraydı: Terzi elinden çıkma takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, giysisine uygun çizgili bir kravat takmıştı. Qwilleran tıraş losyonu kokusu aldı uzaktan, muhafazakâr bir kokuydu. Adamın uzun ve ince yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Sanırım Bayan Klingenschoen'in yeğenisiniz" dedi Qwilleran'a. "Ben onun avukatıyım."

"Bir şey mi oldu?" diye adamın sözünü kesti. Sesindeki cenaze soğukluğundan endişelenmişti.

"Yo, yo, yo. Bu civarda bir işim vardı da kendimi tanıtmak için bir uğrayayım dedim. Adım Alexander Goodwinter."

"Buyrun içeri. Ben Qwilleran, Jim Qwilleran."

"Gayet iyi biliyorum. W ile yazılıyor" dedi avukat. "Daily Fluxion okurum. Burda hepimiz Fluxion okuruz, herhalde şehirden altı yüz kilometre uzakta yaşadığımız için ne kadar şanslı olduğumuza ikna olmak için. Şehir bölgesinden Aşağı Taraf diye söz ettiğimizde kastettiğimiz yalnızca coğrafya değildir." Kulübede kendi evindeymiş gibi rahattı. Yum Yum'un altında saklandığı kanapeye kurulup bacak bacak üstüne attı. "Sanırım fırtına kopacak. Bu bölgede bazen çok şiddetli olabiliyor."

Gazeteci buralarda her sohbetin önce hava durumu yorumlarıyla başladığını öğrenmişti, bir adabımuaşeret kuralı olmalıydı. "Evet" dedi abartılı bir el sallayışıyla. "Gölün durumu ve rüzgârın şiddeti de endişe verici doğrusu." Avukat ona ihtiyatlı bir bakış fırlatınca, Qwilleran çabucak ekledi.

"Size içecek bir şeyler ikram etmek isterdim ama henüz alışverişe fırsatım olmadı. Daha dün geldik."

"Evet, Fanny bana söylemişti. Akrabalarından biriyle tanıştığımız için çok memnunuz. Klingenschoen ailesinin hayatta kalan son üyesi ve tabii çok yalnız."

"Aslında biz... akraba... sayılmayız" dedi Qwilleran dikkati biraz dağılarak. Yum Yum koltuğun örtüsünün altından burnunu dikkatle çıkarmıştı. Kafası avukatın ayağının çok yakınındaydı. "Annemin arkadaşıydı ve bu yüzden kendisine Fanny Teyze dememi isterdi. Şimdiyse bu adı beğenmiyor."

"Fanny onun gerçek adı" dedi Goodwinter. "Kazmalı'yı terk edip Vassar'a ya da Wellesley'e ya da adı her neyse işte, oraya okumaya gittiğinde Fanny'di. Kırk yıl sonra geri döndüğünde ise adı Francesca olmuştu." Güldü. "Francesca Klingenschoen isminin oldukça sevimli bir tuhaflığı olduğunu düşünüyorum. Firmamız üç nesildir bu ailenin yasal işlerini yürütüyor. Şu anda kardeşimle ben tek ortaklarız. Fanny, Penelope'u vergi işlemleri, çeşitli davalar ve gayrimenkul alım satımı için tuttu. Onu burayı satması için ikna etmeye çalışıyoruz. Şimdilerde sahil kıyısında evi olan biri, altın madenine sahip demektir. Fanny -ah, nasıl

demeli- geleceğe yönelik bazı düzenlemeler yapmak için mülklerinden bazılarını satmak durumunda. Ne de olsa artık doksanında. Sanırım yaz boyunca onu sık sık göreceksiniz."

"Evet o bana öğle yemeğine geleceğine, ben de biftek yemeğe Kazmalı'ya gideceğime söz verdim."

"Ah evet, Fanny'nin biftekli akşam yemekleri ünlüdür" dedi Goodwinter yüzünü şakadan buruşturarak. "Biftek sözü verir ama yemek saati geldiğinde omlet ikram eder. Yine de bu tuhaflıklarını -ah nasıl derler- toplumla olan enerjik ilişkisi yüzünden insan hemen affediyor. Kazmalı'nın ileri gelenlerine tehdit yoluyla yeni kanalizasyonlar yaptırtan, kaldırımları onartan ve park sorununu çözdüren Fanny'dir. Ah nasıl derler, çok kararlı bir kadındır."

Yum Yum'un başı artık tamamen dışarıdaydı. Patilerinden biri de görünmeye başlamıştı.

Avukat devam etti: "Kızkardeşim ve ben yakında bizimle yemek yiyeceğinizi umuyoruz. Kardeşim sizin köşenizi her gün takip eder, ve yazılarınızdan, âdeta Shakespeare'mişsiniz gibi alıntılar yapar."

"Davetiniz için çok teşekkürler" dedi Qwilleran; "ama bu yaz ne kadar sosyal bir insan olacağım şüpheli. Bir şeyler yazmaya çalışıyorum." Eliyle üzeri kitaplar, daktilo, kâğıtlar, tükenmez kalemler ve kurşun kalemlerle dolu yemek masasını gösterdi. Bunu yaparken, Yum Yum'un pençesinin yavaşça ve dikkatlice avukatın ayakkabı bağına uzandığını gördü.

"Bu projeniz için sizi tebrik ederim" dedi Goodwinter. "Esin perisi bekletilmeye gelmez. Ama lütfen unutmayın: Goodwinter malikânesinin kapısı size her zaman açıktır." Hafifçe öksürdükten sonra ekledi. "Onu ziyaret ettiğinizde Fanny -ah nasıl derler- iyi görünüyor muydu?"

"Çok iyiydi! Onun yaşında bir kadın için aşırı hareketli ve sağlıklı. Yalnızca tek bir sorun var: Herhangi bir konuya dikkatini çekmek zor oluyor."

"Doktorlara göre kulakları mükemmel. Ama deyim yerindeyse kendi dünyasında kafası sürekli meşgulmüş gibi." Avukat yine öksürdü. "Doğrusunu isterseniz -ama aramızda kalsın- biz Fanny'nin biraz, ah... içki içtiğini düşünüyoruz."

"Bazı doktorlar yaşlılar için günde bir iki yudum içki tavsiye ediyorlar."

"Ah tabii tabii... ama işin aslına bakarsanız... markettekiler Fanny'nin son zamanlarda oldukça fazla miktarda içki satın aldığını söyledi. Normalde bir şişe seri ona iki ay yeterdi ama alışverişini yapan yardımcısı haftada iki üç kez sert içki satın alıyormuş."

"Muhtemelen içkileri adam kendisi içiyordur."

"Sanmıyoruz. Tom, Kazmalı'ya Fanny için çalışmaya geldiğinden beri yakın gözetim altında ve hakkında olumsuz bir izlenim yok. Basit bir insan ama güvenilir, ayrıca becerikli bir tamirci ve dikkatli bir sürücü. Civardaki bar sahipleri de Tom'un asla bir iki biradan fazla içki içmediğine yeminler ediyor."

"Ne tipte içki satın alıyormuş?"

"Cin, viski. Özel bir markası yok. Bir de her seferinde yarım litrelik şişelerden alıyormuş. Fanny'yi gördüğünüzde bu küçük sırrı aklınızdan çıkarmayın. Hepimiz onu değerli bir hazine olarak görüyor ve ona karşı sorumluluk duyuyoruz. Aklıma gelmişken size fikrinizi sorarsa, ona büyük evi satmasını ve daha küçük bir daireye taşınmasını önerebilirsiniz. Son zamanlarda birkaç önemsiz baygınlık geçirdi... onun tarifine göre hafif baygınlık tabii. Neden bu küçük hanımefendiyle ilgilendiğimizi anlıyorsunuzdur. Ona bir şey olmasını istemiyoruz"

Avukat vedalaşıp, ayakkabı bağını bağlayıp gittiğinde, Koko ve Yum Yum, Qwilleran'a aç gözlerle baktılar. Qwilleran yarım böreğin iç malzemesini ayıkladıktan sonra döverek gri bir macun haline getirdi. Biraz ısıttı ve elyapımı nadide bir porselen gibi görünen bir tabağa yaydı. Siyamlar ağır çekim yemeğe yaklaştılar, gözlerine inanamıyorlarmış gibi kokladılar, bir süre ne olduğunu anlayabilmek için çevresinde dolaştılar. Sonunda küçümsemeyle geri çekilip, Qwilleran'ı sitem dolu gözlerle süzdüler ve ön patilerini sallayarak tiksintilerini belli ettiler.

"Böreklerin işi de böylece bitti" dedi Qwilleran, bir kutu somon balığı konservesi açarken.

Akşam hava serinlemişti. Qwilleran şömineyi yakmaya çalıştı. Bakır bir kömür kovasında ince dallar ve eski gazeteler vardı. Odun sepetinde kütükler, pirinç kutunun içinde de uzun kibritler duruyordu. Ne var ki kâğıt nemliydi ve kibritler de bir kez zayıfça parlayıp sönüyorlardı. Uç kez denedikten sonra vazgeçti.

Aşağı Taraftan buraya yaptığı sinir bozucu otomobil yolculuğu ve uykusuz iki geceden sonra oldukça yorgundu. Ayrıca beton kaldırımların yerini aniden kum tepelerinin almasına da alışamamış, anlayamadığı garip olaylarla iyice şaşkına dönmüştü.

Göle bakan pencerelerin önüne gitti. Karşı kıyıda yüzlerce kilometre suyun ötesinde Kanada vardı. Suyun rengi gümüşten turkuaza ve koyu maviye değişiyordu. Rosemary bu manzaraya bayılırdı mutlaka. Tam manzarayı onun gözünden görmeyi deniyordu ki, uzun çam ağaçlarının tepesinden ürkütücü bir çığlık geldi. Oysa rüzgâr yoktu, yalnızca yumuşak ve tiz bir tıslama vardı. Aynı anda somon balığı ziyafetinden sonra mayışmış olmaları gereken kediler huzursuzca dolaşmaya başladılar. Yum Yum ortada hiç neden yokken kulak tırmalayıcı bir biçimde miyavlarken, Koko sinir içinde masaların ve sandalyelerin ayaklarına başını sürtüyordu.

Birkaç dakika içinde gölün rengi beyaz dalgalarla bozulan metalik griye dönüştü. Sonra ansızın sert bir rüzgâr çıktı. Küçük beyaz dalgalar kıyıyı köpükler saçarak döven dev girdaplara dönüştü. Çamlar uzun gövdeleriyle sallanmaya başladıklarında akçaağaçlar ve huş ağaçları çoktan çalı gibi yana eğilmişti. Birdenbire yağmur, makineli tüfek süratiyle; camlara vurmaya başladı. Rüzgâr uluyor, dalgalar kıyıyı dövüyor, ağaç dalları kopuyor ve sürükleniyordu.

Geldiğinden beri ilk defa Qwilleran kendini huzurlu hissetti. Rahatlamıştı. Huzur ve sessizlik tahammül sınırlarını aşmıştı, o, gürültüye ve karışıklığa alışıktı. Uyumak için harika bir geceydi.

İlk önce Rosemary'ye mektup yazma isteği duydu. Daktiloya bir kâğıt taktı ve sonra hemen çıkardı. Rosemary'nin kendisine doğum gününde hediye ettiği altın kalemle yazması daha uygun olurdu.

Yazı masasının üstündeki karışıklığın içinde sarı kurşun kalemleri, Fluxion'un kalın siyah kurşun kalemlerini, ucuz tükenmezleri ve annesinden kalan eski bir kırmızı dolmakalemi buldu. Rosemary'nin hediyesiyse ortalarda yoktu.

4

Qwilleran mışıl mışıl uyudu. Dışardaki sert fırtına ona ninni gibi gelmişti. Güneş doğarken de, Brahms'ın keman ve çello için konçertosunun açılış melodisiyle uyandı. Kaset hâla kasetçaların içindeydi. Kendinden memnun görünen Koko yanında oturuyordu. Patisiyle açma düğmesine basmış, kırmızı ışık yanınca da çalma düğmesine dokunmuştu.

Fırtına sona ermişti ama hâlâ ağaçlardan çatıya sular damlıyordu. Rüzgâr dinmiş, göl gümüş bir çarşaf gibi olmuştu. Yağmur sonrası ıslak toprak ve ağaçların kokusu her yere yayılmıştı. Kuşlar cıvıl cıvıldı.

Qwilleran gözlerini açar açmaz çalınan saatini ve kalemini düşündü. Fanny Teyze'ye hırsızlığı haber vermeli miydi? Tom'la yüzleşmeli miydi? Bu tuhaf yeni çevrede, bu olayı hassasiyet göstermesi gereken bir dış ilişkiler politikası gibi düşünmeliydi.

Kamyonetin yaklaştığını ilk duyan Koko oldu. Kulakları dikilmiş, bedeni yay gibi olmuştu. Kıvrımlı tepe yolundan gelen motorun homurtusunu Qwilleran da duydu sonra. Aceleyle üstüne bir şeyler geçirirken, Koko kapıya atılıp resmi ziyaretçi kontrol noktası olan sundurmaya geçiş talep etti. Qwilleran'ın karıncalanan bıyığı, gelenin mavi bir kamyonet olduğunu söylüyordu ve mesaj doğru çıktı. Mavi kamyonetten inen ufak tefek tıknaz yaşlı adam kamyonetim kasasından bir kürek alıyordu.

"Heey, ne yapıyorsun?" diye sordu Qwilleran. Denizkazası Birahanecinin otoparkında gördüğü mezarcıyı tanımıştı

Yaşlı Sam, "Kazmalıyım" diyerek kulübenin doğusunda mezara yöneldi.

"Neden peki?" Qwilleran sundurma kapısını çarpıp adamın arkasından koştu.

"Koca George yakında gelecek."

"Buraya gelmeni kim söyledi?"

"Koca George." Yaşlı Sam deli gibi kazıyordu. "Fırtınadan sonra toprak hep böyle ağırlaşır."

Qwilleran bir an için hırsından ne diyeceğini şaşırdı. "Ne... kim... hey buraya baksana! İzin almadan bu araziyi kazamazsın!"

"Koca George'a sor. Patron o" dedi Yaşlı Sam, kazdığı çukur dikdörtgen bir şekil almaya başlamıştı bile. Sonunda küreği sert bir cisme çarptı. "Hah! işte buldum!" Yaşlı Sam küreği birkaç kez daha salladıktan sonra çukurun içinden çıktı. Bu sırada kocaman, çamurlu bir kamyonet park yeri olarak kullanılan açıklığa park etti.

Qwilleran, uzun adımlarla yürüyüp şoförün karşısına dikildi. "Sen Koca George musun?"

Adam kibarca "Hayır, adım Dave" dedi. "Koca George kamyonetin adı. Kazmalı'daki bayan dün gece arayıp hemen buraya gelmemizi söyledi. Boğuldunuz mu?"

"Ne oldum mu?"

"O bayan bizi arar aramaz hemen koşarız. O hanım dalga geçilmesinden hoşlanmaz. Aslında sizi geçen yaz boşaltmalıydık."

"Neyi boşaltmalıydınız?"

"Foseptik çukurunuzu canım. Bu sabah Yaşlı Şam'ı yatağından kaldırdık, üstelik akşamdan kalmaymış. O kazar, biz boşaltırız. Buralarda yenisiniz galiba? Sam sonra gelip dolduracak. Çukuru tamamen kapamaz, bir dahaki sefere daha kolay oluyormuş. Ama isterseniz kapatır tabii."

Yaşlı Sam kamyonetine binip uzaklaştıktan sonra karanlıkta bu kez de siyah bir minibüs belirdi. Aracı kullanan genç oldukça zayıftı. Kırmızı, beyaz, mavi renkte bir tişört giymiş, başına da uzun ipek bir silindir şapka geçirmişti.

Qwilleran adamdan gözlerini ayırmadan "Peki, sen kimsin?" dedi.

"Küçük Henry. Sorun varmış galiba. Kazmalı'daki yaşlı bayan burada her an yangın çıkabileceğini söyledi. Ne sert bir hatun o öyle. Hiçbir mazeret kabul

etmiyor." Zayıf genç şapkasını çıkararak hayran hayran baktı. "Bu şapka benim ticari markam, reklamımı Kazmalı Gazete'de görmediniz mi?"

"Ne iş yapıyorsun?"

"Geyikli Kasaba'nın tek baca temizleyicisi benim. Sizde her yıl mutlaka bacanızın temiz olup olmadığını kontrol ettirmelisiniz.... Telefonunuz mu çalıyor?"

Qwilleran kulübeye koştu. Mutfağı, yemek odasında ayıran tezgâhın üzerinde duran telefon artık çalmıyordu Koko ahizeyi yerinden çıkarmış kokluyordu.

Qwilleran hızla telefonu kaptı. "Alo, alo! İn aşağı! Alo?" Koko, hâlâ ahizeyi kaptırmamak için savaşıyordu. "İn aşağı kahrolası! Alo?"

Kısa bir sessizlikten sonra derin bir ses hattın diğer ucundan konuşmaya başladı; "Her şey yolunda mı hayatım! Fırtınadan zarar gördün mü? Hiç endişelenme, Tom bahçeyi temizleyecek. Sen daktilonun başına oturup o muhteşem kitabını bitirmeye bak. Bence bu kitap satış rekoru kıracak. Koca George ve Küçük Henry'le tanıştın mı? Kitabın üzerinde çalışırken su tesisatının ya da bacanın seni uğraştırmasını istemem doğrusu. Onlara oraya hemen gitmezlerse çalışma izinlerini iptal ettireceğimi söyledim. Bu köylülerle sert konuşmak gerekiyor yoksa balığa çıkıp seni tamamen unutuyorlar. İyi besleniyor musun? Sana buzlukta da saklayabildiğin o leziz tarçınlı çöreklerden aldım. Bugün Tom beni kasabaya getirecek. Verandada şöyle güzel bir öğle yemeği yeriz, piknik sepeti getireceğim. Hiçbir şey hazırlamana gerek yok , hayatım. Hadi sen artık yazılarının başına dön bakalım."

Qwilleran, Koko'ya döndü. "Bayan Başkan geliyor. Lütfen normal bir kedi gibi davran. Telefonlara cevap verme müzik çalma, mikrodalga fırından uzak dur."

Koca George ve Küçük Henry işlerini bitirdikten sonra, Qwilleran turuncu kasketini başına geçirerek, hem Rosemary'ye yazdığı mektubu atmak hem de bazı ihtiyaçlarını almak için Geyikli'ye gitti. Alışveriş listesi mutfak becerisiyle sınırlıydı: Hazır çorba, dondurulmuş yahni ve hazır kahve. Konukları için içki ve alkolsüz içecek eklemeyi de unutmadı.

Hazır çorbaların satıldığı reyonda, buji amblemli, sarı bir kasket takan siyah sakallı bir adamla gözgöze geldi.

"Selam Bay Qwilleran."

"Bay demene gerek yok, bana kısaca Qwill diyebilirsin. Sen turizm bürosundan Roger'sın değil mi? Roger, George, Sam, Henry, Tom, Dave... gibi soyadını bilmediğim o kadar çok insanla tanışıyorum ki. Sanki Hıristiyanlık'ın ilk çağlarında yaşıyor gibiyiz."

"Soyadım biraz zor akılda kalıyor; MacGillivray."

"Ne! Benim annem bir Mackintosh'tu."

"Şaka yapıyorsunuz! Aynı klandanız!"

"Ataların Prens Charlie için aslanlar gibi savaşmıştı."

"Doğru! 1746'da Culloden'de."

"Nisan'ın on altısında."

Diğer müşterilerin şaşkın bakışları altında sesleri hayret ve keyifle gittikçe yükseliyordu. İki adam hararetle tokalaştı ve birbirlerinin sırtını sıvazladı.

"Umarım elindeki İskoçya çorbasıdır" dedi Roger.

"Bir ara birlikte akşam yemeği yiyelim" diye Qwilleran öneride bulundu. "YEME yazan yerde olmasın ama."

"Bu akşama ne dersin? Hazır eşim de şehir dışındayken."

"Otelin yemek salonunda yiyebiliriz. Kesinlikle şapkasız."

Qwilleran, kulübeye döndüğünde Fanny Teyze ve -bahçıvan, şoför, tamirci, uşak ve belki de küçük çaplı bir hırsız olan- Tom'un ziyaretine hazırlandı. Öğleye doğru siyah, uzun bir limuzin, araba yolunun dönemeçlerini alarak büyük bir zafer edasıyla açıklığa girdi. Üniforma giymiş, mavi siperlikli bir şapka takmış olan şoför hemen fırlayıp arka kapıyı açtı.

Kapıdan, önce, boncuklu Kızılderili makosenleri, püsküllü süet etek, yine püsküllü ve bol boncuklu deri bir ceket ve en sonunda da başına kırmızı bir Hint türbanı dolamış Fanny Teyze'nin bol pudralı yüzü göründü. Qwilleran kadının yaşına göre oldukça biçimli bacakları olduğunu fark etti. Bu kadın hiç yaşlanmayacaktı.

Qwilleran, "Francesca! Seni yeniden görmek ne güzel!" diye bağırdı. "Çok... çok... çok seksi görünüyorsun."

"Tanrı seni korusun hayatım" dedi Fanny o afallatıcı bariton sesiyle. "Yaşlı kadınlara daima ne kadar dinç ve genç göründüğü söylenir ve ben de bunu bana söyleyecek bir sonraki budalayı vuracağıma kendi kendime söz vermiştim." Püsküllü süet çantasından çıkardığı altın kabzalı ufak tabancayı kendinden geçmiş bir halde salladı.

"Dikkatli ol!" dedi Qwilleran nefesini tutarak.

"Vah vah! Hayatım, fırtına burasını berbat etmiş. Şurdaki çam ağacı tamamen çıplak kalmış. Onu sökmemiz gerekecek... Tom, gel de ünlü Bay Qwilleran'la tanış."

Herişinustası bir gübre markasının reklamını yapan eski kasketini çıkarıp itaatkâr bir tavırla bir adım öne çıktı. Yaşını tahmin etmek oldukça güçtü. Ya yirmi yaşlarındaydı ve yaşlı gösteriyordu ya da kırk yaşlarındaydı ama genç gösteriyordu. Yuvarlak temiz yüzünde ve açık mavi gözlerinde sakin bir ifade vardı.

"Bu Tom" diye tanıttı Fanny Teyze. "Tom, Bay Qwilleran'la el sıkışabilirsin. Ailemizin bir üyesidir."

Qwilleran’ın sıktığı el oldukça güçlüydü fakat bu tür sosyal jestlere alışık olmadığı anlaşılıyordu. "Nasılsın Tom? Hakkında çok iyi şeyler duydum." Kaybolan saatini ve kalemini düşünerek adamın gözlerine dikkatle bakınca masum bakışların karşısında yumuşadı. "Dün, sundurmayı çok güzel yapmışsın Tom. Bu kadar çok işi nasıl böyle kısa sürede bitirebildin? Bir yardımcın mı var?"

"Hayır. Yardımcım yok ama çalışmayı çok severim. Çok çalışmayı severim" dedi Tom yumuşak, müzikal bir sesle.

Fanny Teyze, Tom'un avcuna bir şey sıkıştırdı. "Şimdi Geyikli'ye gidip kendine büyük bir etli börekle bira al ama iki saat içinde geri dön. Gitmeden önce de piknik sepetini içeri getir."

"Tom saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordu Qwilleran. " Saatimi kaybettim de."

Herişinustası çam ağaçlarının arasında saklanan güneşi bulmak için gökyüzünü araştırdı. "Saat neredeyse on iki" dedi hafifçe.

Tom limuzinle uzaklaşırken, Fanny Teyze "Yumurtalı sandviç ve bir termos dolusu o mükemmel sütlü kahveden getirdim. Sundurmada oturup gölün tadını çıkarırız. Hava muhteşem. Dilinden düşürmediğin şu zeki kedilerin nerede? Yazılarını nerede yazıyorsun? İtiraf etmeliyim ki yeteneğini Çok takdir ediyorum tatlım."

Qwilleran, zorlu kişilerle yaptığı röportajlarla ün yapmış bir gazeteciydi. Ama Fanny Teyze'de fena halde bozguna uğradı. Göldeki kazalardan, ormandaki

ayılara, kıyıya vuran ölü balıklardan ağaçlardaki tırtıllara kadar geniş bir yelpazede durmadan konuştu. Qwilleran'ın soruları ya hepten duymazdan geliniyor ya da geçiştiriliyordu. Konuşma Bayan Başkan'ın yönetimindeydi.

En sonunda Qwilleran çareyi umutsuzca bağırmakta buldu:"Fanny Teyze!" Yaşlı kadın şaşkınlıkla sustu. Artık Qwilleran sorularını sorabilirdi: "Tom hakkında neler biliyorsun? Onu nerede buldun? Ne zamandan beri senin için çalışıyor? Güvenilir biri mi? Ben kulübede olmadığım zamanlarda içeri girebildiği için bunları öğrenmek en doğal hakkım sanırım."

Fanny Teyze, "Ah, zavallı çocuk" dedi. "Sen hep şehirlerde yaşadın, oysa kasaba hayatı daha farklıdır. Burada herkes birbirine güvenir, komşun kapıyı çalmadan evine girer. Sen evde yoksan ve yumurta filan ödünç alması gerekiyorsa alıp çıkar. Burada insanlar daha samimidirler. Tom konusunda endişelenme, o çok iyi bir delikanlıdır. Ne dersem onu yapar, soru bile sormaz."

Tam o sırada güney sundurmasından gemi çanının berrak sesi duyuldu.

"Bu Tom olmalı" dedi. "Her zaman dakiktir. Ne harika biri, öyle değil mi? Ben pudramı tazelerken sen de onunla konuşsana. O kadar iyi zaman geçirdim ki hayatım."

Qwilleran avluya çıktı. "Hoşgeldin Tom, saatin olmamasına rağmen tam zamanında geldin."

"Saate ihtiyacım yoktur benim" diye sakin bir tonla cevap verdi Tom, yüzü gururla parlıyordu. Pirinç zili işaret ederek, "Bu çok güzel bir zil. Dün iyice parlattım. Bir şeyleri temizlemek hoşuma gider hep. Kamyoneti ve otomobili de her zaman çok temiz tutarım."

Qwilleran adamın sesindeki melodik tonlamadan epey etkilenmişti.

"Kamyonetini Kazmalı'da görmüştüm. Maviydi değil mi?"

"Evet maviyi çok seviyorum. Tıpkı gökyüzünün ve gölün rengi gibi. Çok güzel renk. Bu kulübe de çok güzel. Gelip sizin için temizlerim her zaman."

"Bu çok nazik bir teklif ama ben çağırmadan gelme, Tom. Bir kitap yazıyorum ve çalışırken çevremde insan olmasını istemiyorum."

"Keşke ben de yazabilseydim. Bir kitap yazmayı isterdim. Bu çok güzel olurdu."

"Herkesin kendine göre yetenekleri vardır. Senin de birçok becerin var, Tom. Kendinle gurur duymalısın" dedi Qwilleran.

Tom'un yüzü mutlulukla parladı. "Doğru, ben her şeyi tamir edebilirim."

Fanny Teyze yanlarına geldi. Vedalaştılar ve siyah limuzin araba yolunda uzaklaştı.

Son iki saattir ortalıkta görünmeyen siyamlar bir anda şapkadan çıkan tavşan gibi ortaya çıktılar. "Hiç de konuksever değildiniz. Söyleyin bakalım, Fanny Teyze'yi nasıl buldunuz?" diye sordu Qwilleran.

"YAV!" dedi Koko canla başla silkinerek.

Qwilleran, Fanny Teyze'ye yemekten önce sek viski, cin tonik, skoç ya da seri teklif etmesine rağmen kadının hepsini geri çevirdiğini hatırladı.

Roger'la akşam yemeği için buluşmadan önce öldürecek dört saati vardı ama içinden tek bir sayfa bile yazmak gelmiyordu. Belki de kasaba çöplüğündeki ayıları izlemeye gidebilir, hapishanenin çiçek bahçelerini gezebilir ya da müzedeki denizkazaları tarihini inceleyebilirdi. Ama aklını asıl terk edilmiş mezarlık meşgul ediyordu. Roger'ın pek önermemesine rağmen ya da belki de sırf bu yüzden.

Ticaret Odası'nın hazırladığı broşürde mezarlığın yeri tarif ediliyordu: Kazmalı Yolu'ndan doğuya devam edin ve sağa dönün. Yedi kilometre sonra taş kapıdan geçip mezarlığın toprak yoluna gireceksiniz.'

Yol güzel bahçelerin bulunduğu bir araziden geçiyordu. Burası hapishanenin toprakları olmalıydı. Hindi çiftliğinin yanından geçerken Qwilleran avluda dalgalanan sarı tüylü sırtları izlemek için yavaşladı. Yan yoldan çıkan bir kamyonet, her yerde hazır ve nazır olan mavi kamyonetlerden biri ona doğru yaklaşıyordu. Yanından geçerken aracın şoförüne el salladı Qwilleran, ama karşılık alamadı. Az sonra karşısına mezarlığın taş kapısı çıktı. Görünüşe bakılırsa mavi kamyonet mezarlıktan çıkmıştı.

Mezarlığın girişindeki yol fırtınadan sonra çamur için"; de kalmış ve tekerlek izleriyle dolmuş bir patikaydı yalnızca. Ağaçlar arasında kıvrılarak ilerliyordu. Orada burada tek bir aracın park edebileceği büyüklükte açıklıklar gördü. Buralarda piknik yapılıp bira içildiği belliydi. Patika, mezartaşlarının bulunduğu çayırlık araziden birkaç yöne ayrılıyordu. Qwilleran yeni bırakılmış gibi görünen tekerlek izlerini takip etti.

İzlerin bittiği yerde otomobilinden inip mezarlığı keşfe çıktı. Mezartaşlarının üzeri uzun otlar ve sarmaşıklarla kaplıydı. Ufak mezartaşlarının yazılarını okuyabilmek için otları yolmak zorunda kaldı: 1877-1879,1841-1862, 1856-1859. Burada ne kadar çok çocuk gömülüydü! Ne kadar çok kadın yirmili yaşlarında ölmüştü! Daha geniş olan aile mezar taşlarında ise Schmidt, Campbell, Trevelyan, Watson gibi isimler okunuyordu.

Ezilmiş otlar Campbell ailesinin mezartaşının arkasından uzaklaşan ince bir yol oluşturmuştu. Qwilleran, yolu takip ettiğinde yeni bir kazının izlerine rastladı. Yeni kazınmış orağın üzerine atılmış yabani otlar, kahverengi, plastik bir öp kovasının kapağını gizleyemiyordu. Kovaysa on iki galon büyüklüğündeydi ve toprağa gömülmüştü. Qwilleran kapağı dikkatle açtı. Kovanın içi bomboştu.

Her şeyi bulduğu hale getirip oradan ayrıldı. Eve dönerken bir çöp kutusunu kimin mezarlığa gömebileceğini ve bunu neden yaptığını merak ediyordu. Tek ipucu üst dudağındaki titremeydi.

Geyikli Kasaba'daki akşam yemeği için evden çıkmadan önce kedilere bir tabak ton balığı hazırladı. "Koko, masraflarını karşılamıyorsun" dedi. "Tuhaf şeyler dönüyor, sen tek bir ipucu bile bulamadın." Koko mavi gözlerini ilgisizce kapadı. Belki de kedinin detektiflik günleri geride kalmıştı. Belki de artık pahalı yiyecekler tüketen huysuz bir kedi olmuştu.

Tam o sırada Koko'nun kulakları dikildi ve hayvan fırladığı gibi kontrol noktasına gitti. Uzaktan gelen bir aracın homurtusu yaklaştıkça bir Rus tankının gürültüsüne dönüştü. Kırmızı bir kamyonet ve üzerinde tuhaf bir yapıyla onu izleyen sarı bir traktör kulübeye yaklaşıyordu.

Kırmızı kamyonetin şoförü aşağı atladı, Qwilleran'a, "Evin üzerine yıkılmak üzere olan bir çamınız varmış? Kazmalı'dan acil telefon geldi. Elektrik telleriyle ilgili bir durum. Ağacı kesip parçalayacağız."

Bir anda elektrikli testereler vızıldadı, traktörden yukarı bir kol uzandı, adamlar bağıra çağıra konuşmaya başladı. Yum Yum kanapenin altına saklandı ve Qwilleran da kendini evden dışarı zor attı. Randevu saatinden yarım saat önce çıkmak zorunda kalmıştı.

Kuzey Işıkları Oteli 1860'lardan kalma bir antikaydı. O zamanlarda kasaba limanına kereste ve maden ticareti yapan gemiler gelip gidiyordu. Yüzyıl öncesinde çoktan tarihe karışması gereken otel binası, mucizevi bir biçimde

bugüne kadar ayakta kalmıştı. Bina, pencereleri olan bir ayakkabı kutusunu andırıyordu ama arka tarafına rıhtıma bakan bir sundurma eklenmişti. Qwilleran buradaki rahat iskemlelerden birine oturup vakit geçirmek için en sevdiği yönteme başvurdu: Kulak misafirliği.

Yakınında bir yerde iki kişi birbirini yiyordu. Kim olduklarını görmeden erkeğin şişman, kırmızı yüzlü, kadınınsa sıska ve ağır işiten biri olduğunu tahmin etti.

"Bu kasabayı beğenmedim" dedi adam soluk soluğa, hırıltılı bir sesle. "Yapacak hiçbir şey yok (hırıltı) oturup duruyoruz. Evde kalıp kendi sundurmamızda da (hırıltı) oturabilirdik. Hiç değilse daha ucuza malolurdu."

Kadın tiz ve kayıtsızlık dolu bir sesle cevap verdi. "Çünkü sen balığa çıkmak istediğini söyledin. Neden bilmem, sen her zaman balık tutmaktan nefret etmişsindir."

"Kardeşin altı yıl boyunca burada balık tuttuğunu (hırıltı) söyleye söyleye bir hal oldu. Ona alabalık tutabilen (hırıltı) tek kişinin kendisi olmadığını göstermek (hırıltı) istedim."

"O zaman neden dırdırı bırakıp adamın dediği gibi bir tekne kiralamıyorsun?"

"Sana (hırıltı) söyledim. Bu çok pahalı bir iş. Yarım günlüğüne ne kadar istediklerinden (hırıltı) haberin var mı? Ben o parayla Karayipler'e gider gelirim."

Qwilleran da fiyatlara bakmış ve yüksek bulmuştu.

"O zaman yürü eve gidelim" diye tutturdu kadın. "Burda durmanın bir anlamı yok."

"Bunca yol geldikten sonra mı? Buraya gelene kadar ne benzin harcadığımızı (hırıltı) biliyor musun?"

O sırada Roger göründü. Siyah bir beyzbol kasketi takmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla akşam için oldukça şık giyinmişin" dedi Qwilleran. "Resmi bir yemek miydi bu yoksa?"

"Şapka koleksiyonum var" dedi. "Şimdiye kadar tam on yedi tane topladım. Bu arada eğer düşmanların varsa kafandaki turuncu kasketle iyi bir hedef olacağın kesin. Benden söylemesi."

Şapkalarını yemek salonunun dışındaki vestiyerde, bir düzine şapkanın yanına astılar. Sonra da azgın denizde batan üç direkli bir yelkenliyi tasvir eden trajik bir resmin altındaki boş masaya oturdular.

"Evet, oldukça güzel bir gündü" dedi Qwilleran zorunlu hava raporuyla açılışı yaparak. "Güneşliydi. Enfes bir esinti. İdeal bir sıcaklık. "

"Evet ama sis bastırıyor. Muhtemelen sabah kalktığında burnunun ucunu bile göremeyeceksin. Trolle balık avlayanlar için kötü olacak."

"Roger, bana sorarsan buradaki sanat eserleri de insanı balık avlamaya teşvik etmiyor. Duvarlardaki her tabloda bir deniz felaketi var. Doğrusu ödümü patlatıyor. Ayrıca tekne kiraları da benim gibi balık avlamaya meraklı olmayan birisi için çok pahalı."

"Balığa çıkmayı bir kez olsun denemelisin" diye ısrar etti Roger. "Trolle balık avı oldukça heyecanlıdır. Bu iş kayığa oturup oltanın ucunda yemle balık beklemeye benzemez.

Qwilleran menüyü inceledi. "Madem göl ağzına kadar balık dolu, neden yemeklerin arasında hiç yerel balıklar yok? Yalnızca Nova Scotia kalkanı, Kolombiya Nehri somonu ve Boston İstakozu var."

"Kıyının aşağısındaki ticari balık çiftliklerinde yetiştirilen tonlarca balık dışarıya gönderilir ama biz zevk için avlanırız."

Herhalde Nova Scotia, Massachusetts ya da Washington eyaletine gönderiyorlardır diye tahminde bulundu Qwilleran.

Roger burbon ve su, Qwilleran'sa her zamanki domates suyunu ısmarladı. O sırada yakınlarındaki bir masaya huysuz görünümlü bir çift oturdu. Qwilleran adamın kırmızı yüzlü ve şişman olduğunu, kadınınsa işitme cihazı taktığını görerek kendisiyle gurur duydu.

"Yalnızca domates suyu mu? Ben de gazetecilerin içkici olduğunu sanırdım. Tarih bölümüne geçmeden önce ben de bir süre gazetecilik okumuştum... Hey baksana, senden sonra ben de mavi kamyonet saymaya başladım. Gerçekten de haklıymışsın. Eşim kuzey ikliminde yaşayanların mavi rengi sevdiğini söylüyor... Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Tam olarak değil. Bir çift despot siyam kedim var. Biri cinayete kurban giden bir meslektaşın öksüz kalan kedisi, dişi olansa yavruyken terk edilmiş. İkisi de safkandır ve erkek olan kesinlikle benden daha akıllı."

"Benim de bir av köpeğim var. Bir İngiliz spanyeli. Sharon'un da Scottie'si var... Sen hiç evlendin mi Qwill?

"Evet, bir kez. Pek başarılı değildi."

"Ne oldu ki?"

"Karım sinir bozukluğu geçirdi. Ben de bütün sorunlarımı alkolle çözmeye çalıştım. Çok fazla soru soruyorsun Roger. Gazetecilikten ayrılmamalıymışsın" dedi keyif alarak. Bütün yaşamı başkalarına soru sorarak geçmişti. Şimdi sorguya çekilmek tuhaf bir biçimde hoşuna gidiyordu.

"Bir daha evlenmeyi düşünür müsün?"

Qwilleran, bıyıklarının bir tebessümle kıpırdamasına izin verdi. "Üç ay önce bu soruya hayır derdim. Ama şu anda pek emin değilim." Konuşurken ellerini ovuşturdu çünkü elleri kaşınmaya başlamıştı. Basın Kulübü'ndeki barmen çok fazla domates suyu içerse kurdeşen olacağını söylemişti. Galiba Bruno haklıydı.

Yan masadaki şişman adam onları dinliyormuş gibi geldi Qwilleran sesini alçaktı. "Pazartesi akşamı polis yolu kesmişti. Neden acaba? Konuyla ilgili ne gazetede ne de radyoda hiçbir şey duymadım."

"Buralarda barikat kurmak bir tür sosyal etkinliktir. Sanırım polisler işsizlikten bunu yapıyorlar" dedi Roger omuzlarını silkerek.

"Yani bana Geyikistan'da polisleri meşgul edecek kadar suç işlenmediğini mi söylüyorsun?"

"Şehirde olduğu kadar değil. Genelde kaçak avlanan birkaç kişi yakalanır ya da Cumartesi geceleri Denizkazası Birahane'sinde olay çıkar. Ama polisin zamanını kazalar alıyor en çok. Genelde tek kişilik trafik kazalarıdır. Birisi aşırı hız yapıp bir geyiğe çarpar ya da çocuklar birkaç bira içip bir ağaca bindirirler. Bunun dışında polisler göldeki kurtarma çalışmalarına da katılıyorlar. Bu iş için şerifin iki botu ve helikopteri var."

"Uyuşturucu vakaları olmuyor mu?"

"Bazen turistler keyif verici sigaralar içiyor ama bunlar hiç sorun değil. Beni asıl endişelendiren, yağmalanan gemi enkazları. Göl batık gemilerle dolu. Bunların bir kısmı yüz yıl önce batmış ve yükleri belediye kayıtlarına geçmiş durumda. Yağmacıların oldukça gelişmiş dalış aletleri var. Örneğin soğuğa dayanıklı malzemeler, çeşitli elektronik aletler kullanıyorlar. Aşağıda değerli bir hazine var ama birtakım çapulcular şahsi kazanç uğruna enkazları soyup soğana çeviriyor."

"Bu yasa dışı değil mi?"

"Henüz değil ama eğer yasalarla korunan bir batık alanımız olsa turizmde büyük patlama olur. Bütün bu enkazlar sualtı arkeologları, tarihçiler ve dalgıçlar tarafından incelenebilirdi."

"Peki, size engel olan nedir?"

"Para! Arkeolojik bir araştırma için on binlerce dolat gerekiyor. Bundan sonra da yasanın çıkması için bir lobi oluşturmamız gerekecek."

Qwilleran, "Bu yasayı korumak çok güç olacak. Burum için daha fazla bota, helikoptere ve personele ihtiyaç duyacaksınız" dedi.

"Doğru! O zamana kadar da koruma altına alınabilecek hiçbir balık kalmayacak."

İkisi de ikinci içkilerini ısmarladılar ama Qwilleran, domates suyunu içmekten vazgeçmişti. Masanın altından elleriyle bileklerini gizlice kaşıdı.

Roger sesini alçaktı. "Şu kapının yanında oturan iki adamı gördün mü? İşte onlar batıklara dalıyorlar. Büyük ihtimalle yağmacılar."

"Nereden biliyorsun?"

"Herkes biliyor."

Yemekler geldiğinde Qwilleran, yenilebilir anlamında "Y" notu verdi, sohbetse oldukça aydınlatıcıydı. Yemeğin sonunda Qwilleran, Roger'a dönerek "Sence postanenin altında bir kokarca yaşıyor olabilir mi? Dün gittiğimde kokudan herkes kendini dışarı attı."

"Herhalde birkaç domuz yetiştiricisi mektuplarını almaya gelmiştir" dedi Roger. "İş kıyafetleriyle kasabaya geldiklerinde herkes bulunduğu yeri terk eder. Bazılarının çocuklarının okula nasıl geldiklerini anlatsam inanmazsın. Ama tabii ki hepsi böyle değil. Örneğin benim av arkadaşlarımdan biri de domuz yetiştiriyor. Onun hiç böyle bir sorunu yok."

"Esrarlı bir olay daha: Bir şahin kulübemin telinde büyük bir delik açıp kapıdan içeri girmiş. Bu işi bir türlü çözemedim."

"Tavşan ya da sincap yakalamak için dalışa geçmiştir" açıklamada bulundu Roger. "İyi fren yapamamış anlaşılan."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki! Bir keresinde bir şahinin bir kediyi alıp götürdüğünü gördüm. Avlanıyordum, birden gökyüzünden bir miyavlama geldi. Bir de ne göreyim. Zavallı küçük bir kedi."

Qwilleran, Yum Yum'u düşünerek huzursuzca kıpırdandı. Kısa bir sessizlikten sonra "İki üç gece önce de, gece yarısı dışarıda ayak sesleri duydum" dedi.

"Rakundur" dedi Roger. "Genellikle senin kaldığın türden kulübelerin damlarında yürüyen bir rakun uzay botları giymiş sumo güreşçisi kadar çok ses çıkarır. İyi biliyorum çünkü benim kayınpederlerin kulübesi sana yakın. Hatta bir keresinde bacalarına bir rakun ailesi yuva yapmıştı."

"Kayınpederin çılgın partiler veriyor mu peki? Gece yarısında histerik kahkahalar duydum da."

"Duyduğun dalgıçkuşu olmalı. Tuhaf bir hayvandır."

Sis artıyordu. Yemek salonunun penceresinden görülen manzara neredeyse kaybolmuştu. Qwilleran artık kulübeye dönmesi gerektiğini söyledi.

"Umarım karım bu havada eve dönmeye kalkışmaz" dedi Roger. "Çarşıda hediyelik eşya ve mum satan bir dükkânı var. Dükkâna mal almak için Aşağı Tarafa gitti. Şu para klipsine ne diyorsun? Sharon'un dükkânından." Roger hesabın yarısını altın kaplamaymış gibi görünen büyük para klipsinden çıkardığı banknotlarla ödedi.

Qwilleran ön camı tamamen sisle kaplı otomobiliyle saatte otuz kilometre hızla eve doğru yol aldı. Karşısına aniden çıkan ağaçlar yüzünden kulübeye giden araba yolu daha da tehlikeliydi. Otomobilini park ederken, kulübeden, yokuş aşağı kumsala doğru uzaklaşan iki insan silueti görür gibi oldu.

"Hey! Hey oradakiler baksanıza!" diye seslendi ama silüetler siste gözden kayboldular.

Eve girer girmez hemen Siyamlar'ı kontrol etti. Koko geyik başının üstünde kıvrılmıştı, Yum Yum ortalığı kolacan ederek kanepenin altından kıvrılarak çıktı. Her şey yerli ye rindeydi ama Qwilleran odanın içinde bir pipo kokusu farketmişti. Misafir odasında kedilerin şekerleme yaptıkları yatakta birisi oturmuş gibi hafif bir iz kalmıştı. Kahverengi çoraplarının teki yerde duruyordu. Yum Yum bu çoraplarla oynamaya bayılırdı. Onun dışında her şey son derece düzgün görünüyordu.

Biraz sonra mutfakta, daktilo kâğıtlarından birine karalanmış bir not buldu: "Kum tepelerine hoşgeldin. Ben Roger'ın kayınvalidesiyim. Buzdolabına folyoya sarılmış bir paket koydum. Kızarmış hindi hoşunuza gider diye düşündüm. En yakın zamanda bize bekliyoruz."

Hepsi bu kadardı. Bir ad bile yoktu. Qwilleran buzdolabına baktı ve büyük bir parça hindi göğsüyle kara et parçaları buldu. Kedilerin akşam yemeği için etin bir parçasını kesti. Yum Yum heyecanla ciyaklarken Koko da tiz miyavlamalar ve kendinden geçmiş gurultularla bu kutlamaya katıldı.

Qwilleran kedilerin yemek yiyişlerini seyretti ama aklı başka yerdeydi. Roger'dan hoşlanmıştı. Kömür karası saçlı, otuzuna varmamış bir genç adam olmak harika bir şeydi. Bu genç adam şahinler, rakunlar, dalgıçkuşları, mavi kamyonetler ve polis bariyerleri hakkında ikna edici konuşmalar yapmıştı ama verdiği yanıtların hiçbiri turizmin yararına değildi. Resmi broşür eski mezarlığın görülmesini önerirken Roger neden onu göndermek istememişti? Yoksa oradaki kova hakkında bir şeyler mi biliyordu? Ve eğer Geyikistan'da hiç suç işlenmiyorsa, Fanny Teyze neden silah taşıyordu?

5

Qwilleran, Yum Yum tarafından uyandırıldı. Hayvan tam göğsünün üzerine oturmuş, mavi gözlerini yüzüne dikmişti. Mesaj çok açıktı: Kahvaltı istiyorum! Pencereden görünen manzaranın yerini bembeyaz bir duvar almıştı. Sis, sahilin üzerine bir battaniye gibi çökmüştü. Ne bir esinti ne de bir ses vardı.

Qwilleran, nemli havayı biraz olsun kırar umuduyla şömineyi yakmaya çalıştı. Çarşamba gününden kalma gazeteleri parçaladı ve otelden aldığı kibritleri kullanarak ateşi yakmak istedi ama bir sonuç alamadı. Asıl endişesi elleri ve bileklerinin durumuydu. Kaşıntı dayanılmaz bir hal almış, üstüne üstlük poker fişleri büyüklüğünde kabartılar oluşmuştu. Dahası yalnızca elleri ve bilekleri değil, orası burası her yeri kaşınmaya başlamıştı!

Tıraş bile olmadan hemen giyindi, tören faslını geçerek kedilere yemeklerini verdi ve yeni aldığı şapkasını bile takmayı unutarak evden fırladı. Bulanık ve puslu havada otomobili kullanırken son derece gergindi.

Ana Cadde'de bir eczane hatırlıyordu, oraya gitti. Kabartılarını eczacıya göstererek, "Bunun için bir ilacınız var mı?" diye sordu.

"İnanılmaz! Gördüğüm en kötü zehirli sarmaşık vakası. Bir iğne olsanız iyi olur" dedi eczacı.

"Kasabada doktor var mı?"

"Konserve Balık Çarşısı'nda ayakta tedavi görebileceğiniz bir klinik var. Orayı biliyor musunuz? Kasabadan üç kilometre uzakta, çeşitli bölümlere ayrılmış eski

bir balık konservesi imalathanesidir. İçinde her çeşit dükkân, - ne ararsanız var. Bu siste göremeseniz bile kokusunu mutlaka alırsınız."

Yoğun sis yüzünden Ana Cadde'de tek tük araç vardı. Qwilleran san hattı takip etti, kilometre sayacından gözünü ayırmadı. Üç kilometre dolduğunda Konserve Balık Çarşısı'na vardığından kesinlikle emindi. Otomobilini iki sarı çizginin arasına çapraz park etti ve bir pasaja açılan cam kapılara kadar kokuyu takip etti.

Keskin bir ilaç kokusuyla sarılı klinik, bir masada oturan sıradan görünümlü genç kadın dışında terk edilmiş gibiydi. "Burada bir doktor var mı?" diye sordu.

"Ben doktorum" dedi kadın, gazetecinin ellerine bakarak. "Bu muhteşem zehirli sarmaşık vakasını nerde kaptınız?"

"Galiba eski mezarlığı ziyaret ettiğim sırada kaptım."

"Sahi mi? Bu tip şeyler için biraz yaşlı değil misiniz?" dedi, Qwilleran'a muzip bir bakış fırlatarak.

Qwilleran şaka kaldıramayacak kadar rahatsızdı. "Eski mezartaşlarına bakıyordum."

"Bu inanılır bir hikâye işte. Şimdi işkence odasına geçin de size bir iğne yapalım." Doktor ona bir de merhem verip birkaç tavsiyede bulundu: "Ellerinizi sıcak suya sokmayın. Sıcak duştan sakının. Ayrıca eski mezarlıklardan da uzak durun."

Qwilleran yüzü asık bir halde klinikten çıktı. Doktor daha az şakacı ve daha fazla anlayışlı olabilirdi, diye düşünüyordu. Yoğun siste yolda milim milim ilerlerken ilaç da etkisini yavaş yavaş göstermeye başlamıştı. Kaşıntı dinmiş, ayrıca mutlu bir sersemlik gelmişti üstüne. Doktorun çekici yeşil gözlere ve hayatında gördüğü en uzun kirpiklere sahip olduğunu düşündü.

Kahve ve yumurta için otelde mola verdiğinde, yan masadaki dört adam kötü havadan yakınıyorlardı. "Tekneler bu havada hiçbir yere gitmez, içecek bir şeyler alıp biraz kâğıt oynayalım."

Arkasındaki masadan tanıdık bir ses soluklanarak konuştu. "Balığa çıkmadan buradan (hırıltı) ayrılmak yok."

Huysuz, çatlak bir ses cevap verdi. "Niye bu kadar inat ediyorsun? Sen hiçbir zaman balık avlamaktan hoşlanmadın ki!"

Adam derin bir nefes alarak, "Sana bu seferki farklı (hırıltı) diyorum. Bir metrelik trollerle çıkıp belki de on kiloluk alabalıkla döneceğiz."

"Çok pahalı olduğunu söylememiş miydin?"

"Rıhtımdaki tekne kiralan tam bir soygun ama ben yalnızca on beş dolara (hırıltı) bir tekne buldum" dedi adam.

Qwilleran’ın cimri tarafı, tam zamanı diye düşündü. Hem ilacın hem de tuhaf ortamın etkisiyle gözükara bir heyecana kapılmıştı. Restorandan ayrılan çiftin peşinden gitti. "Pardon bayım, konuşmanıza kulak misafiri oldum da. Biraz önce ucuz bir tekne bulduğunuzu mu söylüyordunuz?"

"Evet öyle! Altı saati on beş dolar. Üç kişi olunca adam başına beş dolar düşüyor. Hiç fena değil. Teknenin sahipleri iki genç çocuk. Siz de ilgileniyor musunuz?"

"Bu havada balık bulunur muymuş peki?"

"O iki genç, hiçbir fark olmadığını söylüyorlar. Bu arada..." diye hırıltılı sesiyle konuşmasına devam etti adam. Benim adım Whatley, Cleveland'da toptan eşya işi yapıyorum." Sonra soğuk tavırlı karısını tanıştırdı. Whatley, rıhtıma giden yolu bildiği için arabayı kullanmak istedi. "Tekne kasaba dışına demir atmış. Buralarda iyi alışveriş yapmak için dükkân dükkân dolaşmak gerek."

Rıhtıma gitmek için bir kez daha, dünyaya düşmüş balıkların içinden milim milim, azapla ilerlediler. Bir nokta YEME'nin dev elektrikli harfleri sis bulutunun içinden zayıfça parladı. Daha ilerde Konserve Balık Çarşısı'nın binası hiç görünmediği halde kokusuyla kendini belli ediyordu. Sonra kilometrelerce boşluğun arasından ilerlediler. Her bir kilometre sanki beş kilometreymiş gibi uzun geliyordu. Whatley otomobili kullanırken son derece ciddiydi. Hiç kimse konuşmuyordu. Qwilleran gözlerini zorlayarak önlerindeki yolu görmeye çalışıyor, her an bir otomobilin sis lambalarıyla kafa kafaya gelmeyi ya da yavaş yavaş ilerleyen kereste yüklü bir kamyonete toslamayı bekliyordu.

"Oraya vardığımızı nereden anlayacaksın?" diye sordu.

"Kaçırmam imkânsız. Tam döneceğimiz yerde bir tekne enkazı (hırıltı) duruyor."

Sonunda enkaz sisler arasından gözüktüğünde Whatley başka enkazlarla dolu bir kanal boyunca ilerleyen çamurlu bir yola girdi.

"Geldiğim için pişman oldum doğrusu" dedi Bayan Whatley, ilk defa konuşarak.

Yolun bittiği yerde her tarafı dökülen bir iskele göle uzanıyordu. Üç kara sakini çürümüş kalasların üzerinde yürüdüler. Ufak dalgalar, iskelenin ayaklarına çarparak fısıldıyor, bağlı duran teknenin ahşabı gıcırdıyordu.

Qwilleran daha önce de belediye rıhtımında dizilmiş gcır gıcır av filosunu görmüştü. Şafak, Göl Kraliçesi, Güneş Prensesi gibi adları olan gemiler kıyıyla bağlantı kuran telsizleri, balık sürülerini bulan radarları, sonarları ve otomatik pilotlarıyla övünen posterlerini sergiliyordu. Bu yüzden Minnie K.'yı görünce afalladı. Boyaları dökülmüş bu eski gri beşiğe tekne denemezdi. Güverte ve demirlerin üzerindeki birikmiş kirler Martı pisliği ve ölü balıkların iç organlarına benziyordu. Varlıklarıyla yoklukları bir, iki mürettebat üyesi de tekneleri kadar pasaklı görünüyordu. Qwilleran oğlanlardan birinin on yedi yaşında olduğunu tahmin etti, diğeriyse ondan biraz küçüktü. İkisi de insana güven veremeyecek kadar uyuşuktu.

Ne bir selamlaşma ne de tanışma oldu. Gençler, yolcuları şüpheyle süzdü ve parayı aldıktan sonra, birbirlerine anlaşılmaz sözcükler bağırarak tekneyi çözdüler.

Qwilleran, gençlerden küçüğüne, tekneyi ne tarafa götüreceklerini sordu ama yanıt olarak bir homurtu aldı.

"İğrenç. Bu pis kokulu şeye tekne mi diyorlar?" dedi Bayan Whatley.

"Beş dolara ne bekliyordun? Queen Elizabeth'i mi?" diye çıkıştı kocası.

Yolcular lekeli, yırtık pırtık şezlonglara oturduklarında, Minnie K., suları yara yara yavaşça hareket etti. Bay Whatley uyuklamaya, karısıysa işitme cihazını kapayıp çantasından çıkardığı kitabı okumaya başladı. Bir saat boyunca motorun "patapata"sı eşliğinde beyaz örtünün içinde miskin miskin ilerlediler. Yağ kokusuyla denizden gelen balık kokusu birbirine karışmıştı. Sonra motor iyice yavaşladı ve oğlanlar ağır ağır balık avı için gerekli malzemeleri -dev makaralı demir kamışlar, bakır olta ve pirinç kaşıklar- hazırlamaya giriştiler.

"Bunu nasıl kullanacağım?" diye sordu Qwilleran. "Yem nerede?"

Whatley, "Sana gerekli olan tek şey bu kaşık. Oltayı parmaklıkların üzerinde aşağı sarkıt (hırıltı) ve kamışı aşağı ve yukarı hareket ettir."

"Peki, sonra ne yapacağım?"

"Balığın yemi yuttuğunu anlarsın. İşte o zaman makarayı saracaksın."

Minnie K., durgun gölün üzerinde son derece isteksiz salınıyordu. Ara sıra motor kendi kendine susuyor, sonra isteksizce tekrar çalışıyordu. Motorun "patapata"sıyla yalıtılmışlık hissinin yarattığı bir transa giren Qwilleran bir saat boyunca kamışı aşağı yukarı salladı durdu. Tekne, herşeyi örten sisle çevrelenmiş bir halde kendi dar dünyasında sallanıyordu. En ufak bir esinti yoktu, tekneye dalga bile çarpmıyordu.Yalnızca motorun "patapata"ları ve arada sırada sis sireninin uzak uğultusu duyuluyordu.

Whatley oltasını sardıktan sonra iki üç yudum bir şeyler içip şezlongunda uyuyakaldı. Karısıysa bir kere olsun başını kitabından kaldırmadı.

Qwilleran nerede olduklarını, burada ne aradığını merak ediyordu ki motor küçük bir patlamayla öksürerek durdu ve iki genç anlaşılmaz heceler mırıldanarak ambara indiler. Derin bir sessizlik oldu, tekne cam gibi gölün üzerinde hareketsizdi. İşte o sırada Qwilleran birtakım sesler duydu. İnsan sesleriydi ama ne dedikleri anlaşılamayacak kadar uzaktaydı. Oltasını güvertenin demirine yerleştirip dinlemeye çalıştı. Sesler yükselmişti, giderek yakınlaşıyorlardı. Birileri tartışıyordu. Öfkeli bağırışları bir küfür sağanağı izledi. Sonra bir kütük ikiye ayrılıyormuş gibi keskin bir çatırtı duyuldu... homurtular... hamle sesleri... ağır bir şey güm diye düştü. Birkaç dakika sonra muazzam bir şapırtı koptu ve suyun yüzeyi fışkıran sularla hareketlendi.

Bundan sonraysa Minnie K.'ya çarpan ufak dalgaların sesi dışında hiçbir şey duyulmaz oldu. Sis pamuk bir tıkaç gibi tekneyi boğdu ve göl süt rengine dönüştü.

Tekne mürettebatı, motor denen zımbırtının üzerine eğilmiş, arızayı anlamaya çalışıyorlardı. Whatley hâlâ uykudaydı, şimdi karısı da uyuklamaya başlamıştı. Qwilleran, biran şaşkın bir durumda oltayı geniş kavisler çizerek aşağı yukarı anlamsızca hareket ettirmeye devam ediyordu. Zaman kavramını tamamen yitirmişti, bileklerinin kaşıntısı yüzünden saatini de evde bırakmıştı.

Yarım saat, belki de bir saat kadar sonra, oltada bir kıpırdanma oldu ve Qwilleran kolunda bir titreşim hissetti. Bağırdı!

Whatley sıçrayarak uyanmıştı. "Çabuk makarayı sar! Makarayı sar!"

İşte o büyülü anda saçları diken diken olan Qwilleran açık denizde balık avlamanın heyecanını hissetti: "Bu bir balina galiba" dedi.

"O kadar hızlı değil! Sıkı tut! Sakın durma!" Whatley nefes nefeseydi. Qwilleran da nefes nefese kalmıştı. Elleri titriyordu. İpin sonu gelmeyecekmiş gibiydi.

Herkes nefesini tutmuş izliyordu. Genç kaptan parmaklıklara dayanmıştı. Diğer gence bağırdı: "Kanca!" Çocuk ona uzun saplı demir bir kanca uzattı.

Makarasını sararken Qwilleran, "Yirmi beş kilo vardır bu" dedi. Canavar yüzeye yaklaşırken dev bir dalga oluştu. "Onu yakaladım! Yakaladım!"

Dev balık tam yüzeye çıkmıştı ki birden elindeki makaranın kontrolünü kaybediverdi.

Whatley "Yakala onu!" diye bağırdı. Fakat makara hızla çözülüyordu. Çözülmesi yavaşlamıştı ki kaptan cebinden çıkardığı penseyle ipi kesti.

"İşe yaramaz " dedi. "İşe yaramaz."

Whatley "Ne yaptın sen?" diye bağırdı çığlık çığlığa. "Neredeyse (hırıltı) on kiloluk bir balıktı."

"İşe yaramaz!" dedi kaptan. Dümene geçti, öbür oğlansa aşağı indi ve motor çalıştı.

"Bu tam bir sahtekârlık" diye çıkıştı Whatley. Karısı ise başını kitabından kaldırarak esnedi.

"Sizi bilmem ama" dedi Qwilleran, "ben paydos etmeye hazırım."

Tekne hızlanarak Qwilleran'ın kara olduğunu umduğu bir yere yöneldi. Dönüş yolculuğunda şezlonguna gömülen gazeteci kendi düşüncelerine daldı. Whatley'se biraz da içti ve yeniden sızdı.

Qwilleran balıkçı değildi belki ama çeşitli belgesel programlarında izlediği kadarıyla tuttuğu şey bir balığa kesinlikle benzemiyordu. Yüzeye doğru yaklaştığında da bir balık gibi çırpınmamıştı. Zaten görüntüsü de balık gibi değildi.

Geyikli Kasaba'ya döner dönmez turist danışmaya gitti. İçinden cana yakın davranmak gelmese de hava durumu konuşmasını yapmak zorundaydı. "Sis konusunda haklıymışsın, Roger. Sence bu hava daha ne kadar devam eder?"

"Yarın öğlene kadar açılır."

"Eşin eve sağ salim döndü mü?"

"Bu sabah bir buçukta döndü. Son otuz kilometreyi iki saatte gelebilmiş. Geldiğinde pestili çıkmıştı. Bu siste sen neler yaptın Qwill?"

"Balık avına çıktım."

"Ne! Hayal görmüş olmayasın. Tekneler bu havada asla sefere çıkmazlar."

"Minnie K. çıktı ama. Dört saat kadar denizdeydik."

Roger kataloga uzandı. "Minnie K. adını daha önce duymadım. Buradaki resmi tekne listesinde yer almıyor. Onu nerden buldun peki?"

"Otelde rastladığım bir adam ayarladı geziyi. Whatley adında biri."

"Tabii ya, onu tanıyorum. Şişko bir tip. Nefes darlığı çekiyor. Buraya daha önce üç kez şikâyet etmeye geldi. Ne kadar para ödediniz? Bahse girerim ki hiç balık tutamamışsınızdır."

"Hayır, ama başka bir şey yakaladım" diye cevap verdi Qwilleran. "Balık gibi çırpınmıyordu ve tam yukarı çekiyordum ki kaptanımız gelip oltamı kesti ve alelacele kıyıya döndük. Sanırım gördüğü şeyden hoşlanmadı, ben de hoşlanmadım ya neyse. Bir insan bedenini andırıyordu."

Roger yutkunarak siyah sakallarını sıvazladı. "Büyük olasılıkla eski bir otomobil lastiği falandır. Sis olduğu için ne olduğunu anlamaman doğal. Teknelerin iskeleye çarpan kenarlarına tampon görevi görmeleri için lastik bağlarlar. Fırtına çıktığında bunlar denize düşmüş olabilir. Geçen salı gecesi de çok büyük bir fırtına..."

"Kes artık Roger. Konuşmalarını Ticaret Odası'nın yazdığını ikimiz de biliyoruz. Ben bu lastik hikâyesini polise bildirmeyi düşünüyorum. Şerifi nerede bulabilirim?"

Roger kızararak suçlu suçlu baktı fakat yine de söylediklerinden pişmanlık duymuşa benzemiyordu. "Kilisenin arkasında, bayraklı bina."

"Bu arada, dün gece bir sürprizle karşılaştım" diye daha samimi bir tavırla sözlerine devam etti Qwilleran. "Kayınvaliden kulübeme bir hindi ve bir de not bırakmış. Ama altına imza atmamış. Ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Ah, o öyledir, biraz unutkandır. Çok neşeli ve tatlı bir insandır. Adı Mildred Hanstable, senin kulübenin doğusunda, Kum Tepeleri'nde oturuyor. Yalnız seni uyarmalıyım. Falına bakmak için ısrar edecek ve karşılığında bir miktar bağış isteyecektir."

"Bu yasadışı değil mi?"

"Hayırlı bir iş için. Kazmalı Hastanesi'ne bir kalp makinesi alınması için para toplamaya çalışıyor."

"O zaman ben de katılırım." dedi Qwilleran. "Sanırım bu dinlendirici tatil bitmeden önce benim de kalp makinesine ihtiyacım olacak."

Kulübesine döndüğünde gün ışığı sisin içinden süzülerek ortalığı aydınlatıyordu. İçeride keskin bir sirke kokusu geldi burnuna, antikacıların pirinçleri parlatmak için kullandıkları cilaya benziyordu biraz da. Tabii ya, tezgâhın üzerinde asılı olan pirinç fener yeni cilalanmıştı. Tom'a çağrılmadan gelmemesi gerektiğini söylemesine rağmen gelmişti anlaşılan. Qwilleran eski saatini ve bozuk paralarını yatak odasındaki komodinin üzerinde bırakmıştı. Gidip baktı, neyse ki hâlâ orada duruyorlardı. Omuzlarını silkti.

Sonra da dostlarına seslendi. Yum Yum misafir odasından koşarak çıktı ama Koko yanıt veremeyecek kadar meşguldü. Duvara asılı geyik başının tepesine tünemişti. Kar beyazı göğsünden derin mırıltılar çıkararak kendi kendine bir şeyler söylenip mızmızlanıyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" diye seslendi Qwilleran.

Koko yerini değiştirdi. Arka ayaklarının üzerinde yükselerek tutunacak bir yer arıyormuş gibi ön patilerini uzattı. Geyik başı, engebeli kütük duvara asılı olan cilalı ahşap bir levha üzerine monte edilmişti. Koko patisini levhanın arka tarafındaki yarıklardan birine sokmaya çabalıyordu. Birkaç denemeden sonra en sonunda dengesini bularak boşluğa ulaştı. Patisi temkinli bir biçimde yarığa girdi. İçerde bir şey takırdadı. Koko iyice gerindi, mırıldanarak çabalarını ikiye katladı.

Qwilleran, Koko'ya yaklaştı ve tam zamanında yarıktan düşüp geyik başına çarparak seken ödülü kaptı. "Bu da neyin nesi? Bir kaset!"

Bu, kayıt için kullanılan boş kasetlerdendi. A yüzünde 1930'un En İyi Şarkıları yazıyordu. Yazı Fanny Teyze'nin elyazısına benziyordu. B yüzündeyse 1930'ların En İyi Şarkıları'na Devam etiketi vardı. Kasetin plastik kabında en ufak bir toz yoktu.

Qwilleran kaseti kasetçalara yerleştirmek için, geldiğinden beri kasetçaların içinde olan Brahms'ın konçertosunu çıkarıyordu ki, "Hey, bir dakika" dedi yüksek sesle, "ben kaseti bu yüzde bırakmamıştım ki." Anlaşılan kaset çevriliş ve Beethoven'in olduğu yüz yerleştirilmişti.

Koko'nun kasetinde eski 78'likleri hatırlatan cızırtılı bir kayıtla hareketli parçalar vardı: My Blue Heaven, Exactly Like You gibi dönemin popüler parçaları çalıyordu... Böyle bir koleksiyonun geyik başının arkasına saklanması tuhaftı doğrusu.

Qwilleran A yüzünün tamamını dinledikten sonra B yüzünü çevirdi. Sonra Little White Lies'ın yarısında araya başka bir ses girdi. Sıradan ama güçlü bir erkek sesiydi. Kısa ama şaşırtıcı bir mesajdan sonra tekrar müzik başlamıştı. Kaseti geriye alıp tekrar dinledi.

O ısrarcı ses yine araya girmişti. "Şimdi beni iyi dinle dostum. Ya çalışırsın ya da pişman olursun. Benim neler yapabileceğimi çok iyi biliyorsun. Bana daha fazla mal getirmen gerekiyor. Eğer bana malı getirmezsen, para ödemeyeceğim. Bazı değişiklikler yapmamız gerekecek. İşler iyice kızışıyor. Cumartesi günü gelip beni gör, duydun mu? Akşam yemeğinden sonra limanda olacağım."

Kaset yakın bir zamanda kullanılmıştı. Koko daha bir gün önce düğmelerin üzerine basıp Brahms çalmıştı. Bu arada birisi kulübeye gelmiş, bu mesajı kaydetmiş ya da dinlemiş sonra Brahms konçertosunun ters yüzünü koymuştu. Yine birisi altın saatini ve kalemini çalmıştı ama bu daha önce olmuştu. Fanny

Teyze'nin tabiriyle komşuluk adı altında tanımadığı ziyaretçiler, normal bir şeymiş gibi kulübesine girip çıkıyordu.

Biri geyik başına yetişmek için bar taburesine çıkmış olmalıydı. Qwilleran ayak izi olup olmadığına bakmak için dört çam tabureyi kontrol etti ama cilalı olduklarından tertemizdiler.

Qwilleran kaseti komodinin çekmecesine yerleştirirken Koko onu dikkatle izliyordu. "Biliyor musun Koko, bu açık kapı politikasından hiç hoşlanmadım" dedi gazeteci. "İnsanlar bu evi otogar gibi kullanıyorlar. Derhal bir çilingir bulmalıyız... Dinle, eğer başın derde girerse ya da Yum Yum'un başına bir şey gelirse, ne yapman gerektiğini biliyorsun!"

Koko ona bilgece ve yavaşça göz kırptı.

6

Geyikli Kasaba, Cuma

Sevgili Arch,

Sizin için bir tebrik kartı almayı çok isterdim ama onun yerine bu mektupla, sana ve güzel eşine nice yirmi dört seneler diyorum. Senin alyansları düşürdüğün ve benim balayı biletlerinizi kaybettiğim günü dün gibi hatırlıyorum.

Geyikli Kasaba'ya geldiğimden beri şöyle bir şey keşfettim: Uygarlık ikiye ayrılmış durumda. Yukarısı ve Aşağı Taraf. Burada Fluxion okuyan sevimli insanların yanı sıra ört bas edilen gizemli olaylar da var. Dün balık tutmaya gittim ve oltama insan bedenine benzeyen bir şey takıldı. Bunu şerife anlattığımda, kimse ilgilenmedi. Bunun kaza sonucu bir boğulma olayı olmadığına eminim. Bir cinayet ya da en azından kasıtsız bile olsa adam öldürme vakası olduğuna inanmak için haklı nedenlerim var. Sürekli merak ediyorum: Göldeki o ceset kime aitti? Orada ne arıyordu? Onu oraya kim attı?

Zehirli sarmaşık yüzünden alerji oldum ama şimdi iyiyim. Bu sabah birisinin lastiklerimi çaldığını sandım, oysa kriko sesleri çıkaran bir martıymış. Buranın yemekleri vasat. Bir gurme için, Sibirya'ya sürülmek gibi bir şey.

Qwill

Not: Koko'nun yeni numaraları var. Telefona cevap vermek ve kasetçalar kullanmak gibi. Birkaç yıl içinde, kesin NASA için çalışıyor olacak.

Sis yavaş yavaş dağılıyordu. Kulübenin pencerelerinden, çevredeki ağaçlar ve foseptik çukurunun gömülü olduğu yeri görülebiliyordu. Yaşlı Sam çukuru doldurmuş ve üstünü düzeltmişti, kediler daha önceki uğraşlarına kaldıkları yerden devam ediyor, ısrarla o yöne bakıyorlardı.

Cuma sabahı telefon çaldığında, Koko pencerenin kenarından fırlayıp hızla tezgâha doğru koştu. Qwilleran hemen arkasındaydı ama kedinin ahizeyi itip düşürmesine engel olacak kadar hızlı değildi. Ahize büyük bir gürültüyle tezgâhın üstüne düştü.

Gazeteci ahizeyi kaptı. "Alo? Alo?"

"Ah, demek oradasın" dedi Kazmalı'dan arayan ses. "Seni çok merak ettim hayatım. Dün aradım ama telefon son derece tuhaf sesler çıkardı. Yeniden aradığımdaysa meşguldü. Sonunda santralden araya girmesini istedim, operatör bana telefonun açık kaldığını söyledi. Ben de Tom'u kontrol etmesi için oraya gönderdim. Ahizenin tezgâhın üzerinde durduğunu ve evde kimsenin olmadığını söyledi. Daha dikkatli olmalısın hayatım. Sanırım kitabınla çok meşgulsün. Nasıl gidiyor? Yoksa hâlâ....."

"Fanny Teyze!"
"Evet, tatlım?"
"Bütün gün şehirdeydim, kedim ahizeyi düşürmüş olmalı. Bu alışkanlığı yeni edindi de. Bunun için üzgünüm. Eğer kablo yeterse, telefonu mutfak dolabının içine koymayı düşünüyorum."
"Dışarı çıkarken pencereleri kapamayı sakın unutma hayatım. Ani bir fırtına çıkabilir ve evi sel basabilir. Şimdice kadar kaç bölüm yazdın? Ne zaman basılacağı hakkında bir fikrin var mı? Tom o büyük çamın kesildiğini söylüyor. Yarın oraya elektrikli testereyle gelip, kütükleri parçalar. Sundurmanın altındaki kanoyu fark ettin mi? Kürekler de alet edevat kulübesinde. Fırtınalı havalarda sakın açılma ve asla kıyıdan uzaklaşma. Şimdilik kısa kesiyorum çünkü kitabının başına dönmek istediğini biliyorum. Belki bir gün benim hayat hikâyemi yazarsın, böylece ikimiz de zengin oluruz."

Qwilleran, mantıksız bir biçimde alıştığı turuncu kasketini takıp Arch'a yazdığı mektubu postalamak için Geyikli Kasaba'ya doğru yola çıktı. Postane'de dikkatle havayı kokladı. Bu sefer yeni sürülmüş yer cilasının o alışılmış kokusu dışında başka bir koku almamıştı.
Bir sonraki durağı Konserve Balık Çarşısı'ydı. Konserve balık kokusunun artık o kadar kötü olduğunu düşünmüyordu. Klinikteki genç doktor, masasında oturmuş, dergisini okumakla meşguldü. Qwilleran kızın yeşil gözleri konusunda haklı olduğunu gördü, gerçekten de gençlik, sağlık ve neşeyle parlıyorlardı.
"Beni hatırladınız mı?" dedi, kasketini çıkararak. "Hani şu Mezarlık Sendromu olan hastayım."
"Dünkü kadar huysuz olmadığınızı görüyorum, memnun oldum."
"İğne hemen etkisini gösterdi. Benimki gibi çok vaka oluyor mu?"
"Ah, evet" dedi. "Sarmaşık zehirlenmesi, ikinci derece yanıklar, enfeksiyonlu topuk yaralan, kuduz sincap ısırıkları, yani bildik tatil keyifleri işte."
"Ya boğulmalar?"
"Onlarla polis acil servisi ilgilenir. Umarım göle düşmek gibi bir planınız yoktur. Su o kadar soğuktur ki, bir kere dibe batan bir daha çıkamaz. En azından, buralarda hep böyle olur." Genç kadın elindeki dergiyi bıraktı. "Buyrun, oturun!"
Qwilleran bir iskemleye oturdu ve tedirgince bıyığa yatıştırdı. "Bana yaptığınız iğneyle ilgili bir şey soracaktım Halüsinasyona sebep olur mu?"
"Kesinlikle hayır. Geçmişte hiç halüsinasyon gördünüz mü?"
"Hayır, ama tedaviden sonra birtakım tuhaf şeyler yaşadım ve kimse gördüğüme şeye inanmıyor. Akıl sağlığımdan endişe etmeye başladım. "
"On milyon kişide anormal reaksiyon gösteren ilk kişi olmanız muhtemel" dedi doktor sevinçle. "Tebrikler!"
Qwilleran onu dikkatle süzdü. Genç kadın kırpıştırdığı uzun kirpiklerinin ardındaki gülen gözleriyle karşılık verdi ona.
"Size yanlış tedavi yüzünden dava açabilir miyim? Yoksa bunu akşam yemeğinde mi telafi edersiniz?"
"Şunu hızlı bir öğle yemeği yaparsanız hemen çıkabiliriz. İlginç ve yaşlı bir adamın öğle yemeği teklifini asla reddetmem. Etli börek sever misiniz?"
"Eğer ince hamurlu, az şalgamlı ve biraz da sosluysalar."
"Öyleyse Kelek Börek'e bayılacaksın. Gidelim." Geyikli Kasaba yazılı tişörtünü örten beyaz gömleğini çıkardı.

Restoran küçüktü ve samimi bir atmosferi vardı. İki sıra bölme, balıkağları, gemi halatları ya da içi doldurulmuş bez Martılar dekor olarak kullanılmıştı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse yarı yaşımdaki güzel bir doktor hanıma muayene olacağım hiç aklıma gelmezdi" dedi Qwilleran.

"Bu fikre alışsanız iyi olur. Kadın doktorların sayısı giderek artıyor. Ayrıca yaşınıza göre çok iyi görünüyorsunuz. Spor yapar mısınız?"

"Çok değil" dedi Qwilleran. Aslında "hiç yapmam" deseydi daha doğru olacaktı. "Affedersiniz doktor ama adınızı bilmiyorum."

"Melinda Goodwinter."

"Avukatla bir yakınlığın var mı?"

"Kuzenim olur. Zaten Kazmalı, Goodwinter'larla doludur. Babam orada pratisyen doktordur, sonbaharda onun muayenehanesinde çalışacağım."

"Herhalde Fanny Klingenschoen'i tanıyorsun. Yaz için onu kulübesinde kalıyorum."

"Herkes Fanny'yi tanır, iyi ya da kötü olarak. Belki de öyle söylememeliydim, bence olağanüstü bir insan. Pratisyen olarak çalışmaya başladığım zaman ilk hastam olmak istediğini söylüyor."

"Ona neden olağanüstü dedin?"

"Fanny'nin her istediğini elde etme konusunda kendine özgü bir yöntemi vardır. Eski eyalet adliye binasını biliyor musunuz? Mimari bir şaheserdir ama Fanny işe girişip tek başına binanın yıkılmasına engel olmasaydı, onu yıkacaklardı."

Qwilleran bıyığını yokladı. "Sana bir şey soracağım, Melinda. Burası güzel bir yer ve insanlar canayakın ama anlayamadığım bir şeylerin döndüğünden şüpheleniyorum. Geyikli Kasaba'nın bir tür ütopya olduğuna mı inanmalı mıyım?"

"Bizim de sorunlarımız var" diye doğruladı genç kadın, ama bunları yabancılarla konuşmayız. Bunu herkese ilan etmeyin ama Aşağı Taraftan ziyaretçi gelmesinden rahatsızlık duyanlar da var."

"Turistlerin dolarlarını seviyorlar ama turistlerden hoşlanmıyorlar, öyle mi?"

Genç kadın başını salladı. "Yaz sezonunda gelenler genellikle çok kaba kendini beğenmiş, aksi ve yüksekten bakan tipler. Çok farklılar. Sözüm meclisten dışarı tabii."

"Biz mi farklıyız yani? Farklı olan asıl sizsiniz" diye itiraz etti Qwilleran. "Şehirde her şey önceden bellidir. Haber yapmaya çıkarım, Basın Kulübü'nde öğle yemeği yerim, yazımı yazmak için alelacele gazeteye dönerim, iyi bir restoranda akşam yemeğimi yer ve eve dönerken yolda soyulurum... Sürpriz yoktur!"

"Şaka yapıyorsun. Şehirde yaşamıştım, kasaba hayatı çok daha iyi."

Etli börekler harikaydı: Çıtır çıtır, soslu, şalgamsız ve rahatça yenebilecek büyüklükte. Qwilleran, Melinda'nın yanında da kendini rahat hissediyordu. Bir ara sıkıntıyla bıyığını düzeltti ve "Seninle konuşmak istediğim bir şey var ama bir sakıncası yoksa aramızda kalmasını istiyorum" dedi.

"Memnuniyetle."

"Bunu başka biriyle konuşamam ama sen bir doktorsun ve..."

"Anlıyorum."

"Nasıl başlasam?... Kedileri iyi tanır mısın? Altıncı hisleri olduğunu biliyor musun, bazıları bıyıklarının duyuötesini algılayan bir anten vazifesi gördüğünü düşünüyor."

"İlginç bir kuram."

"Evimde bir siyam kedisi var ve derin bir bilgi dağarcığından sinyaller aldığına eminim."

Genç kadın cesaret verircesine başını salladı.

Qwilleran sesini daha da alçaktı: "Bazen bıyığımda alışılmadık titreşimler oluyor ve diğer insanların anlayamayacağı şeyleri algılıyorum. Hepsi bu değil. Son bir iki yıldır koku alma duyum garip, hatta rahatsız edecek derecede hassaslaştı. Şimdi ise işitme duyum fark edilir derecede hassaslaşıyor. Birkaç gece önce otuz metre uzaktaki plajda yumuşak kumun üzerinde birisi yürüyordu. Onun ayak seslerini yastığımda duydum: "Pat pat pat."

"Kesinlikle olağandışı" dedi Melinda.

"Sence bu anormal mi? Bu konuda endişelenmek miyim?"

"Fillerin de farelerin ayak seslerini duyabildiğini söylerler."

"Büyük kulaklı olduğumu ima etmiyorsundur umarım."

"Kulaklarının oranı gayet iyi" dedi Melinda. "Aslında yaşına göre oldukça çekici bir erkeksin."

Qwilleran genç kadının yaşını sık sık söz konusu etmesinden ve torunları olup olmadığını bile sormasından hoşlanmamıştı gerçi ama yine de Melinda Goodwinter genel olarak hoşsohbet biriydi. Qwilleran eve dönerken kendini iyi hissediyordu, kitabı üzerinde çalışabileceğini ya da biraz spor yapabileceğini düşündü.

Sis neredeyse dağılmıştı. Zaman zaman şiddetlenen kara rüzgârı sisi denize doğru uzaklaştırıyordu. Göl de sakindi. Qwilleran bunun mükemmel bir kano havası olduğuna karar verdi.

En son on iki yaşında, yaz kampında kanoya binmişti ama nasıl kullanıldığını hâlâ hatırlıyordu. Alet kulübesinde kürekleri buldu ve en uzununu seçti. Alüminyum kanoyu kumluk yamaçtan plaja sürüklemek oldukça kolaydı ama suya indirmek, ıslak ayaklar ve sarsak hamlelerle, işbirliğine yanaşmayan oynak bir kanonun içine girmek o kadar kolay değildi. Sonunda kanonun arka tarafına oturup parıldayan sularda kaydığında, içinde neşe ve huzur karışımı bir zafer duygusu hissetti.

Fanny Teyze'nin öğüdünü hatırlayıp kıyı şeridini izlemek için, kanonun yukarı kalkan burnunu ters yöne çevirdi Biraz sonra karadan esen sert rüzgâr kanoyu önden yakalayıp kendi etrafında döndürdü ve açık denize doğru sürükledi neyse ki rüzgâr hafiflediğinde kanonun seyri normale döndü, Qwilleran boş plajlar ve uzun çam ağaçlarıyla dolu kum tepeleri boyunca kürek çekti. Daha ileride zenginlerin yazlık evlerinin sıralandığı Kum Tepeleri Kulübü vardı. Evlerinde oturanların kendisini seyredip, imrendiklerini düşündü Qwilleran. İki kişi ona el salladı.

Kara rüzgârı canlandı ve bir anda suyu dalgalandırdı. Kanonun ön tarafı rüzgârgülü gibi dönüp, yüz altmış kilometre uzaktaki Kanada yönüne doğru sürüklendi. Qwilleran eskiden hatırladığı bütün numaraları denedi ama hiçbiri rüzgâr dinene kadar işe yaramadı.

Kıyıdan tahmin ettiğinden daha fazla uzaklaşmıştı, geri dönmeye çalıştı ama sahil şeridinin epey dışındaydı. Bulunduğu yerde kesintisiz bir rüzgâr vardı. Kanonun burnunu fırıldak gibi döndürüyor ve Qwilleran’ın idare etmesini zorlaştırıyordu. Kanoyu döndürme telaşıyla çılgın gibi kürek çekti ama gittikçe dalgalanan suda döne döne, daha da uzağa sürüklenmesini engelleyemedi.

Artık kanonun denetimini tamamen kaybetmişti. Kanoyu bırakarak suya atlayıp kıyıya mı yüzmeliydi? İyi bir yüzücü sayılmazdı, buzlu göl hakkında

söylenenleri hatırlamıştı. Kaybedecek zamanı yoktu. Geçen her saniyeyle kıyıdan daha fazla uzaklaşıyordu ve paniğe kapılmak üzereydi.

"Ters yöne kürek çek" diye bir ses duydu. "Ters yöne... ters yöne!"

Evet! Tabii ya! Püf noktası buydu. Geriye doğru kürek salladı. Burnu hâlâ kuzeye dönüktü ama hızla kıyıya doğru ilerliyordu. Artık rüzgârdan korunabildiği için kanoyu döndürüp kumsala doğru ilerledi.

Kumların üzerinde ayakta duran bir kadın ve elinde megafon tutan bir adam onu izliyor, cesaret vermek için bakıyorlardı. Sonunda Qwilleran kanosuyla kıyıya ulaştı.

"Sizin için gerçekten endişelendik" dedi kadın. "Neredeyse helikopter çağıracaktım!" Sinirleri boşalmış gibi gülerek.

"Olimpiyatları denemeden önce biraz daha çalışmaya ihtiyacınız var" dedi adam.

Qwilleran nefes nefese kalmıştı ama onlara teşekkür etmeyi becerdi.

"Siz Bay Qwilleran olmalısınız" dedi kadın. Orta yaşlı ve biraz kiloluydu. Üzerine son moda yazlık bir kıyafet giymişti. "Adım Mildred Hanstable, Roger'ın kayınvalidesiyim ve bu bey de kapı komşum Buford Dunfield."

"Bana Buck deyin" dedi adam.

"Bana da Qwill diyebilirsiniz."

El sıkıştılar.

"Bir içkiye ihtiyacınız var" dedi Buck. "Bize gidebiliriz. Sen de gelir misin Mildred?"

"Teşekkürler Buck ama fırında köftelerim var. Stanley akşam yemeğine gelecek."

"Hindi için teşekkür etmek istiyorum" dedi Qwilleran. "Onunla harika sandviçler yaptım. Zaten aşçılık yeteneğim de sandviç yapmakla sınırlı."

Mildred buna içtenlikle güldü, sonra, "Kulübenizde bir bilezik bulmadınız değil mi? Altın zincirden bir bilezik?" diye sordu.

"Hayır, ama bir bakarım."

"Eğer yoksa, sahilde yürüdüğüm sırada düşürmüş olmalıyım."

"Bu durumda" dedi Buck. "Onu sonsuza dek unutabilirsin!"

Mildred hafifçe gülerek, "Eğer dalgalar yutmazsa bile, o kızlar yutacaktır" dedi.

İki adam kulübeye giden tepeye tırmandılar. Buck kırlaşmış gür saçları olan, otoriter havalı, iri yapılı bir adamdı. Megafona yakışan güçlü bir sesi vardı. "Sisin dağılmasına çok sevindim" dedi. "Burada ne kadar kalacaksınız?"

"Bütün yaz boyunca. Buralarda hep sis olur mu?"

"Böylesi mi? Bir mevsim boyunca üç ya da dört defa. Kış gelince Teksas'a gideriz."

Ev, kırmızı renkte keresteden, göl manzaralı modern bir kulübeydi. Cam kapılar dağınık bir oturma odasına açılıyordu.

"Karışıklığı bağışlayın" dedi ev sahibi. "Eşim, kızkardeşimle birlikte Kanada'ya gitti. Ölü krallarla ilgili birkaç oyun izleyeceklermiş. Kadınlar böyle şeylere bayılır... Ne alırsınız? Ben çavdar viskisi içerim ama skoç ve burbon da var. Bir duble cin tonik de verebilirim."

"Yalnızca tonik ya da zencefilli gazoz olabilir" dedi Qwilleran. "Sert içki içmiyorum artık."

"Fena fikir değil. Ben de bırakmalıyım. Balığa çıkmayı düşünüyor muşunu:?"

"Balıkçılığım da, kanoculuğumdan farklı sayılmaz. Burada bulunmamın asıl nedeni, kitabımı yazmak için zaman ayırabilmek."

"Eğer yazabilseydim çoksatan bir kitap yazardım" dedi Buck. "O kadar çok şey gördüm ki! Yirmi beş yıl Aşağı Tarafta polis teşkilatında çalıştım. Daha sonra iyi bir maaşla emekliye ayrıldım ama yerimde duramadım -siz de iyi bilirsiniz bu duyguyu- ve Kazmalı'da iş buldum. Küçük bir kasabada polis şefliği! Ne maceraydı!" Başını salladı. "Saygıdeğer vatandaşlar yasaları çiğneyenlerden daha belalıydı. Ben de işi bıraktım. Şimdi keyfime bakıyorum. Ara sıra ahşap işi yapıyorum. Şuradaki şamdanları gördünüz mü? Onları torna tezgâhımda yapıyorum ve Mildred da hastaneye para toplamak için onları satıyor"

"Büyük olanlarını çok beğendim" dedi Qwilleran. "Katedral şamdanlarına benziyor."

Tezgâhta oturmuşlardı. Buck, Qwilleran'ın çok iyi bildiği bir törenle tütününü doldurup piposunu yaktı. "Bundan daha büyük şamdanlar da yaptım" dedi puflarının arasında. "Aşağı gelin de atölyemi görün." Makineler ve talaşla dolu bir odaya doğru yol gösterdi. "Şu dörde dörtlerden biriyle başlıyorum tornada biçimlendiriyorum. Basit ama turistler bunlara bayılıyor, ayrıca hayırlı bir amaç için. Mildred bir çifti altın sarısına boyayıp antikaya benzetti. Akıllı bir kadındır."

"Duyduğuma göre hastane için çok şey yapıyormuş."

"Evet, para toplamak için çılgınca fikirleri var. Bu iş ona sıkıntılarını unutturuyor."

Piponun dumanı Qwilleran'ın burun deliklerine ulaştı aniden. "Tütününüzü İskoçya'dan mı alıyorsunuz" dedi.

"Nasıl bildiniz? Aşağı Taraftan ısmarlıyorum."

"Ben de aynı markayı kullanıyordum, Groat and Boddle, Beş Numara."

"Kesinlikle! Uzunca bir süre Auld Clootie Üç Numara içtim ama geçen yıl bıraktım."

"Ben de bazen Groat and Boddle bazen de Auld Barleyfumble kullanıyordum."

Buck bir iskemlenin üstündeki tozu silip misafirine doğru itti. "Lütfen oturun dostum."

Qwilleran sandalyeye yerleşti ve en sevdiği tütünle karışmış talaş kokusunun keyfini çıkardı. "Söylesene, Buck. Buraya alışman ne kadar sürdü? "

"Ah, dört ya da beş yıl."

"Kapını kitliyor musun?"

"Önceleri kilitliyorduk ama bir süre sonra bununla pek uğraşmadık."

"Burası Aşağı Taraftan çok farklı. Çevresi, etkinlikleri, havası, alışkanlıkları tamamen farklı. Doğrusu bu kadar büyük bir değişim olacağını hiç düşünmemiştim. Asıl amacım hava kirliliğinden, kalabalıktan ve suçtan bir süre uzak kalabilmekti."

"Sonuncusu hakkında bu kadar emin olmayın" dedi Buck güvenilir bir sesle.

"Neden böyle söyledin?"

"Birtakım gözlemlerim oldu." Emekli polis, misafirine anlamlı bir bakış attı.

Qwilleran bıyığını yatıştırdı. "Neden bu haftasonu bir içki içmeye bana uğramıyorsun? Klingenschoen kulübesinde kalıyorum. Hiç oraya geldin mi?"

Buck piposunu tekrar yaktı. Dumanını üfledi, başını salladı ve pipoyu içmeye devam etti.

"Kum tepesinin üstünde, beş yüz metre kadar batıda. Tam sana göre bir şişe çavdar viskim de var."

Qwilleran, sığ sularda kürek çekerek kanoyu eve doğru götürürken, bir megafonla hayatını kurtaran adamı düşünüyordu. Buck, Klingenschoen kulübesine hiç gitmediğini söylemişti oysa... Mildred'ın hediye getirdiği hindiyi

bıraktığı akşam, plaja doğru yönelmiş, sisin içinde kaybolan iki kişi görmüştü ve birinin içtiği tütün, Groat and Boddle Beş Numara'ydı.

7

Qwilleran yataktan kalkacak mecali bulana kadar telefon defalarca boğuk boğuk çaldı. Alet artık mutfak dolabının içinde duruyordu ve Koko henüz dolabın kapağını açmanın bir yolunu bulamamıştı.

Qwilleran sabah kahvesinden önce Bayan Başkan'ın emirlerini dinlemeye hiç hazır değildi, ayaklarını sürüyerek isteksizce telefona yürüdü.

Telefondaki kibar ses: "Qwill, tatlım, günaydın. Seni yataktan mı kaldırdım? Bil bakalım ne oldu! Eğer hâlâ istiyorsan, seni görmeye gelebilirim!" dedi.

"İstemek mi! Hasretinden eridim Rosemary. Ne zaman gelebilirsin? Ne kadar kalacaksın?"

"Bugün öğleden sonra dükkândan çıkabilirsem yarın orada olurum. Sağlık Sıhhat için iyi bir teklif gelmezse bir hafta kalabilirim. Max Sorrell'le aramı çok iyi tutuyorum, umarım ödemeyi nakit yapar."

Qwilleran'dan karşılık olarak bir homurdanma duyuldu.

Kısa bir sessizlik oldu. "Orada mısın hayatım? Beni duyuyor musun?"

"Sevinçten dilim tutuldu, Rosemary. Kulübenin adresini sana göndermiştim, değil mi?"

"Evet, canım."

"Otomobili dikkatli kullan."

"İnan çok sabırsızlanıyorum."

"Sana ihtiyacım var."

Rosemary'yi pek çok nedenden dolayı Özlemişti. Sevincini ve sorunlarını paylaşacak bir dosta ihtiyacı vardı. Çevresi dost canlısı insanlarla doluydu ama yine de kendini oldukça yalnız hissediyordu.

"Rosemary hele bir kulübeyi görsün! Hele bir gölü görsün! Hele Fanny Teyze'yle tanışsın!" diyordu sürekli. Canını sıkan tek şey, sahilden gelen balık kokuşuydu. Geceleyin gölün kıyıya attığı balıklar sabah güneşiyle birlikte kokmaya başlıyordu.

Kahvaltı için şehre inerken, yolda gördüğü her sürücüye neşeyle el salladı. Midesini, üzerine şurup dökülmüş, esmer buğdaydan yapılma çöreklerle yatıştırdıktan sonra Konserve Balık Çarşısı'ndaki, mum ve hediyelik eşya satan dükkânı aramaya koyuldu. Gece Mumları tabelasını görene kadar burnuna tam otuz yedi farklı koku gelmişti.

"Sharon MacGillivray siz misiniz?" diye sordu rafları düzeltmekte olan genç kadına. "Ben Jim Qwilleran."

"Ah, sizinle tanıştığıma çok sevindim! Adım Sharon Hanstable" dedi genç kadın. "Ama Roger MacGillivray'le evliyim. Hakkınızda çok şey duydum."

"Dükkânınızın adını beğendim." Bir an düşündükten sonra şöyle mırıldandı: " 'Gece mumları söndü gitti, güleryüzlü gün parmaklarının ucunda durmuş sisli tepede.' "

"Harikasınız! Daha önce kimse bunun bir alıntı olduğunu fark etmemişti."

"Belki de balıkçılar Shakespeare okumuyordur. Kokulu mumlar hakkında ne düşünüyorlar peki?"

Sharon güldü. "Neyse ki buraya her türlü turist geliyor, ayrıca mağazaya mum dışında mücevherat, ahşap oyma eşya ve oyuncak da getirtiyorum."

Qwilleran küçük dükkânın içine şöyle bir göz attı, hassas burnu otuz yedi çeşit kokuyla istila edilmişti. "Roger'ın şık bir para klipsi var. Onlardan kaldı mı acaba?"

"Üzgünüm, hepsi satıldı. Babalar Günü'nde herkes onlardan aldı. Ama yine sipariş verdim."

"Uzun ahşap şamdanların fiyatı nedir?

"Yirmi dolar, onları kasabımızda yaşayan emekli bir polis yapıyor ve her kuruşu hayır işleri için harcanıyor. Annemin fikridir."

"Annenizle dün sahilde tanıştım. Çok hoş bir hanım."

Sharon başını salladı. "Annemi herkes sever, öğrencileri bile. Kazmalı'da öğretmenlik yapıyor, biliyorsunuz. Babam dışında, hepimiz öğretmeniz. Babamınsa Kazmalı Yolu üzerinde bir hindi çiftliği var."

"Orayı gördüm. İlginç bir yer"

"Pek değil." Sharon hoşlanmadığını belli edercesine yüzünü buruşturdu. "Pistir ve çok kötü kokar. Lisedeyken hayvanlara ben bakıyordum. Öyle aptallar ki! Evcilleştirilmiş hindilere nasıl yemek yemeleri ve su içmeleri gerektiğini öğretmek zorundasınız. Yoksa çılgına dönüp birbirlerini öldürürler. Aslında hindi yetiştirmek için sizin de biraz deli olmanız gerekiyor. Annem onlara dayanamıyor. Size fal bakmayı teklif etti mi?"

"Henüz değil" dedi Qwilleran. "Ama birkaç şey soracağım kendisine. Size de bir sorum var. Nerede bir çilingir bulabilirim?"

"Geyikli Kasaba'da çilingir olduğunu hiç duymadım ama garajdaki tamirci belki size yardım edebilir."

Qwilleran mağazadan altmış santim uzunluğunda ahşap bir şamdan ve kalın, yeşil bir mumla ayrıldı. Eve dönerken keskin çam kokusunu içine çekip durdu. Şamdanı sundurmadaki masanın üstüne koyduğunda Koko onun her santimini kokladı. Yum Yum, örümcek yakalamakla daha fazla ilgileniyordu ama Koko'nun burnu, şamdanın bütün kıvrımlarını keşfetmeye çalışırken, âdeta ahşaba yapışmıştı. Kulakları geriye yatmıştı ve ara sıra da hapşırıyordu.

Mavi kamyonet araba yolunda göründüğünde öğle olmuştu. Tom kamyonetin içinde yalnızdı.

Qwilleran, "Elektrikli testeren nerede?" diye sordu neşeli bir sesle.

"Kamyonetin arkasında" dedi Tom her zamanki sakin, keyifli ifadesiyle. "Kütükleri aslında baltayla parçalamayı severim ama bu büyük bir ağaç. Çok büyük bir ağaç." Sonra göle baktı. "Güzel bir gün. Sis gitti. Sisten hiç hoşlanmam" dedi.

Alet, benzinle çalışan, yakacak odun kesmeye yarayan öldürücü bir bıçağı olan, oldukça korkunç bir şeydi. Qwilleran bir süre seyretti ama aletin gürültüsü sinirlerini bozmuştu. Kedilerin tüylerini taramak üzere kulübeye girdi. Bakımlarını bir haftadır ihmal ediyordu.

"Fırça!" diye bağırır bağırmaz Koko, doğal hayatı seyrettiği sundurmadan seri adımlarla çıkageldi, Yum Yum'sa gürültüden kaçmak için girdiği kanapenin altından çıktı. Biraz sonra iki kedi baştan çıkarıcı bir pas de deux sergileyerek bedenlerinde gezinen fırçanın altında gerindiler, kıvrıldılar ve yuvarlandılar.

Tom kütükleri parçalamayı bitirdiğinde, Qwilleran odunları istiflemeye yardım etmek için dışarı çıktı. "Demek sisi sevmiyorsun" dedi açılış cümlesi olarak.

"Hayır, siste görmek zor" dedi Tom. "Otomobil ya da kamyonet sürmek tehlikeli bu havada. Hem de çok tehlikeli. Ben siste pek araç kullanmam. Kaza yapmak istemiyorum. Bir keresinde Kazmalı'da bir kazada adam ölmüştü. Sisli havada otomobil kullanıyormuş." Tom'un konuşması yumuşak ve âdeta müzikaldi. Sesinde insanı dinlendiren bir ahenk vardı. Bugün yüzünde bir farklılık göze çarpıyordu üst dudağında uzamış üç günlük kıllar...

Qwilleran, Tom'un yüzündeki bıyık belirtilerini görünce gülümsedi. Söyleyecek bir şeyler ararken, kulübenin çevresindeki kumun ne kadar ince ve temiz olduğunu belirtti.

"Kumda altın var" dedi.

"Evet, altın gibi parlıyor, değil mi?"

"İçinde gerçek altın var" diye üsteledi Tom. "Bir adamdan duymuştum. Kulübenin altında bir altın madeni olduğunu söylemişti. Burası benim olsaydı mutlaka kazıp altını çıkarırdım."

Qwilleran tam arazi için kullanılan bu benzetmeyi anlatacaktı ki vazgeçti. Onun yerine şöyle dedi: "Sahilde insanları çakıltaşı toplarken görüyorum. Ne aradıklarını merak ettim doğrusu."

"Sahilde hiç altın yok" dedi Tom. "Yalnızca akik taşı. Akikler çok güzeldir. Daha önce ben de akik taşı bulmuştum."

"Neye benziyorlar?"

"Ufak taşlara benziyorlar ama çok güzeller. Restoranda rastladığım bir adama sattım onları. Bana beş dolar verdi."

Bir süre hiç konuşmadan çalıştılar. Kestikleri ağaçtan oldukça fazla miktarda yakacak odun çıkmıştı. Qwilleran odunları istiflerken nefes nefese kaldı. Becerikli genç adamsa hızlı ve verimli çalışmasıyla Qwilleran'ı hayli utandırdı.

Birkaç dakika sonra, Tom "Keşke çok param olsaydı" dedi.

"Ne yapardın?"

"Las Vegas'a giderdim. Orası çok güzel. Hiç buraya benzemiyor."

"Çok doğru" dedi Qwilleran. "Oraya daha önce gittin mi?"

"Hayır. Televizyonda gördüm. Işıklar, müzik ve bir sürü insan gördüm. Ne kadar çok insan! Gece kulüpleri hoşuma gidiyor."

"Peki Las Vegas' a gidip bir gece kulübünde çalışmak istemez miydin?

"Hayır" dedi Tom, düşünceli bir ifadeyle. "Ben bir gece kulübünü satın almak isterdim. Patron olmak isterdim."

Tom odun parçalarını tırmıkla topladıktan sonra Qwilleran, onu bira içmeye davet etti. "Eğer istersen viski de ikram edebilirim."

"Ben bira seviyorum" dedi Tom.

Soğuk içkileriyle arkadaki sundurmada oturdular. Koko adamın sakinleştirici ses tonundan büyülenmiş gibiydi. Yum Yum bile pek misafire çıkmadığı halde, bu sefer kendini gösterdi.

"Kedileri severim" dedi Tom. "Çok sevimli oluyorlar." Aniden yüzünde utangaç bir ifade belirdi.

"Sorun nedir Tom?"

"Bana buraya gelip telefona bakmamı o söyledi. Bu yüzden geldim. Oysa siz gelmememi söylemiştiniz. Ne yapacağımı bilemedim."

"Önemli değil" dedi Qwilleran. "Sen doğru olanı yaptın."

"Bana söylediklerini her zaman yaparım."

"Sen sadık bir yardımcısın Tom ve çok da çalışkansın. İşinle gurur duymalısın."

"Buraya telefona bakmaya geldim ve büyük kedi dışarı gelip benimle konuştu."

"Adı Koko'dur. Umarım kibar davranmıştır."

"Evet, çok kibardı." Tom ayağa kalkıp gökyüzüne baktı. "Eve dönme zamanı."

"İşte" dedi Qwilleran, ona katlanmış parayı uzatırken. "Eve giderken kendine bir akşam yemeği ısmarla."

"Akşam yemeği için param var. Bana akşam yemeği paramı verdi."

"Pekâlâ. Öyleyse iki yemek yersin. Börekleri seviyorsun, değil mi?"

"Evet, börek severim. Börekleri çok severim. Çok lezzetliler."

Qwilleran, genç adamın ziyaretinden sonra, kendini hüzünlü ve huzursuz hissetti. Bir kutu hazır çorba ısıttı ve tadını doğru dürüst anlamadan hızla bitirdi. Kitabına başlayacak durumda hissetmiyordu kendini. Bu kez sahil tarafından bir başka misafirin gelmesiyle biraz olsun rahatladı.

Başına bir kaptan şapkası takmış olan Buck Dunfield kumlu yamacı yalpalaya yalpalaya tırmandı. "Bana bir içki sözün vardı" diye seslendi. "Hâlâ bekârlığın tadını çıkarıyorum. Karım yarın dönüyor da. Nasıl gidiyor?"

"Fena değil. Sundurmaya gelsene."

"Sana bir şey getirdim. Az önce yolda buldum." Qwilleran'ın eline bir çakıltaşı koydu. "Evin önündeki kumsaldaydı. Yani sana ait sayılır. Bir akik taşı!"

"Teşekkürler. Bu taşları biliyorum. Bunlar değerli mi?"

"Eh, bazıları mücevher yapımında kullanıyor. Burada herkes akik toplar. Sana başka bir şey daha getirdim." Buck ceketinin cebinden folyoya sarılmış bir paket çıkardı. "Mildred sana köfte gönderdi... Kocası dün gece hiç eve gelmedi." Sesini alçaltarak ekledi. "Aramızda kalsın ama o adam olmasa Mildred daha rahat eder."

Durgun gölü geniş bir açıdan gören sundurmada, şezlonglara kuruldular. "Sana bir öğüt vermeme izin ver. Eğer bu verandaya sık sık çıkıyorsan, hava sakinken gölde seslerin çok uzaktan bile duyulabileceğini unutma. Örneğin, bir kilometre ilerdeki bir balıkçı teknesindeki adamın 'Bana bit bira daha ver' dediğini sanki telefonda söylüyormuş gibi duyabilirsin. Unutma ki o da senin dediklerini aynı netlikte duyacaktır."

Gümüşi gölde görünen birkaç tekne renksiz gökyüzüne karışmış gibiydi.

"Sık sık balığa çıkar mısın Buck?"

"Biraz balık, biraz golf... Hey, benim şamdanlarımdan almışsın."

"Bugün Sharon’un mağazasından aldım."

"Bunu Mildred'a söyleyeceğim. Çok sevinecek. Şirin bir dükkân değil mi? Sharon, tatlı kızdır. Roger da iyi çocuktur." Piposunu çıkararak, yakma işlemlerine başladı. Sonra piposunun ucuyla kumsalı göstererek, "Aşağıda ölü balık gördüm."

"Hiç sorma. Rüzgâr gölden estiğinde kokudan duramıyorum."

"Onları gömmelisin. Ben böyle yapıyorum. Koku beni rahatsız etmiyor gerçi, kronik sinüzitim var ama eşim çok şikâyetçi. Ben de onları ağaçların altına gömüyorum. İyi gübre oluyorlar!"

"İyi koku alamıyorsan, pipo içmekten nasıl zevk alıyorsun?" dedi Qwilleran. "Pipo içtiğim zamanlar benim için en büyük tutku tütündeki aromaydı."

"Benimkisi sinirsel bir alışkanlık." Buck, başlarını eğmiş kumları araştıran uzun bacaklı iki kıza bakarak, "Görüyor musun? Sana ne demiştim? Herkes akik topluyor, yazın buraları oldukça renkli olur." Kızlara bir daha bakarak, "Bence fazla zayıflar. Sen ne dersin?"

Qwilleran kendisiyle gurur duyarak, Rosemary'yi bir görse! diye geçirdi içinden. "Bu kulübenin sahibi olan hanımı tanıyor musun?"

Buck gözlerini anlamlı bir biçimde yuvarladı. "Maalesef evet!" dedi. "Benden nefret eder, Kazmalı polis merkezine otomobiliyle tosladıktan sonra ehliyetini iptal ettim. İleri vitesi geri vitesten ayıramıyor. Umarım büyükannen falan değildir."

"Hayır. Akrabam değil."

"Dünya kadar parası olduğu için canının istediğini yapabileceğini sanıyor. Aslında onun yaşında bir kadının silah taşımasına izin vermemeli. Bir gün belediye meclisinin toplantısını basacak kadar çılgın." Buck öfkeyle piposuna asıldı ve devam etti. "İsmi Fanny ama kendine Francesca denmesini istiyor. Ayrıca çocuğuna bu adı veren her aileyi vasiyetine yazdırıyor. Sonuçta Kazmalı'da Roma'dakinden bile çok Francesca var."

İkinci içkilerini doldurduklarında, Buck öne doğru eğilip, bir sır paylaşır gibi, "Her şey bir yana, burayı nasıl buluyorsun?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Geyikli Kasaba canım. Sence burada her şey göründüğü gibi mi?"

Adamın sır verir tavrından manzaradan söz etmediği belli oluyordu. Qwilleran bıyığını yokladı. "Şey... Buradakilerin, bazı durumları üstünkörü açıklayıp geçiştirmek gibi bir eğilimleri var."

"Kesinlikle! Bu, onların hayat biçimi. Kasaba çöplüğündeki ayılar bazı turistlere saldırmıştı ama bu olay Kazmalı Gazete'de. hiç yer almadı. Elbette, aptal herifler çite tırmanıp hayvanları kızdırmışlar. Zaten olaydan sonra çift parmaklık kondu. Ama gazetede bu konuda hiç haber çıkmadı."

"Ben bu tatil cennetinin bizi inandırmaya çalıştıkları kadar, suç unsurundan arınmış olup olmadığını merak ediyorum doğrusu."

"Şimdi aynı dili konuşuyoruz işte." Buck çabucak çevresine baktı. "Araştırılıp dava edilmesi gereken bazı yolsuzluklardan kuşkulanıyorum. Sen polis muhabiriydin, ne demek istediğimi anlamışsındır. Aşağı Tarafta birkaç detektif dostum var, senden çok söz ediyorlar."

"Yüzbaşı Hames'i tanıyor musun?"

"Elbette tanıyorum." Buck kıkırdadı. "Bana şu üstün zekâlı kedinden söz etti. Bu kadar da abartılmaz ki canım! Tek kelimesine bile inanmadım ama o doğru olduğuna yeminler etti."

"Koko benden daha zekidir ve şu anda sandalyenin tam altında oturuyor. Söylediklerine dikkat etsen iyi olur."

"Kediler sevimlidir" dedi Buck. "Ama ben köpekleri tercih ederim."

"Konumuza dönelim" diye devam etti Qwilleran. "Sanırım buradaki yetkililer sorunları kendi yöntemleriyle çözmek istiyorlar. Yani yabancıların can sıkıcı sorular sormasını ya da bir öneri getirmesini istemiyorlar!"

"Kesinlikle! Kasabalılar, şehirden çok bilmiş birilerinin gelip kendilerine neyin yanlış olduğunu göstermesini istemiyorlar."

"Sence yanlış olan ne?"

Buck yine sesini alçaktı ve çevresine göz gezdirdikten sonra, "Örtbas edilen bazı suçlar olduğuna inanıyorum" dedi. "Bu konuyu araştırıyorum, tek başıma yani. Bir polis her zaman polistir. Hiç YEME'ye gittin mi? Her kesimden müşteri gider oraya. Orayı işleten cadaloz tam bir hırsızdır ama kasabanın fısıltı gazetesi orada döner... Bak dinle, kendimi tehlikeye atacak değilim. Bu yaşta her günümün değerini biliyorum. Sağlam bir sindirim sistemim, iyi bir karım, sevdiğim bir uğraşım var. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum? Yalnızca... bir suçun temizlendiğini görmek beni oldukça tatmin ederdi. Polis rüşvet yiyor demiyorum ama susuyorlar. Kimse konuşmak istemiyor."

Qwilleran sessizce dinledi. Bir yandan bıyıklarını düzeltiyor bir yandan da Minnie K.'de olanları düşünüyordu.

"Önceki gün çok ilginç bir olay geldi başıma" diye söze başladı Qwilleran. "Kesin bir delilim yok ama anlatacaklarım senin kuramını destekler doğrultuda."

"İnan bana sürekli olarak araştırma yapıyorum ve bir gün işe yarayacak, bundan kesinlikle eminim."

"Pekâlâ. Sana başımdan geçenleri anlatayım. Hiç Minnie K. adlı bir tekne duydun mu?" diye başlayarak, Qwilleran tek bir ayrıntıyı bile atlamadan, "sisli" hikâyesini anlatmaya başladı.

Buck ise piposunu yeniden yakmayı unutarak, büyük bir dikkatle dinledi. "Adamların kavga ettikleri teknenin adını bilmemen çok kötü."

"Büyük olasılıkla Minnie K.'ye bindiğimiz döküntü rıhtımda duran teknelerden biriydi. Sis kalktıktan sonra o bakımsız yere bir daha gitmedim, bu yüzden oranın hareketli olup olmadığını bilmiyorum."

"O bölgeyi biliyorum. Rıhtımdaki alan gecekondu bölgesidir. Geyikli Kasaba oranın temizlenmesini istiyor ama bölge, kasaba sınırlarının dışında. Yakınlarda birlikte oraya gitmemizi ister misin?"

"Çok sevinirim. Bir hafta boyunca Aşağı Taraftan bir misafirim olacak ama sanırım bir şeyler ayarlayabilirim."

"Ben artık gitsem iyi olacak" dedi Buck. "İçki için teşekkürler. Yaşlı cadılar eve dönüp canıma okumadan önce, o bulaşık dağını yok etmeliyim. Karım ve kızkardeşim sürekli tepemdeler. Ne kadar şanslı olduğunu tahmin bile edemezsin." Sonra gökyüzüne bakarak, "Bu gece fırtına çıkacak" dedi.

Geldiği yoldan, kum tepesinin üzerinden düşe kalka kumsala indi. Uzun bacaklı kızlar yürüyüşten dönüyorlardı, Buck sundurmada duran Qwilleran'a eliyle bir tamam işareti yapıp kızların peşine takıldı.

Koko, hâlâ sandalyenin altında, sıkı bir bohça halini oturuyordu. Gelen ziyaretçide onu büyüleyen bir şeyler vardı. Qwilleran da kendisiyle aynı düşünceleri paylaşan bu adamı sevmiş ve kararlılığını tasvip etmişti. Birlikte araştırmalar yapabilirlerdi.

Gün alışılmadık biçimde sakin geçiyordu. Bir süre balıkçı teknelerinden gelen sesleri dinledi. "Bira isteyen var mı?... Hayır, dönme zamanı." İç karatıcı hava kötü bir şeylerin habercisi gibiydi. Tekneler, Geyikli Kasaba'ya doğru süzüldü. Uzaklardan bir gökgürültüsü duyuldu. Koko iskemle ve masaların ayaklarına sürtünmeye başladı. Yum Yum arada sırada bağırıyordu. Karanlık çöktüğünde fırtına iyice şiddetlenmişti. Yağmur çatı ve pencereleri bütün şiddetiyle dövüyordu. Kulübe gökgürültüleriyle sarsılırken, koyu gökyüzünde çakan şimşekler gölü aydınlatıyordu.

8

Siren sesleri anayoldan aşağı doğru uzaklaşırken, Qwilleran sabah kahvesini yudumluyor, mikrodalgada ısıttığı Fanny Teyze'nin tarçınlı çöreklerinden birini yiyordu. Kulübesiyle anayol arasında birkaç dönümlük bir orman olduğu halde, Qwilleran, doğuya doğru giden iki polis aracının ve bir ambulansın sirenlerini net olarak duymuştu. Bir kaza daha! Tatil sezonu yaklaştığı için trafik giderek yoğunlaşıyordu. Karavanlar, otomobiller ve tekne taşıyan römorklar sakin bir kasaba yolunu tehlikeli bir otobana çevirmişti.

Qwilleran o sabah şömineyle olan mücadelesinde bir raunt daha kaybetmişti. Tek bir sigara izmariti bir orman yangınına yol açarken neden ben on bir kibrit çöpü harcayıp bir gazeteyi tutuşturamıyorum, diye sordu kendi kendine. Sonunda gazetenin spor sayfasını tutuşturmayı başardığında, şömineden çıkan dumanla birlikte kararmış kâğıt parçaları odanın içinde uçuşup beyaz keten döşemeli koltukların, cilalı ahşap zeminin ve Kızılderili kilimlerinin üzerine kondu.

Kahvaltıdan sonra evi temizlemeye girişti. İşe, kitap raflarının tozunu alarak başladı. İki saat sonra hâlâ aynı yerde, Kızılderililer, rakunlar, madencilik tarihi ve yabani otlarla ilgili kitapları karıştırıyordu. Zehirli sarmaşık maddesinin altında şeytani otun bir de resmini bulmuştu. Qwilleran -kedilerin bütün dikkatini çeken- foseptik çukurunun ilerisindeki ağaçlık alanı gezmek üzere elinde kitapla hemen kulübeden ayrıldı.

Doğa, son fırtınanın şiddetine neşeyle karşılık veriyordu. Her şey daha temiz, daha yeşil, daha büyümüş ve daha canlıydı. İki küçük kahverengi tavşan, çam kozalaklarını kemirmekle meşguldü. Toprağı örten çam iğneleri ve geçen yıldan kalma meşe yapraklarının arasında küçük canlılar kıpırdıyordu. Ancak ortada hiç zehirli sarmaşık yoktu. Qwilleran, toz almaya döneyim bari diye düşündü.

Tam o sırada karşısına temizliği erteletecek bir fırsat daha çıktı. Kano küreğini almanın dışında, şu ana kadar aletlerin bulunduğu kulübeye hiç girmemişti. Burası tek kapılı, penceresiz ve ışıksız, sedir ağacından bir yapıydı. Hemen girişinde kürekler, uzun saplı bahçe aletleri ve bir merdiven vardı. Arka tarafları kapkaranlıktı. Qwilleran, bir el feneri almak için kulübeye döndü. Tahmin ettiği gibi Siyamlar her hareketini izlemek için doğuya bakan pencerenin önünde oturuyorlardı.

Karanlıkta fenerin ışığı boya kutularını, ip kangallarını, bir bahçe hortumunu, baltaları ve karşıdaki duvara dayanmış yumuşak yastıklı kirli bir yatağı aydınlattı. Duvara asılmış iki yıl öncesinin tarihini taşıyan solmuş dergi sayfalarında Las Vegas'ın ışıltılı fotoğrafları vardı. Sivrisinekler, Qwilleran'ın boynuna ve kulaklarına üşüştüler. Duyduğu güçlü vızıltı daha büyük bir şeyin habercisi olabilirdi. Qwilleran çabucak dışarı çıktı.

Bir türlü bitiremediği ev temizliğine yeniden başladığında Koko'nun boğaz hırıltısını duydu. Kedi hızla göle bakan pencereye koştu. Dakikalar sonra, kumsalda yürüyen biri kum tepesine tırmanmaya başlamıştı. Mildred Hanstable başını önüne eğmiş tek başına bitkin bir halde yürüyordu.

Qwilleran onu karşılamak için çıktı. "Mildred! Bir terslik mi var?"

"Ah, Tanrım!" diye bağırdı Mildred. "Buck Dunfield."

"Ne oldu?"

"Öldü!"

"Mildred, buna inanamıyorum! Daha dün buradaydı ve boğa kadar sağlıklı görünüyordu." Kadın birden Qwilleran'ın kollarına yığılıverdi. Gazeteci onu içeri alarak bir koltuğa oturttu. "Sana bir şeyler getireyim. Çay? Viski?"

Mildred başını salladı, güçlükle kendini toparladı. Koko gözleri endişeyle büyümüş bir halde kadını seyrediyordu.

"Sarah ve Betty, Kanada'dan eve döndüklerinde onu bodrumda, atölyede bulmuşlar." Elleriyle yüzünü kapamıştı. "Her yer kan içindeymiş. Büyük... büyük şamdanlardan biriyle başına vurulmuş." Kelimeleri hıçkırıklar arasında kayboldu. Qwilleran kadının elini tuttu. Çok şaşırmış ve öfkelenmişti. Mildred’ın hıçkıra hıçkıra ağlamasına izin verdi.

Kadın sakinleştiğinde kesik kesik anlatmaya devam etti: "Sarah bayılmış... Betty çığlık çığlığa bana geldi... Birlikte polisi aradık. Onlara hiçbir şey duymadığımı söyledim, makinenin sesini bile. Fırtınanın sesi her şeyi bastırıyordu."

"Bir hırsızlık vakası olabilir mi?"

"Betty, hiçbir şeye dokunulmadığını söylüyor. Yıkıldım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Belki eve gidersem daha iyi olabilirim. Zaten Sharon ve Roger, olabildiğince çabuk bana geleceklerdi."

"Ben de seninle eve kadar yürüyeyim."

"Hayır, yalnız başıma yürümek istiyorum, belki biraz düzelirim. Çok teşekkür ederim."

Qwilleran düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı. Önce Geyikli Kasaba gibi bir yerde de böyle bir vahşet yaşanabileceğini acı bir biçimde öğrenmişti. Katil, Aşağı Taraftan biri olabilir miydi? Bölge yabancı kaynıyordu... Sonra gerçek bir üzüntü duydu. Buck Dunfield'den hoşlanmıştı. Yaz boyunca güzel sohbetleri olabilir, çeşitli serüvenler yaşayabilirlerdi...

Bu anlamsız cinayet onda müthiş bir öfke uyandırmıştı Buck yaşamayı ve yararlı bir şeyler yapmayı seven bir insan. di... Sonra içinde bir rahatsızlık hissetti Qwilleran. Kasaba geleneği ne olursa olsun kapıları kilitlemesi bir zorunluluk haline gelmişti. Telefona sarılarak hemen Kazmalı'yı aradı.

"Fanny Teyze! Ben Jim, Geyikli Kasaba'dan arıyorum. Beni dikkatlice dinle. Çünkü bu çok önemli. Hemen bir çilingire ihtiyacım var. Bütün kapılara ya kilit taktırmam ya da mevcut olan kilitlere anahtar yaptırmam gerekiyor. Biri komşumun evine girip onu öldürdü. Bu kulübeyi birileri karanlık amaçları için kullanıyor olabilir. Bugünün Pazar olduğunu biliyorum ama yarın erkenden çilingiri aramak zorundayım. Sokak kapılarının yabancılara açık olması fikri ise tamamen saçma, tehlikeli ve ilkel bir düşünce."

Yaşlı kadının kulak tırmalayan bariton sesi kısa bir süre sonra hattın diğer ucundan duyuldu. "Biraz rahatla benim küçük oğlum! Bir gazetecinin bu kadar kızabileceğini bilmiyordum doğrusu. Sen her zaman kendine hâkim olabilen bir insandın. Her neyse! Şimdi telefonu kapa da bir şeyler ayarlayayım. Sahilde hava nasıl? Dün gece gökgürültüsü ve şimşek var mıydı?"

Qwilleran ahizeyi yerine koyup inledi. "Bahse girer misin?" diye sordu Koko'ya. "Şimdi bize kasabanın dahisi Tom'u gönderecek." O sırada koltuğun altından korka korka çıkan Yum Yum'u fark etti. "Ah, affedersin canım, bağırdığımın farkında değildim" dedi ona. Kendi kendine de, Fanny, kimin öldürüldüğünü sormadı bile diye söylendi.

Aradan on dakika geçmeden ağaçların arasındaki yoldan, inişli çıkışlı kum tepelerinden gelen bir otomobilin sesini duydu. Koko, sundurmadaki kontrol noktasına koştu. Siyah kıvırcık saçlı genç ziyaretçi, Geyikli Kasaba'da Pazar günlerinin en çok tercih edilen kıyafetiyle karşısına dikildi: Ekose gömlek, ip kravat ve blucin. Kasket takmamıştı...

Saygılı bir ses ve nazik bir tavırla, "İyi akşamlar Bay Qwilleran. Bir sorununuz olduğunu duydum" dedi.

"Siz çilingir misiniz?"

"Hayır bayım. Geyikli Kasaba'da hiç çilingir yoktur, kilitlerden anlarım. Aslında bir mühendisim. Eşimle ben otelde her zamanki Pazar yemeğimizi yiyorduk ki, Bayan Klingenschoen bizi buldu. Oldukça ikna edici bir hanım. Özel hazırlanmış pirzolamı bitirir bitirmez buraya geldim. Oteldeki en lezzetli yemektir. Hiç tattınız mı?"

"Henüz değil" dedi Qwilleran, sabırsızlığını gizlemeye çalışarak. "Yalnızca birkaç gündür buradayım."

"Eşim bana söz etmişti. Geyikli Kasaba'da postane müdiresi olarak görev yapıyor."

"Lori mi? Onunla tanışmıştım. Genç ve çekici bir bayan." Qwilleran biraz rahatlamıştı. "Adınız nedir?"

"Dominic. Kısaca Nick diyebilirsiniz. Sorun nedir?" Qwilleran durumu anlattığında, "Yarın birkaç alet getirip hemen hallederim" dedi.

"Pazar günü sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Kum Tepeleri'nde bir adam öldürüldü. Tam bir şok yaşıyorum."

"Evet, oldukça kötü. Herkes bu olayın toplumda yaratacağı etkiyi merak ediyor."

"Yani bunu herkesin bildiğini mi söylüyorsunuz? Cesedi daha iki saat önce buldular."

Nick, "Eşim kilise korosundayken duymuş" dedi. "Eski Kütük Kilise'de şarkı söylüyor. Ayin sırasında teşrifatçılardan duydum."

"Böyle bir şeyin Geyikli Kasaba'da olabileceğini hiç düşünmezdim. Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir? Aşağı Taraftan kampa gelen biri olabilir mi?"

"Eh" diye yanıtladı mühendis. "Bir tahminde bulunmak pek de zor değil."

Qwilleran'ın bıyığı diken diken oldu. Adam bir şeyler biliyor gibiydi. "Sana bir şey ikram edebilir miyim Nick?"

"Hayır, teşekkürler. Eşimin ve tatlımın yanına geri dönmeliyim. Oteldeki elmalı turtayı çok seviyoruz."

Nick'in otomobiline kadar birlikte yürüdüler. "Demek mühendissiniz. Ne tip bir iş yapıyorsunuz?"

"Hapishanede çalışıyorum" dedi Nick. "Yarın görüşürüz."

Qwilleran temizliğine geri döndü. Kızılderili kilimlerini park yerine doğru silkeliyordu ki, egzosu patlamış bir otomobilin gürültüsüyle irkildi. Rosemary egzosu değiştirecek zaman bulamamıştı bir türlü. Küçük otomobilin ağaçların arasında ilerlediğini gördü. Rosemary'nin yanında biri oturuyordu! Eğer yanına o ısrarcı fırsatçıyı, başı tıraşlı, sahte gülüşlü o yılanı, Max Sorrel denen adamı almışsa Geyikli Kasaba'da bir cinayet daha işlenecek demekti. Otomobil bir ara gözden kaybolup yeniden ortaya çıktığında Rosemary'nin yolcusunu görüverdi. Bu, Maus Evi'ndeki dairede, ağzıyla gözleri açık duran kutup ayısı halıydı.

Rosemary, Qwilleran'ın şaşkınlığına katıla katıla gülerek otomobilden dışarı çıktı. "Nasıl... Ne... Nasıl?"

"Bir önceki kiracı, bunu elli dolara satmayı teklif etti ve ben de bütçenin buna yeteceğini düşündüm" dedi. "Ön koltukta oturan bir ayıyla buraya seyahat ederken çok eğlendim doğrusu ama polisler beni durdurup bu durumun trafik için tehlikeli olabileceğini söylediler. Ben de ayının başını torpido gözünün altına sıkıştırdım ama oradan da fırlayıp durdu... Sorun nedir hayatım? Biraz solgun görünüyorsun."

"Burada inanılmaz bir olay oldu" dedi Qwilleran. "Ve eğer hemen geri dönmek istersen, seni suçlamayacağım."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Kumsalın sekiz yüz metre aşağısında bir cinayet işlendi."

"Tanıdığın biri mi?"

Qwilleran üzgün bir biçimde başını salladı.

Rosemary kararlığını göstermek için çenesini kaldırdı. "Tabii ki gitmeyeceğim. Burada kalıp seni neşelendireceğim. Fazla yalnız kalmışsın ve eminim ki bütün

zararlı yiyecekleri de yiyiyorsundur. Üstelik egzersiz yapmak yerine, bütün zamanını daktilo başında geçiriyorsundur."

İşte bu, onun Rosemary'siydi. Görüştüğü kadınlardan bazıları gibi genç değildi, hatta bir büyükanneydi. Aynı zamanda diri bir bedene sahip, çekici bir esmerdi ve insanı nasıl rahatlatacağını çok iyi biliyordu. Bir keresinde aptalca davranıp egzersizi fazla kaçırmış ve Rosemary'nin becerikli elleriyle yaptığı masaj sayesinde düzelmişti.

"Lütfen bavullarımı içeri al hayatım ve nerede yatacağımı göster. Bir an önce duş yapıp üstümdekilerimi değiştirmek istiyorum. Güzel kedilerin nerede? Onlara kedi nanesi getirdim."

Koko ve Yum Yum, Rosemary'yi Maus Evi'nden tanıyorlardı. Ona karşı ne fazla uzak ne de fazla yakın davrandılar. Rosemary, Qwilleran'ı ziyaret ettiği zaman birkaç kez tuvalete kapatıldıkları olmuştu.

Rosemary'nin canlılığı, duru cildi ve parlak gözleri, kendi iddiasına göre Doğru Besinler seçmesinin bir sonucuydu. Hatta yanında bir miktar da getirmişti. Fırında pişen Doğru Yemek ve şöminenin önüne yerleştirilen ayı postu halıyla birlikte kulübe sıcak bir eve benzemişti. Koko, kasetçalara doğru yürüdü ve müzik çalmaya başladı.

"Aimez-vous Brahms?" diye sordu Qwilleran.

"Ne?" Rosemary onun esprilerindeki inceliği hep kaçırırdı.

Qwilleran, Maus Evi'ndeki durumu sordu.

"Korkunç durumdayız. Aşçı işi bıraktı. Hixie artık hiç espri yapmıyor. Charlotte durmadan ağlıyor. Ve bir gece de titiz Max'ın kravatında bir leke gördüm. Yazı bu kulübede geçireceğin için çok şanslısın Qwill. Burası çok hoş. Yol boyunca menekşeler vardı, ilk defa bu kadar çok saka kuşunu bir arada görüyorum, ayrıca sincaplar da çok sevimliydi."

Rosemary her şeyi fark ediyor ve her şey üzerine bir yorum yapıyordu: Koltukların üzerindeki beyaz keten örtülerden güneşin batışında gölün aldığı turkuvaz ve leylak rengine, sundurmadaki uzun şamdanlardan geyik başına ve şöminenin üzerindeki bıçkıya kadar.

"Kazma! Kazma nerede?" diye heyecanla bağırdı Qwilleran ve ayağa fırladı. "Bir hafta önce burada antika bir kazma vardı. Bilemiyorum Rosemary, insanlar sanki otogarmış gibi kulübeye girip çıkıyorlar. Kapını kilitleyince dostça davranmış olmuyorsun. En iyi saatim -daha da kötüsü- senin bana verdiğin altın kalem kayboldu. Şimdi de kazma kayıp."

"Ah, canım" dedi Rosemary şefkatle.

"Burada her şey çok garip. Polis sırf eğlence olsun diye yollara barikat kuruyor. Hiç kimsenin soyadı yok. Gecenin bir yarısı çatıdan ayak sesleri geliyor. Kediler desen bütün zamanlarını foseptik çukuruna bakarak geçiriyor."

"Ah, Qwill, abartıyorsun. Yalnızca kötü beslendiğin için rahatsızsın."

"Öyle mi dersin? Peki, işte sana gerçekten olmuş bir olay: Koko, geyik başının arkasına saklanmış olan bir kaset buldu ve içinde müziğin tam ortasına kaydedilmiş bir tehdit mesajı vardı. Ayrıca balık tutmaya gittiğimde, oltama bir erkek cesedi takıldı."

Rosemary soluğunu tuttu. "Kimmiş peki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gölün dibine geri bıraktım ve herkes beni onun eski bir otomobil lastiği olduğuna inandırmaya çalıştı."

"Qwill hayatım, yeterince meyve ve sebze yediğinden emin misin?"

"Sen de tıpkı ötekiler gibisin" diye söylendi Qwilleran. "Bana inanacak olan bir tek kişi vardı, o da başına yediği darbeden dolayı şu anda ölü."

"Ah Qwill! Lütfen böyle işlere karşıma. Kendini büyük bir tehlikeye atıyor olabilirsin."

"Bunu yakında göreceğiz" dedi. "Haydi bir şeyler yiyelim. Ama önce kedileri doyurmalıyım. Kumsalın aşağısında oturan kibar bir hanım köfte gönderdi, onları bunun pâte de foie gras olduğuna inandırdım."

"Kumsalda başka hoş kadınlarla tanıştın mı?" diye sordu Rosemary tatlılıkla. "Senin kitap yazmak için buraya geldiğini sanıyordum."

Gece yarısına kadar konuşmaya devam ettiler. Qwilleran hiç susmadı. Ona Kelek Börek'i ve YEME'yi, kiraz çiçeklerini, sivrisinekleri, akik taşlarını, mezarcıyı, Goodwinter'ları ve Whatley'leri, gemi enkazlarını, kaçak avlananları, Küçük Henry ve Koca George'u, Gece Mumları'nı ve Bob'un Kesim Biçim dükkânını anlattı.

Rosemary kahkaha, öksürük ya da hıçkırık biçiminde gizlemeye çalıştığı esnemelerine daha fazla engel olamayınca, "Hayatım, bütün gün otomobil kullandım" dedi. "Yatma vakti gelmedi mi...?"

Hayli uzun bir iyi geceler faslından sonra Rosemary konuk odasına kaçtı. Kediler en sevdikleri yatağı ona bırakmak zorunda kalmışlardı. Qwilleran da odasına gitti. On dakika kadar Rosemary'yi düşündü. Yedi dakika kadar da kilitli olmayan kapılar için endişe etti. Dört buçuk dakika da Buck Dunfield cinayetini düşündükten sonra derin bir uykuya daldı.

Korkunç çığlıklarla uyanıp hemen yataktan fırladı. Ses tam penceresinin dışından gelmişti. "Rosemary!" diye bağırdı.

"O da neydi?" diye bağırdı Rosemary.

Işıklar açıldı. Koko kulakları geriye yatmış bir halde oradan oraya koşturdu. Yum Yum saklandı. Rosemary kırmızı sabahlığıyla konuk odasından dışarı fırladı.

Çalıların arasında birileri sessizce boğuşuyordu. Çığlıkların şiddeti yavaş yavaş azaldı ve gecenin sessizliği içinde kaybolup gitti.

Qwilleran el fenerini ve şöminenin üzerindeki ocak demirini kaptı.

"Sakın dışarı çıkma Qwill!" diye bağırdı, Rosemary. "Polisi çağır!"

"Hiçbir işe yaramaz. Bu hafta zaten bir olay bildirdim ve benimle dalga geçtiler."

"Lütfen Qwill, onları çağır. Bir cinayet, tecavüz ya da bir kaçırma olayı olabilir. Kumsalda yürüyen bir kadın olmalı. Bir kadın çığlığıydı."

"Bana gulyabaniymiş gibi geldi."

Rosemary'nin yalvarmalarına dayanamayarak şerifin bürosunu aradı. Adını ve adresini verip olayı olabildiğince sakin ve tarafsız bir biçimde açıkladı.

Polisin sorularına cevap veriyordu: "Hayır. Ama insanlar gecenin bir yarısı kumsalda yürüyorlar... Evet, orası sık ağaçlı ormanlık bir alan... Ağaçların arasından boğuşma sesleri geliyordu. Başka ses yoktu, yalnızca çığlıklar... Önce çok yüksekti, paniğe kapılmıştı. Daha sonra ise zayıflayıp kesildi... Bir ne?... Hımmm. Çok ilginç. Onun ne olduğunu düşünüyorsunuz?.. Kesinlikle öyledir... Peki, teşekkürler memur bey. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Qwilleran, Rosemary'e döndü. "Bu yalnızca bir tavşanın üzerine atlayarak kapan bir baykuşmuş."

"Sana bunu mu söyledi? Pekâlâ, ne olursa olsun ödüm patladı. Hâlâ titriyorum. Senin odanda kendimi daha güvende hissedeceğim. Senin için sorun olur mu?"

"Kesinlikle hayır" dedi Qwilleran bıyığını düzelterek.

"Kediler de bundan çok hoşlanacaklar" dedi Rosemary. "Onları yataklarından ettiğimi düşünüyorlar."

9

Qwilleran Pazartesi sabahı kendini çok mutlu ve rahatlamış hissediyordu. Canım cicimli konuşma alışkanlığı olmasa da Rosemary'ye "tatlım" demeye başlamıştı. Ancak günün ilerleyen saatlerinde bu mutluluğu bozuldu. İlk terslik, Nick'in, Qwilleran sabah kahvesini henüz içmemişken kilitlere bakmaya gelmesiydi.

"Siyam kedilerin varmış" dedi Nick, Koko tarafından kontrol noktasında incelendikten sonra. "Bizim üç kedimiz var, sıradan olanlardan. Eşim seninkileri görse bayılır."

Qwilleran, Buck Dunfield'ın ölümüyle ilgili mühendisin gizemli yorumunu hatırlayarak şöyle dedi: "Bir akşam Koko ve Yum Yum'la tanışmak üzere neden eşinizi buraya getirmiyorsunuz? Dünkü yemeğinizi berbat ettiğim için sizden özür dilemeliyim."

Nick şakayla yüzünü buruşturarak, "Boşverin. Yardım ettiğim için mutluyum. Ayrıca hiç kimse Bayan Klingenschoen'a hayır diyemez" dedi.

Nick'e, Rosemary'nin getirdiği kedi nanelerinden birini vermişlerdi. "Hapishanedeki çiçek bahçelerini mutlaka ziyaret etmelisiniz. Lalelerin açma mevsimi. Biliyorsunuz buradaki her şey, Aşağı Taraftan daha geç olgunlaşır" dedi Rosemary'ye.

Nick gittikten sonra, "Ne hoş bir genç adam!" dedi Rosemary. "Sen kitabın üzerinde çalışırken, ben de öğleden sonra bahçeleri ziyaret edebilirim. Ayrıca, eğer bir randevu alabilirsem, saçımı da yaptırmak istiyorum."

Siyam kedileri yeni oyuncaklarından, kedi nanesiyle doldurulup top yapılmış çoraptan çok hoşlanmışlardı. Koko oldukça becerikliydi. Çoraba bir pati atıp yuvarlıyor sonra da bir yarığın içine ya da erişemeyeceği uzak bir köşeye kaçırıyordu.

Qwilleran'sa, geç yaptığı kahvaltısından pek memnun değildi. Kahvaltı, üzerine alçıya benzer bilinmeyen bir tür pudra serpilmiş taze meyve kompostosu ve gizemli malzemeler barındıran mısır gevreğinden oluşuyordu. Çiğnediği şeylerin kimi yapışkan, kimi çikletimsi, kimi de kumluydu. Yediğinin "Doğru Besinler" olduğunu biliyordu ve hiç yorum yapmadan hepsini bitirdi. Ancak, sabah kahvesi yerine bitki çayı içmeyi kesinlikle reddetmişti.

"Buzluğunda beyaz undan yapılmış, şekerli birtakım korkunç şeyler buldum. Qwill hayatım, bu yağlı çörekleri yemeni istemiyorum. Bu nedenle onları attım" dedi Rosemary.

Qwilleran hiçbir şey söylemeden bıyığına sıkıntıyla ofladı.

Rosemary'nin gürültülü otomobili Bob'un Kesim Biçim Dükkânı'na doğru yola çıktıktan sonra, Qwilleran da kendi gününü planladı. Kalemlerini, daktilosunu ve dağınık kâğıtlarını yaratıcı çalışma manzarası oluşturacak biçimde düzenledi. Sonra Mildred'a telefon açtı: "Nasılsın?"

"Neyse ki dünkü kadar kötü değilim. Biraz toparlandım sayılır" dedi Mildred. "Ama hâlâ kendimi berbat hissediyorum, insanın kapı komşusunun cinayete kurban gitmesi nasıl bir his biliyor musun?"

"İnsanların Aşağı Tarafta yaptıkları gibi bizim de kapılarımızı kilitlememiz gerekiyor Mildred."

"Buck, Sarah ve Betty benim çok iyi arkadaşlarımdı. Birlikte briç oynardık. Onu doğduğu yerde gömeceklermiş, kızlar yola çıktılar bile. Bu yüzden burası çok

sessiz ve sıkıntılı. Tornaların gürültüsünü özledim. Buraya gelmek ister misin? Çilekli turta yapacağım."

"Bir misafirim var" dedi Qwilleran. "Eşinle birlikte bana bir şeyler içmek için gelsenize. Sonra da otelde akşam yemeği yeriz. Benim davetlim olarak."

"Çok tatlısın" dedi Mildred. "Ama kocam bu aralar çiftlik işleriyle meşgul. Neden misafirini alıp buraya gelmiyorsun? Size tarot falı bakarım."

Qwilleran'ın sonraki planı Geyikli Kasaba'ya gitmekti. Kulübeden ayrılmadan önce, Siyamlar'ın nerede olduklarını kontrol etti. Camları kapadı ve büyük bir zevkle kapısını kilitledi. Geyikli Kasaba'ya geldiğinden beri kapıları kilitlemeden kulübeden ayrılmak, onu her defasında tedirgin etmişti.

Son üç gündür, Minnie K.'yı bir kez daha görmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. En azından teknenin gerçekten var olduğunu kendisine kanıtlamalıydı. Batıya yönelerek Whatley'in kullandığı yolu takip etti. Konserve Balık Çarşısı ve YEME restoranının ardından harap kulübeler göründü. Her birinin bahçesinde döküntü bir otomobil ve damında bir adet TV anteni vardı. Çamaşır ipinde asılı grileşmiş çamaşırlar kurumaya bırakılmışlardı. Çöp dolu kanal boyunca ilerleyen yola saptı.

Çürümüş iskelenin sonunda güvertesinde yırtık pırtık, kirli şezlongları olan tekneyi gördü. Artık adı, Minnie K. değil, yeni boyanmış tabelaya göre Martı'ydı. Mürettebatsa görünürlerde yoktu. Kumsal boyunca aynı haraplıkta başka tekneler sıralanıyordu.

Qwilleran bu harap teknelerin birinden bir adamın gölün buz gibi sularına atıldığından adı gibi emindi.

Geyikli Kasaba'ya dönüş yolunda, Kazmalı Gazete'nin Pazartesi baskısını almak ve kahve içmek üzere YEME'ye uğradı. Aradığı haber beşinci sayfadaki Briç Kulübü skorlarının altındaydı. Başlık şöyleydi: "Doğu Sahili'nde Olay". Qwilleran yazıyı iki kere okudu.

Pazar sabahı, yazlarını uzun süredir Geyikli Kasaba'da geçirmekte olan 59 yaşındaki emekli polis memuru Buford Dunfield, kasabanın Doğu sahilindeki küçük, lüks kulübesinin bodrum katındaki atölyesinde ölü bulundu. Kimliği belirlenemeyen bir saldırganın gerçekleştirdiği ani katliam, 56 yaşındaki eşi Sarah Dunfield'ın ve 47 yaşındaki kızkardeşi Betty Dunfield'ın Shakespeare oyunlarını izlemek amacıyla gittikleri Kanada'dan evlerine dönmelerine birkaç saat kala, küt bir aletle yapıldı, polis araştırmaya devam ediyor.

Restoran balık avıyla ilgili sohbetlerle kaynıyordu. Qwilleran, içeriye ne zaman bir yabancı girse insanların otomatik olarak bu konuda konuşmaya başladıklarından şüpheleniyordu artık.

Bir sonraki durağı turist bürosu oldu. Roger masasındaydı. Ayaklarını Roger'ın masasına dayayarak iskemlesini ustaca iki ayağı üzerinde dengelemiş temiz yüzlü bir delikanlıyla sohbet ediyordu.

"Qwill! Kazmalı Gazete'nin yayın yönetmeniyle tanışmak için tam zamanında geldin doğrusu" dedi Roger. "Bu, Küçük Goodwinter, senin hayranlarından biri. Biz de şimdi senden söz ediyorduk."

Genç adam hemen ayağa fırladı. "Vay canına! Muhterem şahsın ta kendisi karşımda!"

"Ünlü Goodwinterlar'dan biri daha ha?" dedi Qwilleran. "Sandalyedeki oturuşundan bir gazeteci olduğunu anlamıştım. Dunfield cinayetiyle ilgili haber için seni tebrik etmeliyim. Toplam altmış dört kelimelik oldukça özlü iki cümle."

"Vay canına! Saydınız mı? "

"Yalnız çok önemli bir şeyi unutmuşsun: Hanımların Kanada'da katıldıkları oyunların adlarını da eklemeliydin."

"Benimle dalga geçiyorsunuz" dedi genç adam.

"Sonunda buralarda neden suç işlenmediğini anladım. Cinayet yerine 'olay' diyorsunuz. Suç sorununa bu kadar zekice bir çözüm ömrümde görmemiştim."

"Amaaan bu kadar sinirlenmeyin canım. Burada işlerin daha farklı olduğunun, hatta okulda öğrendiklerimden de farklı olduğunun farkındayım. Biz kasabayız, sizse şehir. Bu arada sizinle bir gün röportaj yapabilir miyim?"

"Memnuniyetle. Belki de ben senden bir şeyler öğrenirim."

"Eh, ben gideyim artık. Birkaç reklam satmam gerekiyor" dedi genç adam.

Qwilleran'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Sakın bana hem yayın işini hem de reklam işini bir arada yürüttüğünü söyleme!"

"Elbette öyle. Hepimiz reklam satıyoruz. Babam gazetenin sahibidir ve hem baskıyı hazırlar hem de reklam satar."

Yayın yönetmeni ayağındaki spor ayakkabılarıyla, fırtına gibi dışarı çıktı. Qwilleran hem şaşırmış hem de eğlenmişti. Roger'a, "Yayın yönetmeni olmak için çok genç değil mi?" dedi.

"On iki yaşından beri gazetede çalışıyor. En alttan başlayıp yükseldi. Eyalet Üniversitesi'nden geçen yıl mezun oldu. Hırslı çocuk."

"Hep küçük bir gazetem olsun istedim."

"Kazmalı Gazete'yi satın alabilirsin ama yirminci yüzyıla getirmek için bir yığın mangır gerek. 1859'da kuruldu ve o zamandan bu zamana pek değişmedi... Bugün senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, var. Her soruya bir yanıtın olduğuna göre söyle Buck Dunfield'ı kim öldürdü?"

Roger kızardı. "Bu zor bir soru. Herhangi bir söylenti duymadım. Sharon ve ben, dün Mildred'ı görmeye gittik, oldukça sarsılmış görünüyordu."

"Rastgele bir cinayet miydi? Dunfield'ın düşmanları var mıydı? Ya da bizim bilmediğimiz bir olayın mı içindeydi?"

Roger omuzlarını silkerek, "Yazın gelenler hakkında fazla bir şey bilmiyorum" dedi.

"Roger, o adam kayınvalidenin burnunun dibinde oturuyor ve yaptığı şamdanlar eşinin dükkânında satılıyordu. Onu tanımadığından emin misin?"

"Sanırım birkaç kez sahilde karşılaştık ve birkaç kelime bir şey konuştuk."

"Roger, yalan söylüyorsun. Politikacı olmak için alıştırma falan mı yapıyorsun?"

Roger ellerini havaya kaldırarak "Tamam, teslim teslim!" dedi ve sonra bakıp gülerek "Son zamanlarda hiç Minnie K.'yle balığa çıktın mı?"

"Sana ilginç bir şey söyleyeyim" dedi Qwilleran. "Bu sabah o eski tekneye bakmak rıhtıma gittim ve teknenin adının Martı'ya çevrildiğini gördüm. M harfi tersine boyanmıştı."

Roger başını salladı. "Eğer bilmek istiyorsan, sana nedenini söyleyebilirim. Kaptan senin gölde bir ceset gördüğünü her yerde anlatacağından ve Minnie'in adını bu olaya karıştıracağından korktu. Ayrıca ruhsatı olmadan tur düzenlediği için para cezasına çarptırılabilirdi. Burada teknelerin ava çıkmak için kayıt

yaptırmaları gerekiyor. Minnie K.'nin böyle bir belgesi yok. Doğal olarak da bunun ortaya çıkmasını istemiyorlar."

Qwilleran'ın o gün öğleden sonra yapması gereken bir işi daha vardı. Mezarlıktaki gömülü kovanın ne çok merak ediyordu. Artık zehirli sarmaşığı da tanıdığı için bu keşfe hazırdı. Hafta sonu piknik yapan gençler çöp miktarını hayli artırmıştı. Ayrıca yağmurlu geceler ve güneşli günler mezarlıktaki yabani otlar üzerinde harikalar yaratmıştı. Tehlikeli sarmaşık küçük mezar taşlarını kaplamıştı geçen seferki ziyaretinde bunları elleriyle yolduğunu hatırladı. Sonra Campbell anıtının arkasındaki silik patikayı takip etti.

Kova, çevresine dağılmış otlarla gizlenmiş bir halde duruyordu ve hâlâ boştu. Ancak bir biçimde kullanılmış olmalıydı. Dibinde biraz saman kalmıştı ve Qwilleran'ın mezar taşına doğru dik açıda duracak biçimde bıraktığı sapı, şu anda yanlamasına duruyordu.

Qwilleran fazla oyalanmadı. Rosemary'den önce kulübeye varmak için hızla geri döndü. Bayat balıkların kokusu iyice şiddetlenmişti, sıkıntısı büyüdü. Rosemary sarı, beyaz, pembe, kırmızı ve koyu mor renkteki laleler kucağında, neşeyle kulübeye girdi.

"Hapishanenin bahçeleri muhteşem" dedi. "Qwill hayatım, orayı görmeye gitmelisin. Kibar bir adam, bunları eve götürmem için verdi. Bugün kaç sayfa yazdın?"

"Hiç saymam" dedi Qwilleran.

"Orası yeni ve güzel bir hapishane. Kapının dışında çok dostça davranan bir hanım katılmam için beni BMYC davet etti. Burası, Bayanlar Mahkûmlara Yardım Cemiyeti miymiş neymiş. Mahkûmlara mektup yazıyorlar ve onlara küçük hediyeler gönderiyorlar."

"Cinayet hakkında herhangi bir dedikodu duydun mu?"

"Tek kelime bile duymadım! Bu laleleri koymak için vazon var mı? Akşam yemeği için otomobilde bazı malzemeler var. Taze balık, harika yabani havuç, brüksel lahanası ve kediler için biraz havuç aldım. Her gün küçük bir havucu rendeleyip, yemeklerine karıştırmaksın."

Brüksel lahanası! Yabani havuç! Qwilleran, şöyle büyük bir biftek, patates kızartması ve ketçap, beyaz küçük ekmekler, Rokfor soslu salata, çedar peynirli elmalı tart ve üç fincan kahve düşünüyordu.

"Balığı saklayabiliriz, değil mi?" diye sordu. "Akşam yemeği için seni Kuzey Işıkları Oteli'ne götürmek istiyordum. Bugün iyi çalışamadım, bir değişikliğe ihtiyacım var."

"A, elbette! Çok iyi bir fikir gibi görünüyor" dedi Rosemary. "Peki, kumsalda yürümek için bir saatlik zamanım var mı?"

"Bundan hiç hoşlanmayacaksın çünkü kumsal ölü balıklarla dolu."

"Beni rahatsız etmez" dedi Rosemary. "Bu da doğanın bir parçası."

Rosemary limonata sürahisine, un kavanozuna ve buz kovasına koyduğu laleleri sırasıyla şöminenin üstüne, masaya ve tezgâha yerleştirdi. Sonra neşeyle yokuştan aşağı kumsala indi.

Qwilleran, koltuklardan birine yayıldı. "Koko, kendimi aptal gibi hissediyorum" dedi kanapenin arkasından kendisini dikkatle süzen kediye. "Tek bir ipucu bile yok. Elimizdekiler göldeki bir ceset, emekliğe ayrılan bir polis cinayeti ve bir kasetteki mesajdan ibaret. Birileri yasadışı ya da gizli kalmasını istediği birtakım işler için bu kulübeyi kullanıyordu. Km olduğunu bir yana bırak, ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"MAV!" dedi Koko, iri mavi gözlerini kırpıştırarak.

Qwilleran, komodin çekmecesinden kaseti getirdi ve bir kez daha Küçük Beyaz Yalanlar'ı dinledi: "...daha fazla mal getirmen gerekiyor... Bazı değişiklikler yapmamız gerekecek... işler iyice kızışıyor... Akşam yemeğinden sonra limanda." Monoton bir tonlamayla konuşan tiz, genizden gelen bir sesti.

"Bu sesi daha önce duymuştum" dedi Qwilleran oyun. çağıyla oynayan kediye. "İşler iyice kızışıyordu çünkü Buck bir sonuca varmak üzereydi. Bazı değişiklikler yapılmalıydı çünkü kulübeyi artık bir depo olarak kullanamayacaklardı."

Bu ses! Bu ses! Bu sesi ya postanede ya YEME'de ya dükkânda ya da otelin yemek salonunda duymuştu.

Hayır! Qwilleran birden alarma geçti. Kasette duyduğu ses siste, diğer teknedeki iki adam tartışırken duyduğu sesti. Biri ağzının içinde geveleyerek İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Diğer adam genizden gelen keskin bir ses ve yavan bir tonlamayla konuşuyordu. Qwilleran’ın hatırladığı kadarıyla, motorda bir sorun çıkmış ve adamlar ne yapmaları gerektiğini tartışmışlardı.

PAT!

Qwilleran, kütüphaneden bir kitap düştüğünü biliyordu. Koko, bunu daha önce de yapmıştı. O hiçbir zaman sakar değildi. Eğer bir şeyi aşağı atmışsa, bu nedensiz olamazdı. Koko ikinci raftaydı ve kitapların arkasına kaçan oyuncağını çıkarmak için uğraşıyordu. Düşürdüğü kitap, tarihi deniz kazalarıyla ilgili bilimsel bir çalışmaydı. Düşerken açılan sayfa katlanmış bir kâğıt parçasıyla işaretlenmişti.

Yüz ikinci sayfada, bakır külçesi yüklü zengin bir kargo taşımakta olan Waterhouse B. Duncan'ın batışı anlatılıyordu. Kasım 1913'te çıkan şiddetli bir fırtınada, Geyikli Kasaba'nın kuzeyindeki tehlikeli sularda batmıştı. İçinde biri aşçı kadın olmak üzere yirmi üç kişilik mürettabatıyla üç yolcu hayatlarını kaybetmişti.

Yüz ikinci sayfayı işaretleyen kıvrılmış kâğıt, yaz boyunca, on üç haftasonu için bir tekneyi kiralamak üzere elyazısıyla yazılmış bir sözleşmeydi. Geçen yılın tarihi atılmıştı ve altında da S. Hanstable imzası vardı.

Qwilleran bu bilgiyi bir yerlerden hatırlıyordu. Fanny feyze, mektupların birinde bir şeye değinmişti... Neydi bu? Hatırladıkları belli belirsizdi. Yazışmalarını sakladığı dosyayı karıştırıp homurdandı. Fanny Teyze sayfaları düz ve çaprazlamasına doldurmakla kalmamış hem de oldukça karakteristik olan el yazısıyla yazmıştı. Üstelik o kadar çok tire kullanmıştı ki sayfada ekose desen oluşmuştu.

Yakın gözlüklerini takıp, gözlerini kısarak aklına takılan şeyi bulana kadar yarım düzine kadar sayfayı araştırdı. Fanny Teyze kulübeyi kullanmasını ilk olarak Nisan'ın üçünde teklif etmişti. Telgraf tarzı mektup şöyleydi:

Çok sevimli küçük bir yer-tamamen ahşap-oldukça rahattır-Gittikçe yaşlanıyorum-artık hoşuma gitmiyor-geçen yaz ev kiralamaya karar verdim-denizcilik tarihine ilgi duyan-iki yakışıklı genç adam-yalnızca hafta sonları buraya geliyorlardı-kız arkadaşlarıysa bütün hafta kulübede kalıyordu-korkunç şeylerdi-spagettiyle oyun oynayıp-hepsini tavana fırlatmışlar-kelimelerle anlatılacak gibi değil-temizlemesi tam iki hafta sürdü-bir daha asla!

Yine Qwilleran'ın bıyığı karıncalanarak bir ipucuna yaklaştığını hissettirdi. Sayfaların arasında bulduğu katlanmış kâğıt akla başka sorular getiriyordu:

Roger’ın karısının bir teknesi var mıydı? Yazısı ana okulu öğretmeni gibi miydi? Sözleşmeyi iki s'le mi yazıyordu?

10

Qwilleran, Rosemary'yle akşam yemeğine çıkmadan önce kedilere yemeklerini verdi. İkisi de sığır eti konservesine karıştırdığı havucun her diliminden titizlikle uzak durdular.

Qwilleran, emekliye ayrılmış teknelerin kamaralarından inşa edilmiş bölümde oturabilmek için rezervasyon yapmıştı. Bu bölümde oturanların kıymık batmasına çok dikkat etmeleri gerekiyordu. Ayrıca nemli havalarda aslen bir kamara olduklarını fazlasıyla belli ediyorlardı ama yine de başbaşa bir akşam için burası idealdi.

Rosemary, Geyikli Kasaba tişörtü giymiş ve hapishanedeki hediyelik eşya satan dükkândan aldığı deri kolyeyi takmıştı. Çok genç, çok sağlıklı ve çok neşeli görünüyordu. Öyle ki Qwilleran, onun, tıp fakültesinde okuyan bir erkek torun sahibi olduğuna inanmakta hayli zorlanıyordu. Rosemary, masalarının bulunduğu bölümün girişindeki çengele çantasını astı. "Burası harika değil mi?" dedi. "Çalınacağından endişelenmiyorsun bile! Oysa şehirdeyken bu çantayı yere koyup sapını da ayak bileklerime dolamak zorunda kalıyorum."

Menünün kapağında gölde kopan korkunç bir fırtına manzarası vardı. Qwilleran, "Aman, ne iştah açıcı" diye düşündü.

Rosemary'ye dönerek, "İstersen karnabaharla birlikte buğulama morina balığı ısmarlayabilirsin. Ama ben et ve kızarmış patates.... Öyle şok olmuş gibi bakma. Doğru Yemek'in sende harikalar yarattığını biliyorum. Otuz dokuzun üzerinde göstermiyorsun ama benim için artık çok geç. Otuz dokuz yaşımda gözüktüğüm tek dönemde, yirmi beşimdeydim."

"Ateş kes! Ateş kes!" dedi, peçeteyi elinde sallayarak. "Başının etini yemek istemem, Qwill. Ne istiyorsan onu yiyebilirsin ve benden özür dileme. Kitabının baskısı altındasın ve bir ödülü hak ettin. Sahi kaç bölüm yazdın? Bu gece bana birkaç sayfa okuyabilir misin?"

"Ve bir şey daha Rosemary: Lütfen bana ne kadar ilerlediğim konusunda soru sorma. Günlük bir hedefim ya da herhangi bir teslim tarihim yok. Daktilomum başına oturmadığım zamanlarda, kitapla ilgili her şeyi unutmak istiyorum."

"Tabii ki Qwill. Şu ana kadar hiçbir yazarla şahsen tanışmadım. Bu nedenle nasıl davranacağımı senin bana söylemen gerekiyor."

Qwilleran odanın tam çaprazında, köpekbalığı dolu bir denizde boğulan denizci tablosunun altındaki masada oturan dörtlüye bakıp duruyordu. "Hemen bakma" dedi, "ama oradaki iki adam enkaz dalgıçları. Batan gemileri yağmalıyorlarmış."

Adamlar uzun inceydi, yüzleriyse ifadesizdi. "Sigara reklamlarındaki insanlara benziyorlar" dedi Rosemary. "Yanlarındaki kızlar da manken gibi. Bu mevsimde nasıl böyle parlak ve bronz bir tene sahip olabiliyorlar? Ve neden mutsuz görünüyorlar? Büyük olasılıkla iyi beslenmiyorlar."

"Bu kızları sahilde görmüştüm" dedi Qwilleran. "Sanırım bize yakın oturuyorlar. Geçen yıl Fanny'nin evini kiralayan dörtlü olabilir." Sonra Koko'nun deniz kazaları kitabına dikkatini çektiğini ve Fanny'nin el yazısıyla yazdığı mektubu nasıl okuduğunu anlattı. "Eğer kısa yoldan başının ağrımasını istiyorsan" diye ekledi, "sana Fanny'nin el yazısıyla yazdığı mektuplarından birkaçını ödünç verebilirim."

"Onunla ne zaman tanışacağım?"

"Yarın ya da Çarşamba günü. Ona bu sözde deniz tarihçileri ve Buck Dunfield'la olan ilişkisi hakkında soru sormak istiyorum... Ama tek bir engel var, dikkatini çekmek oldukça zor."

"Yetersiz beslenme sağırlığa da yol açabiliyor" dedi Rosemary.

"Onun sağır olmadığından eminim. Yalnızca dinlemek istemediklerini duymuyor. Belki de sen onunla anlaşmayı başarabilirsin Rosemary. Kadınları daha çok tutuyor sanırım... Bana bir dakika izin ver. Bu insanlar kalkmadan önce onlarla konuşmalıyım."

Batık dalgıçlarına doğru ilerledi ve dalgıçlardan daha sert görünümlü olana, "Affedersiniz bayım. Siz, haber ajansında çalışmıyor muydunuz?"

Adam başını sallayarak, "Özür dilerim biriyle karıştırdınız herhalde" dedi, derinden gelen kaba bir ses tonuyla.

"Ama gazetecisiniz öyle değil mi? Doktoranızı Colombia'da yapmamış mıydınız? Yanılmıyorsam son başkanlık seçimini izlemiştiniz."

"Özür dilerim, hiçbiri değil."

Qwilleran, büyük bir şaşkınlık gösterisiyle ikinci adama döndü. "Sizin fotoğrafçı olduğunuzdan eminim ve ikiniz önemli görevlerde çalışmamış mıydınız?"

Diğer adam ilkinden daha nazik bir sesle cevap verdi: "Eh, düşündüğünüz gibi değil. Biz buraya tatil yapmaya gelen iki arkadaşız."

Qwilleran onlardan özür diledi ve iyi tatiller dileyerek masaya geri döndü.

"Bütün bunlar ne demek oluyor" diye sordu Rosemary. "Daha sonra anlatırım."

Eve giderken, yolda açıkladı. "Bence bu bölgede yasadışı bir örgüt çalışıyor. Gizli karargâhları olarak da Fanny'nin kulübesini kullanıyorlar. Kulübe tenha bir yerde, kapılar her zaman açık ve kaçabilecek ya da kolay ulaşım sağlanabilecek üç ayrı yol var: Kumsaldan, anayoldan ve ormandan gidilebilir. Patronları emirlerini bir kasete kaydediyor ve sonra da bantı geyik başının arkasına saklıyor."

Rosemary güldü. "Qwill, hayatım. Biliyorum, benimle dalga geçiyorsun."

"Ben ciddiyim."

"Bunun bir uyuşturucu işi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sanırım batan gemileri yağmalama işi. Gölün dibi gemi enkazıyla dolu. Kulübede bu batıkların yerini gösteren ve taşıdıkları yükleri anlatan bir kitap var. Gemilerden bazıları yüzyıl önce batmış."

"Gemilerin yükleri bu zamana kadar harap olmamış mıdır?"

"Rosemary, 1850'de televizyon ya da otomobil değil altın ve bakır külçelerini taşıyorlardı. Geminin battığında neyle yüklü olduğu -kaç fıçı viski, kaç dolar nakit ya da altın taşıdığı- gemi listelerinde eksiksiz olarak kayıtlı. Bir zamanlar, ülkenin bu bölümü oldukça zenginmiş."

"Oteldeki adamlarla neden konuştun?"

"Onlardan birinin çete başı olabileceğini düşündüm. Ama ikisinin de sesi kasetteki sese benzemiyordu. Ancak eminim ki, elebaşları buralarda bir yerde."

"Aman Qwill! Ne kadar da geniş bir hayalgücün var."

Kulübeye geri döndüklerinde, kilidi açarak içeri girdiler. Qwilleran, Rosemary’nin çığlığını duydu. "Vah! Vah! Lalelerin hepsi yerlere saçılmış!"

"Şu kediler!" Qwilleran her ikisini de hızla konuk odasına gönderen bir sesle bağırdı.

"Qwill, bütün siyah laleleri ayırmışlar."

"Onları suçlamıyorum. Lale siyah olur mu hiç."

"Ama sen bir keresinde, kedilerin renkleri ayırt edemediklerini söylemiştin."

Qwilleran çiçekleri topladı. Rosemary buketleri şöminenin, tezgâhın ve yemek masasının üzerindeki küçük vazoların içine koydu yeniden. Daha sonra da güneşin batışını seyretmek üzere birlikte göle bakan sundurmaya çıktılar. Oturdukları şezlonglar Titanik'ten kalmış kadar eski görünüyordu.

Kumsalda Martılar, ölü balıkların üzerine üşüşüyor, balık kapmak için birbirlerini yiyorlardı. Rosemary, onların ringa balığı yiyen Martılar olduklarını söyledi. Durmaksızın havada dans eden kuşlarsa sinek kapan mor kırlangıçlardı. Sundurmanın çevresinde vınlayarak dolaşan kahverengi sarı kuşlarsa sedir ağaçlarının müdavimleriydi.

"Bir baykuşun sesini duyuyorum" dedi Qwilleran, vahşi hayat konusunda karacahil olmadığını ispatlamak için.

Rosemary'se, "Bu ağıt yakan güvercin" diye düzeltti onu. "Ve bir kardinal kuşunun sesini duyuyorum... ve bir sinekyutanı...ve sanırım bu da, karabaşlı çam isketesi. Gözlerini kapa ve dinle, Qwill. Aynı bir senfoni gibi."

Qwilleran suçluluk duygusuyla bıyığını yokladı. Belki de yanlış işlerle uğraşıyordu. Şu anda doğanın ortasında tatil yapıyordu ve o sedir ağacında yaşayan kuşları tanımak yerine, birtakım kötü insanları bulmaya çalışıyordu. Belki de çapraz yazılmış mektuplar yerine, kuşlar hakkında kitaplar okusa daha faydalı olacaktı.

Rosemary'nin sesi düşüncelerini böldü. "Fanny Teyze'yle ilgili bir şeyler daha anlat."

"Eh, pekâlâ" dedi, kendini toparlayarak. "İlk önce... oldukça göz alıcı kıyafetler giyiyor ve açık renk ruj sürüyor, ayrıca sesi talim yaptıran bir başçavuş gibi. Cesur, dediğim dedik, canlı ve sürekli yeni fikirler üreten bir kadındır."

"Mükemmel besleniyor olmalı."

"Şoförlüğünü yapan, işlerini gören herişinustası bir adamı var. Adam bahçeye bakıyor, evi temizliyor ve her şeyi tamir edebiliyor."

Rosemary kıkırdadı. "Ondan iyi koca olur desene. Kaç yaşında?"

"Ayrıca ufak çapta hırsızlık yaptığına dair de ciddi şüphelerim var."

"İşin içinde bir bit yeniği olduğunu biliyordum" dedi Rosemary. "Koko ona nasıl davranıyor?"

"Gayet iyi. Tom'un kedilere hitap eden kadife gibi bir sesi var."

Koko, adamın adını duyunca tıpış tıpış sundurmaya çıktı. "Hiç Koko'ya tasma takıp yürüyüşe çıktınız mı?"

"Hayır ama böyle bir düşüncem var. Bütün gün, oturma odasının penceresinden bakıyor ve açıkçası onun neyi bu kadar ilginç bulduğunu çok öğrenmek istiyorum."

"Tavşanları ve sincapları" diye fikrini söyledi Rosemary.

"Ama bir şey daha var" dedi Qwilleran. "Önsezilerime göre..."

"Haydi, onu dışarı çıkaralım."

"Şimdi mi?"

"Evet, haydi!"

Koko birkaç kez, mavi tasmasıyla bağlanarak yürüyüşe çıkarılmıştı. Tasma dedikleri şey, Fluxion'dan bir fotoğrafçının bağışladığı bir buçuk metre uzunluğunda mavi bir kordondu. Koko'nun meraklı burnu ve kedi sezgisi, insanların dikkatinden kaçan durumlarda sık sık yardımcı oluyordu.

Tasma takılması gürültülü bir gösteriye sahne oldu. Tokalar sıkılırken Koko heyecanla alçaktan yükseğe Siyamca sesler çıkarıyor, Yum Yum'sa ona eziyet edildiğini sandığı için avaz avaz durumu protesto ediyordu.

Koko, geldiğinden beri ilk kez dışarı çıkıyordu. Sundurmanın dışında, pirinç çandan sarkan ipi buldu. İyice uzanarak patisiyle ipi yakaladı ve bir iki defa çekerek çanı çınlattı. Sonra hiç tereddüt etmeden doğuya doğru yöneldi. Sundurmayı ve kulübeyi geçti, foseptik çukurunu örten dikdörtgen kabarıklığın çevresini dolaşıp ormana yöneldi. Çam iğneleri, meşe palamutları, kurumuş meşe yapraklarıyla kaplı toprakta attığı her adımda çıtırtılar ve hışırtılar yükseliyordu. Bir şehir kedisi olarak ilk kez böyle bir deneyim yaşıyordu. Sincaplar, tavşanlar kendileri için daha güvenli yerlere doğru çekildiler. Bir ardıç kuşu kediyi yuvasından uzak tutmak için telaşla çabaladı. Koko hiçbirini umursamadan kararlılıkla kum tepesinin üzerindeki ormana ilerledi. Ta ki yabani kiraz ağaçlarının arkasındaki alet edevat kulübesine varana kadar.

"Buna ne diyorsun?" diye Qwilleran, Rosemary'e fısıldadı. "Dümdüz kulübeye gidiyor."

Qwilleran deponun kapısını açtığında Koko eşikten içeri atladı. Kanonun küreklerini bir kere, çöp kutusunu da iki kere kokladı. "Rosemary, çabuk koş ve el fenerini getir. Arka kapıda asılı!"

Koko, karanlık kulübenin içinde, boya kutularına şöyle bir göz atıp tereddütsüzce Tom'un karyolasına yöneldi. Eskimiş battaniyenin üzerine atlayarak gayretli bir biçimde tırmıklamaya başladı. Bütün bunları gırtlağından gelen mırıltılar eşliğinde kuyruğuyla geniş daireler çizerek yapıyordu. Sonra yastığa ve duvardaki solmuş Las Vegas resimlerinin asılı olduğu duvara bir pati atıp, battaniyeyi tırmıklama işine döndü.

"Ne arıyorsun Koko?" Qwilleran battaniyeyi bir köşeye çekti. Koko da ince döşeği tırmalamaya başladı.

Rosemary bu yoksul manzarayı fenerle aydınlatıyordu. "Çok kararlı."

"Döşeğin içinde bir fare yuvası olabilir."

"Haydi, şu pis şeyi çekelim."

Döşeği çektiklerinde altından büyük bir zarf çıktı. Rosemary feneri yaklaştırdı. Zarf, Francesca Klingenschoen'a gönderilmişti ve üzerinde iki yıl öncesinin posta damgası vardı. Geri dönüş adresi Florida'da bir emlak şirketiydi.

"İçine bak Qwill."

"Para! Çoğu ellilik banknotlar."

"Tut şunu da paraları bana ver. Senden daha çabuk sayabilirim." Profesyonel bir hızla paraları saydı. Yaklaşık bin iki yüz dolardı. "Bunu ne yapacağız?"

"Fanny'nin uşağına ait" dedi Qwilleran. "Geri koyacağız, yatağı düzelteceğiz ve sivrisinekler saldırmadan buradan gideceğiz."

Qwilleran gece yatağına yattığında, Tom'un kulübedeki kasasını düşünüyordu. Bu zavallı adam acaba Las Vegas'ta bir gece kulübü sahibi olabilmek için mi para biriktiriyordu? Parayı nereden alıyordu? Fanny Teyze olamazdı. Görünüşe bakılırsa ona fazla para vermiyordu.

Qwilleran damda ağır ayak sesleri duydu. Roger'ın haklı çıkmasını ve bunun bir rakun olmasını diledi.

11

Qwilleran salı sabahı yumurta almak için kahvaltıdan önce kasabaya indi. Rosemary, sindirimi en kolay besinin haşlanmış yumurta olduğu konusunda ısrar ediyordu. Qwilleran ise ilkokuldayken kabakulak olup evde yattığı günlerden bu yana ağzına yumurta koymamıştı. Yine de bir düzine yumurta aldı. Döndüğünde Rosemary onu kapıda karşıladı. Oldukça kızgındı.

"Koko yaramazlık yaptı" dedi.

"Yaramazlık mı!" Daha önce hiç kimse Koko'yu yaramazlıkla suçlamamıştı. Tuhaf, kibirli ya da despot olabilirdi ama yaramazlığa asla tenezzül etmezdi. "Ne yaptı?"

"Bütün siyah laleleri yine dağıtmış. Dağıtırken gördüm. Onu epey azarladım ve banyoya kilitledim. Yum Yum dışarıda sızlanarak oturuyor ama Koko hiç sesini çıkarmıyor. Eminim, hatasını anlamıştır."

Qwilleran yavaşça kapıyı açtı ve kasırga sonrası manzarasıyla karşılaştı. Bir rulo kâğıt havlu, konfetiye dönüşmüştü. Çöp kutusu ters dönmüş ve içindekiler de etrafa saçılmıştı. Yeni açılmış kâğıt mendil kutusu bomboştu. Her yer tuvalet kâğıdı şeritleriyle süslenmişti. Her köşeye bolca banyo tuzları ve talk pudrası serpilmişti.

Koko, kavramsal sanat çalışmasını tamamlamış ve basın toplantısı için bekleyen bir sanatçı gibi gururla, klozetin üzerinde oturuyordu.

Qwilleran yüzündeki şeytani gülümsemeyi eliyle sakladı ama Rosemary, gözyaşlarına boğulmuştu.

"Üzülme" dedi. "Hadi sen git, yumurtaları pişir. Ben bu karışıklığı temizlerim. Sanırım bize siyah lalelerle ilgili bir şeyler anlatmaya çalışıyor."

Kahvaltı masasında gergin bir ortam vardı. Rosemary uysal bir tavırla, "Fanny Teyze'ni görmeye ne zaman gideceğiz?" diye sordu.

"Kahvaltıdan sonra ararım. Bugün senin otomobili kasabaya götürüp egzosuna baktıralım. Oraya gitmişken müzeyi ziyaret edip, Kelek Börek'te öğle yemeği yiyebiliriz... Ayrıca şu siyah laleleri ortadan kaldırsak çok iyi olacak."

Kazmalı'yla yaptığı telefon görüşmesi yine bol miktarda sabır gerektirdi.

"Ama elbette, seni ve bayan arkadaşını görmek çok hoşuma gider" dedi Fanny Teyze gür sesiyle. "Öğle yemeğine gelmelisiniz. Rosto ya da lezzetli bir dana eti yeriz. Ispanaklı sufle sever misin? Ya da peynir soslu karnıbahar mı tercih edersiniz? Mükemmel sufle tariflerim var. Sahilde hava nasıl? Tom'un yapabileceği bir şey var mı? Tatlı olarak portakallı tart yapacağım, eğer siz..."

"Fanny Teyze!"

"Evet, canım?"

"Büyük bir öğle yemeği olmasına gerek yok. Rosemary az yer. Eğer zahmet olmazsa, Tom gelebilir mi? Kumsalda gömülmesi gereken ölü balıklar var da."

"Tabii ki. Tom kumsalda çalışmaya bayılır. Kitabınla ilgili güzel gelişmeler var mı? Okumak için sabırsızlanıyorum!"

Rosemary sabahleyin alışılmadık biçimde durgundu. Üste çıkma konusunda tam bir uzman olan Koko, avantajlı durumundan yararlanmak için kurnazca bir yol bulmuştu.

Rosemary'nin peşinden hiç ayrılmıyor ve sürekli ayağının altına sokuyordu. Kadın kuyruğuna her bastığında tüyler ürpertici çığlıklar atıyordu. Rosemary'nin sinirleri iyice bozulmuş, eli ayağına dolanmaya başlamıştı.

Koko'nun bu marifeti Qwilleran’ı eğlendirmişti ama bir yandan da Rosemary'ye acımaya başlıyordu. "Haydi gidelim buradan" dedi. "Bu savaşı asla kazanamazsın."

Tamir için otomobili bıraktıkları garajda Qwilleran tamircinin konuşmasına dikkat etti. Sesi, kasetteki sesle aynı yükseklikteydi ama tınısı ve vurguları farklıydı.

Müze, 19. yüzyıldan kalma bir opera binasındaydı. Bir zamanlar keresteciler, madenciler, denizciler ve değirmenciler on sent karşılığında burada müzikaller seyrediyordu. Şimdiyse burası denizcilik ve kerestecilik sanayiinden kalan anı

eşyalarıyla doluydu. Rosemary, denizcilerin yaptığı oyma işleri inceledi. Qwilleran batmış gemilerin minik modellerine kendini kaptırmıştı. Qwilleran'ın tanıdığı iki adam da gemi modellerini inceleyip alçak sesle konuşuyorlardı.

Oldukça genç ve heyecanlı gözüken üçüncü bir adam Qwilleran'a yaklaştı. "Bay Qwilleran, bizi ziyaretinizle onurlandırdınız. Ben müze müdürüyüm. Roger kasabamızda olduğunuzu söylemişti. Eğer herhangi bir sorunuz varsa lütfen sorun, elimden geldiğince cevaplamaya çalışırım." Qwilleran, tonlama ve vurgunun kasetteki sese uymadığına karar verdi.

"Yapmam gereken bir işim var. Yarım saat içinde dönerim, birlikte öğle yemeğine gideriz" dedi Rosemary'ye.

Aceleyle turist danışma merkezine gitti. Beş turist çöplükteki ayılar hakkında soru sorarken sabırsızca bekledi. Yalnız kaldıklarında Roger'ın masasına bir kâğıt fırlattı. "Bana bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Roger, tekne kirasıyla ilgili sözleşmeyi okudu. "Bu, kayınpederimin imzası."

"Teknesi mi var?"

"Burada yaşayan herkesin bir teknesi vardır, Qwill. Kayınpederim de o aptal hindilerden sıkıldığında balık avlamaya gider."

"Geçen yaz teknesini enkaz dalgıçlarına mı kiraladı?"

"Bundan emin değilim ama para için her şeyi yapar o" dedi Roger, tedirgince kıpırdanarak. "Aslında onunla pek iyi anlaşamıyoruz. Sharon, babasının kızıydı. Birden ben çıkageldim ve onu babasından çaldım. Durumu çaktın mı?"

"Çok kötü. Ben de bir kere böyle bir duruma düşmüştüm... Sana başka bir soru, Roger. YEME'nin sahipleri hakkında ne biliyorsun?"

"Oldukça garip bir çift. Kadının yüz kilo kadar fazlası var, kasada o varsa para üstünü iyi saymalısın. Adamsa, Aşağı Tarafta iş kazası geçirmişti. Tazminatıyla buraya gelmişler ve YEME'yi satın almışlar. O zaman K harfi düşmemişti."

"Yemeği kadının kocası mı yapıyor? Saçları dökülen ufak tefek adam."

"Hayır, Merle iri bir adamdır. Bütün gün teknesindedir."

"Nerede bulurum onu?"

"Restoranın arkasındaki iskelede. Ha baksana, dün geceki UFO'yu gördün mü?"

"Hayır, dün gece hiç UFO görmedim" dedi Qwilleran kapıya yönelerek.

"Buralarda onlardan çok var" dedi Roger. Ama Qwilleran çoktan dışarı çıkmıştı.

Muhtemel bir şüphelinin sesini kontrol etme fırsatını yakalamıştı.

YEME, ilk günden beri pek çok nedenden dolayı Qwilleran'ı şüphelendiriyordu. Kahve fincanlarında hiç de kahveye benzemeyen bir şey getiriyorlardı. Yukarı katlardaki odalar kiralıktı. Müşteriler Bayan YEME'ye el altından para veriyor ve karşılığında bir kâğıt parçası alıyorlardı. Cılız saçlı minik adamsa şüpheli bir biçimde ortalıkta dolaşıp, korkunç börekler pişiriyordu.

Şimdi Qwilleran, Merle'yle tanışmak istiyordu. Rosemary müzedeydi. Otomobili YEME'ye sürdü. Park ettikten sonra arka taraftaki iskeleye yürüdü. Güzel ve bakımlı bir tekne iskelenin yanında salınıyordu ama görünürde kimsecikler yoktu. Birkaç defa seslendi ama bir cevap alamadı.

Otomobile geri dönerken aşçının elinde sigarayla arka kapıdan çıktığını gördü. "Bir şey mi aradınız? diye sordu adam.

"Merle'yi görmek istiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bir yerlere gitmiştir."

"Ne zaman gelecek?"

"Belli olmaz."

Qwilleran geri döndü, Rosemary'yi alıp Kelek Börek'e götürdü. Rosemary, Koko'yla yaptığı münakaşadan sonra kendini toplamıştı ve anlatacak çok şeyi vardı. Müze çok ama çok ilginçti, müze müdürü çok tatlıydı, restoran ise çok akıllıca döşenmişti.

Diğer taraftan Qwilleran'ın, Merle'yi yakalayamadığı için canı sıkılmıştı, süveterinin cebindeki üç taşını şıngırdattı.

"Qwill, sorun nedir? Sinirli görünüyorsun."

"Yalnızca uğurlu taşlarımı gözden geçiriyorum" dedi. "Yeşil olanı, bir koleksiyoncunun bana verdiği yeşim taşı. Seramik böceği Koko bulmuştu. Sonuncusu da Buck'ın bizim kumsalda bulduğu akik taşı. Zavallı adamın bulduğu son taş bu oldu."

"İşte sana koleksiyonuna girebilecek bir taş daha" dedi Rosemary. Bozuk para büyüklüğünde, üzerine bir kedi yüzü kazınmış sarımtırak fildişi bir oyma çıkardı. "Bir denizci oyması, üstelik oldukça eski."

"Harika! Onu nereden buldun?"

"Müzenin arkasındaki antikacıdan. Orayı bana müze müdürü gösterdi. Hiç gitti mi?"

"Hayır. Öğle yemeğinden sonra birlikte gidebiliriz."

"Orayı yaşlı bir kaptan işletiyor ve seni uyarıyorum, kesinlikle korkunç bir yer."

Müzenin arkasında yer alan Kaptan'ın Bit Pazarı, antikalarla dolu dükkân için uygun bir isimdi. Opera binasından daha eskiydi ve sert bir rüzgârda yıkılacağı kesindi. Bina o kadar dökülüyordu ki ayakta durmasını sağlayan tek şey meşe kapısıydı. Kapı açıldığında, bina yana doğru eğildi, kapıyı tekrar kapamak için kenar pervazını yerine itmek gerekiyordu. Qwilleran havayı hoşnutsuzca kokladı. Küf, viski ve tütün kokusu.

Deniz fenerleri, arma parçaları, kararmış pirinç eşyalar, tozlu şişeler içinde gemiler, haritalardan oluşan bir karışıklığın ortasında eski bir kaptan şapkası takmış sakallı yaşlı bir adam oturuyordu. Elinde oymalı bir pipo vardı ama kullandığı tütün en ucuzundandı. Qwilleran hepsini bilirdi.

"Yine mi sen?" dedi kaptan Rosemary'yi görünce, "Satılan mal geri alınmaz dedim ya. Paranı alamazsın."

"Hâlâ denize açılıyor musun kaptan?" diye sordu Qwilleran.

"Hayır, o günler artık geride kaldı."

"Sanırım sayısız kez dünyayı dolaşmışsınızdır."

"Eh, biraz dolaştım işte."

"Bu dükkânı açalı ne kadar oldu?"

"Çok oldu."

Sesinin tınısı, vurgusu, yüksekliği kasetteki sesin nere. deyse aynıydı ama Kaptan o kadar güçlü konuşamayacak kadar yaşlıydı. Qwilleran daha genç birini arıyordu ama çok da genç olmamalıydı. Çalkantılı denizde kaptanın masasından düşmeyecek kadar ağır bir pirinç mürekkeptik satın aldı.

Kulübeye döndüklerinde Rosemary kumsalda yürümeyi teklif etti. O elbiselerini değiştirirken, Qwilleran da arazinin çevresinde dolaştı. Tom'un gelip gittiğini anlamıştı. Pirinç çıngırak temizlenip parlatılmış, kumsaldaki kokuşmuş leşler gömülmüştü.

Rosemary, turkuvaz elbisesiyle kapıda göründü. "Kayısı rengindeki yeni eşofmanımı giymek isterdim ama bordo rengi rujumu bulamadım."

"Çok güzel görünüyorsun" dedi Qwilleran "Bu renk sana yakışıyor."

Kumsala doğru inerlerken, Koko sessiz bir öfkeyle arkalarından baktı.

"Sanırım, benim gitmemi istiyor" dedi Rosemary.
"Saçma" dedi Qwilleran. Aslında aynı şey, onun da aklından geçmişti. Koko, hayatındaki hiçbir kadını onaylamamıştı zaten.
Kumsalın huzurlu havasını hissetmek için doğuya doğru, kumların üzerinde ağır adımlarla sessizce yürüdüler. Kum tepesinin üzerindeki yazlık evlerin bulunduğu yere geldiler. Evlerden biri, gemi pruvasına benziyordu. İki yanında sedir ağaçlan olan bir diğeriyse tüyleri kabarmış bir kuşu anımsatıyordu. Ev sakinlerinden bazıları ölü balıkları gömüyordu. İki genç kız sade görünümlü bir kulübenin sundurmasında güneşleniyordu. "Bunlar, otelde gördüğümüz model kızlar" dedi. Rosemary. "Üstelik ne altlarını ne de üstlerini giymişler."
Qwilleran, Buck'ın öldürüldüğü kırmızı ahşap evi gösterdi. "Şu olay daha da gizemli bir hale girdi" dedi. "Önceleri Buck'ın yaptığı özel araştırmayla kasetteki mesajın arasında bir ilişki olduğunu sanmıştım. Ama Buck, bir cinayetin peşindeydi. Batık dalgıçları katil değiller. Onlar yalnızca kişisel çıkarları için çalışan fırsatçılar. Üstelik yasaları da çiğnemiyorlar."
Sonra Mildred'ın sarı evini geçtiler. Tekrar ıssızlaşan kumsalda beş yüz metre daha yürüdükten sonra çakıltaşı yatağından göle akan küçük bir dere yollarını kesti. Aynı yoldan geri dönerken Mildred verandadan onlara el sallayarak, kahve ve ev yapımı elmalı turtaya davet etti. "Dondurucuda duruyor" dedi. "Çözülmesi bir dakika sürmez."
Bungalovun içi duvarlara asılmış, mobilyaların üstüne atılmış el yapımı yorganlarla doluydu.
"Hepsini siz mi yaptınız? Harika gözüküyorlar" dedi Rosemary. "Çok zamanınızı almış olmalı."
"Harcayacak çok boş zamanım var" dedi Mildred, içini çekerek. "Dün geceki UFO'yu gördünüz mü?
"Hayır ama haberini aldım" dedi Qwilleran. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"
Mildred şaşırarak ona baktı. "Ne olduğunu herkes bilir."
Şaşkınlıkla bakma sırası Qwilleran'daydı. "Yani onların uzaylı ziyaretçiler olduğuna mı inanıyorsun?"
"Elbette. Her zaman buraya gelirler. Genellikle de sabahları ikide ya da üçte. Uykusuzluk çektiğim için onları görürüm. Saat kaç olursa olsun Dunfield'lere telefon ederdim. Böylece onlar da kalkıp görebiliyordu."
Qwilleran bu yöresel tuhaflığı araştırmayı aklının bir kenarına yazdı.
"Buck’ın eşinden ve kızkardeşinden haber var mı?" diye sordu.
"Evet. Çiçeklerine bakmam ve buzdolabındaki bozulacak yiyecekleri atmam için bir kere telefon ettiler. Ancak ne zaman geri dönecekleri belli değilmiş."
"Olay konusunda bir gelişme var mı?"
"Polis labarotuvarından adamlar evde çalışıyor. Betty bana katilin gizlice eve girdiğinde, Buck'ın büyük olasılıkla atölyesinde çalıştığını ve gafil avlandığını söyledi. Torna tezgâhının üzerinde bir şamdan ve yerlerde talaş vardı. Aletlerin gürültüsünden Buck içeri birinin girdiğini duyamadı sanırım."
"O zaman katilin daha sonra makineleri kapadığını varsayabilir miyiz? Düşünceli biriymiş."
"Hiç kimse buna değinmedi, benim de aklıma gelmedi doğrusu."
"Katil evin dışında bazı talaş izleri bırakmış olmalı"
"Bilmiyorum, herhalde öyledir."
"Buck, batıklara dalanlar hakkında bir şey söyledi ya da cinayetle ilgili bir şey ima etti mi?"

Mildred başını salladı, gözlerini indirdi ve dalıp gitti.
"Pekâlâ Mildred, Tarot kartlarından ne haber? Öğrenmek istediğim birkaç şey var" dedi Qwilleran, onu rahatlatmak amacıyla.
Mildred, derin bir nefes aldı. "Haydi, masaya gelin. Sırayla ikiniz için de kart açacağım. İlk kim istiyor?"
"Bu konuda ciddi misin?" diye sordu Qwilleran. "Yoksa bu hastane geliri için bir numara mı?
"Ben ciddiyim. Hem de çok ciddi" dedi. "Ve şu anda zihnimin açık olması gerekiyor yoksa kesinlikle doğru çıkmaz. Şimdi... siz de ciddi olmalısınız."
"Kartlar cinayeti aydınlatabilir mi?" Yüzü soluklaştı. "Onlara bunu sormak istemiyorum' Böyle bir şeyin içine girmem" dedi.
"Kartların üzerindeki resimler ne kadar tuhaf dedi Rosemary. "Burada, başaşağı asılmış bir adam var."
"Bu semboller çok eskidir ama yalnızca bilinçaltındaki düşünceleri ve sezgileri ortaya çıkarırlar. Sormak istediğin bir şey var mı, Rosemary?"
Rosemary, iş hayatının geleceğini bilmek istedi. Mildred'ın tam karşısına oturdu ve kartları karıştırdı. Daha sonra Mildred bir düzine kartı önüne dizip uzun süre düşündü.
"Kartlar sorduğun soruların yanıtını veriyor" diye mırıldandı. "Ve sormadığın soruların da. Her şey bir değişime işaret ediyor. İş, ev, aşk... Yakın gelecekte bütün konular değişecek. Geçmişteki ortaklarını bir biçimde kaybetmişsin. Sanırım şu an bir kadınla ortaksın. Bu değişecek. Değişiklikleri her zaman olumlu karşılıyorsun. Ama şu anda yeni bir şey için isteksizsin. Bozulan bir anlaşma seni üzmüş. Bunun seni etkilemesine izin verme. Yakında çok iyi bir anlaşma daha yapacaksın. Hırslı bir genç adamdan güzel haberler alacaksın. Kartlarda bir kişi daha görüyorum. Zeki ve olgun bir adam... Onunla uzun bir yolculuğa çıkabilirsin. Yalnız iki tehlikeye karşı dikkatli ol: İş ve özel hayatının arasındaki uyuma dikkat et ve aldatmalara karşı dikkatli ol. Doğal yeteneklerini kullanırsan ve tutarlı davranırsan, her şey yolunda gidecektir." Durdu ve derin bir nefes aldı.
"Harika!" dedi Rosemary. "Hepsi doğru!"
"Bana birkaç dakika izin verebilir misiniz?" diye fısıldadı Mildred. "Bir sonraki fala geçmeden önce dışarı çıkıp biraz nefes almalıyım."
Dışarı çıktı. Qwilleran ve Rosemary, birbirlerine baktılar. "Qwill, buna ne dersin?" dedi Rosemary. "Bozulan anlaşma, Maus Evi'ndeki kira kontratımdı. Sağlık Sıhhat'taki ortağım bir kadın. Zeki genç adam da torunum, biliyorum. Çünkü, Montreal'de oldukça saygın bir yerde stajyer doktorluk için çalışıyor."
"Peki, ya diğer adam? Olgun ve zeki olan. Bu vasıflar Max Sorrel'e uymuyor."
"İşte şimdi dalga geçiyorsun. Hani ciddi olacaktın."
Bu arada Mildred tekrar geri döndü. Qwilleran yüzüne samimi bir ifade verdi. Kartları karıştırdı ve sorusunu sordu: "Bu yaz hedefimi gerçekleştirebilecek miyim? Bu kuzey kasabasında, neden kalkıştığım her işte bir engelle karşılaşıyorum?"
"Kartlar karışıklık gösteriyor, bu da hayalkırıklığına yol açabilir" dedi Mildred usulca. "Bu durum senin dağılmana ve enerjini önemsiz ayrıntılar üzerinde harcamana neden oluyor. Birçok yeteneğin var ama bunları kullanmıyorsun. Taktiklerini değiştir. İnatçılığın buna engel oluyor. Dışarıdan gelen yardımlara açık ol. Kartlarda bir kadınla bir erkek görünüyor. Kadın iyi kalpli ve sarışın, senden hoşlanıyor. Erkek ise genç, esmer ve zeki. Bırak da sana yardım etsin. Kartlar ayrıca, yeni bir duygusal karmaşayı gösteriyor. Seni birtakım yasal işlere

sokacak kötü haberler alabilirsin ama bunu iyi değerlendireceksin. Yaz tatilin, belki planladığın gibi sonuçlanmayacak ama başarılı geçecek."

Qwilleran sandalyesine kuruldu. "Çok etkilendim Mildred. Gerçekten de iyisin!" dedi.

Kadın dalgın dalgın başını salladı ve masanın üzerine bir kâse yerleştirdikten sonra odadan çıktı. Kâsenin üzerin' deki etikette Hastane Bağışları yazıyordu ve içinde on dolar vardı. "Ben ısmarlıyorum Rosemary" diyen Qwilleran iki yirmilik bıraktı. Fluxion'dakiler bunu görse herhalde küçük dillerini yutarlardı.

"Hayatındaki şu yeni duygusal karmaşa işini pek beğenmedim. Muhtemelen bu sarışın neden olacak" dedi.

"O karta dikkat ettin mi? Sarışın bayanın siyah bir kedisi var. Bana postane müdiresini çağrıştırdı. Koyu renk tenli erkek de onun kocası herhalde."

"Ya da Koko" dedi Rosemary.

Her ikisi de, kartların söylediklerini düşündükleri için, dönüş yolu sessizlik içinde geçti. Ayakları altında ezilen kumların çıtırtısından başka ses yoktu. Qwilleran bir şeye dikkat etmişti: "Mildred bu trajediden sonra sinirsel kahkahasını yitirmiş gibi."

Verandanın girişinde, sırf berrak sesini duymak için pirinç zili çaldılar. Qwilleran kapıyı açıp Rosemary'nin geçmesini bekledi. Koko, arkasında Yum Yum'la birlikte eşikte duruyor ve ağzında tek bir kırmızı lale taşıyordu.

"Barış teklif ediyor" dedi Qwilleran, Rosemary'ye. Aslında Koko'nun hiçbir zaman, kimseden özür dilemeyeceğini biliyordu. Kedi, bir mesaj vermeye çalışıyordu ve bu da kesinlikle bahçıvanlıkla ilgili bir şey olamazdı. Laleler... Laleler... Qwilleran bıyıklarının diplerindeki titremeyi hissetmişti. Laleler hapishanenin bahçesinden geliyordu ve Nick de hapishanenin yöneticisiydi... Saatine bir göz attı ve hemen telefona sarıldı.

Lori hattın diğer ucunda cevap verdi. "Beni tam zamanında yakaladınız Bay Qwilleran. Postaneyi kilitleyip çıkıyordum."

"Yani kasabadaki postaneyi kilitlediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Aptalca görünüyor öğle değil mi?" dedi. "Fakat eyalet yasaları böyle."

Havayla ilgili zorunlu yorumlardan sonra, "Sen ve Nick, yarın akşam hem bir şeyler içmek hem de güneşin batışını seyretmek için bana gelmeye ne dersiniz? Ayrıca kedileri de görmüş olursun. Aşağı Taraftan çok çekici bir konuğum var ve daha ne kadar kalacağını bilmiyorum."

Lori bu teklifi abartılı bir coşkuyla kabul etti. Qwilleran daha sonra Rosemary'e, "Duyan da Beyaz Saray'a ya da Buckingham Sarayı'na davet edildiğini sanacak" dedi.

Rosemary kaşlarını kaldırarak, "Şu çekici misafirin daha ne kadar kalır, bilmiyorum mu dedin?"

"Yalnızca şüphe çekecek kadar ani bir davete ikna edici bir gerçeklik katmak için söylenmiş masum bir yalan."

"Şu an kendini iyi hissediyor olmalısın" dedi Rosemary. "Kendini iyi hissettiğinde, hep böyle lafazanlık yaparsın."

12

"Fanny Teyze'yi ziyarete giderken ne giyeyim?" diye sordu Rosemary, Çarşamba sabahı. "Çok heyecanlıyım."

"Beyaz takım elbisen sana çok yakışıyor" dedi Qwilleran. "Fanny Teyze, Pocahontas ya da Çin İmparatoriçesi gibi giyinmiştir. Ben de turuncu kasketimi takacağım." Rosemary'nin, bu kasketi takmasını çok istemediğini biliyordu.

Kazmalı yolunda, Rosemary'ye hindi çiftliğini gösterdi. "Bir gün Mildred bize bu çiftliğin hindilerinden getirdi. Şu ana kadar yediğim en lezzetli hindi etiydi."

"Doğal koşullarda üretiliyor da ondan" dedi Rosemary. "Üstelik koruyucu maddeler kullanılmıyor."

Eski Dimsdale maden ocağının yakınında, yol kenarına park etmiş küçük bir lokanta olarak çalışan yıkık dökük karavanı gösterdi. "Ben buraya Kasvet Karavan diyorum. Bu akşam burada yemek yiyeceğiz."

"Aman Qwill sen de, dalga geçiyorsun!"

Kazmalı'ya yaklaştıklarında, "İçimde Fanny Teyze'nin senden hoşlanacağına dair bir his var. Geçen yaz kulübeyi bu dalgıçlara neden kiraladığını öğrenmen gerekiyor. Ayrıca ona kulübeden kazmanın kaybolduğunu da söyle."

"Neden ben?"

"Ben yürüyüşe çıkacağım ve siz kızları başbaşa bırakacağım. Buck Dunfield'in cinayetinden söz et ve nasıl tepki verdiğine dikkat et. Ayrıca seksen dokuz yaşındaki bir kadının, hiç suç işlenmeyen bir kasabada neden silah taşıdığa ve bir korumayla birlikte yaşadığını da merak ediyorum doğrusu."

"Bunları sen sor. Yürüyüşe ben çıkayım" diye önerdi Rosemary. "Başkalarının işine burnumu sokmak konusunda hiç başarılı değilim."

"Bana karşı kaçamak davranıyor. Bir kadına açılabilir. Kadın avukatlarla kadın doktorların hoşuna gittiğini biliyorum."

Yolda giderken, maden ocakları için hava bacası görevini gören harabeye dönmüş binaların, eski cüruf yığınlarının ve madenci evlerinin temeli olan sıra sıra dikdörtgen taşların yanından geçtiler. Bütün bunlar manzaranın doğallığını bozuyordu. Sonra bir tepenin zirvesine ulaştılar, artık bütün Kazmalı ayaktan altındaydı. Kasabanın tam ortasındaki yuvarlak park görünüyordu.

"Fanny, o dairenin içinde yaşıyor" dedi Qwilleran. "Kasabanın en iyi mekânı. Ataları madencilikten çuvallar dolusu para kazanmış."

Büyük çiftlik evinin araba yoluna girdiklerinde, Tom kusursuz biçilmiş çimlerde çalışıyordu, mavi kamyoneti garajın önünde duruyordu. Qwilleran ona el salladı, genç adamın üst dudağındaki karartı bıyığa benzemeye başlamıştı.

Fanny Teyze, onları kenarları gümüşle işlenmiş, Arap desenli mor bir kaftanla karşıladı. Başına da mor bir eşarp sarmıştı. Uzun sarkık küpeleri, mor kıyafetiyle oldukça uyumluydu. Rosemary büyülenmiş gibiydi. Fanny Teyze'yse, konuşkan ve içtendi.

Evsahibeleri onları büyük ve gösterişli yemek odasına alırken Qwilleran varlığı unutulmuş bir halde en arkadan geliyordu. Domates çorbasından, ton balıklı sandviçinden ve hafif kahvesinden tat alıyormuş gibi görünmek için kendini hayli zorlaması gerekti. Rosemary coşkuyla gevezelik ederken Fanny Teyze her soruyu normal biçimde yanıtlayabildiğim gösterip Qwilleran'ı hayretler içinde bıraktı.

"Bu güzel ev ne zaman yapıldı?" diye sordu Rosemary.

"Yüzyıldan daha uzun bir zaman önce" dedi Fanny Teyze, "O az gelişmiş günlerde, kasabadaki en muhteşem evdi. Öğle yemeğinden sonra, size çevreyi gezdirmemi ister misiniz? Büyükbabam bu evi yapmak için, Galler'den taş ustaları getirmişti. Bodrum katına da bir İngiliz birahanesi yaptırdı. Üstelik her köşesi tek tek Londra'dan getirildi. Üçüncü kat balo salonu olarak düşünülmüştü ama hiçbir zaman inşaatı bitirilemedi."

"Siz bayanlar bu büyük turu gerçekleştirirken" dedi Qwilleran, "izin verirseniz ben de şehir merkezine inmek ve Kazmak Gazete'nin bürosunu görmek istiyorum."

"Ah, şu gazeteciler!" dedi Fanny Teyze hafifçe sırıtarak. "Tatildeyken bile işinizi unutmuyorsunuz. Bunun için sana hayranım!"

Qwilleran evden ayrılırken, gözleriyle Tom'u aradı ama hem adam hem de mavi kamyonet ortadan kaybolmuştu.

Ana cadde ticari bir merkez sayılabilirdi. Mantıklı bir mimariye uyarak değil de akla estiği gibi inşa edilmişe benzeyen taş dükkânlar, restoranlar, bir pansiyon, postane, Kazmak Gazete'nin binası, bir tıbbi klinik ve hukuk büroları vardı. Küçük Costwold kulübeleri, İspanyol kaleleri ve İskoç hisarları arasında kalmıştı. Qwilleran, Kakmalı Gazete'nin bürosuna fazla yaklaşmadan Goodwinter ve Goodwinter'ın bürosuna doğru yöneldi.

"Randevu almamıştım" dedi. "Acaba Bay Goodwinter müsait miydi? Adım Qwilleran."

Sekreterde bir Goodwinter'ın dar yüzü vardı, akraba olduğu su götürmez bir gerçekti. "Maalesef kaçırdınız Bay Qwilleran" dedi nazikçe. "Şu anda havaalanına doğru gidiyor ve Cumartesi'ye kadar da dönmeyecek. Ortağıyla görüşmek ister miydiniz?"

Ortağı manikürlü elleri, neşeli gülüşü ve pahalı parfümüyle odasından çıkıp onu karşıladı. "Bay Qwilleran! Ben Penelope. Alex, bana sizden söz etmişti. Şu anda kendisi Washington'da bir konferansa gidiyor. İçeri gelmez misiniz?

Onun yüzü de ince ve uzundu ama etkileyici gamzelerini ortaya çıkaran güzel bir gülüşle yumuşuyordu.

"Kardeşinizle daha önce bir konuda görüşmüştük. Kendisine bilgi vermek için buradayım" dedi Qwilleran.

"Şu gizemli içki alışverişi mi?"

"Evet. Yaşlı dostumuzun içki alışkanlığı olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadım."

"Sizinle aynı fikirdeyim" dedi avukat. "Bu, benim ağabeyimin kişisel teorisiydi. Kardeşim, Fanny'nin sesinin viski içenler gibi olduğunu söylüyor. Ona, bunun hormonlardan kaynaklandığını söyledim."

"Uşağın satın aldığı içkileri nasıl açıklayacaksınız?"

"Arkadaşlarına ikram etmek için almış olmalı. Garajda ufak bir dairesi var, mutlaka birkaç arkadaşı da vardır. Aksi takdirde çok yalnız olurdu."

"Oldukça tuhaf bir genç adam."

"Ama aynı zamanda nazik ve çok sevimli" dedi Penelope, "iyi bir işçi ve çok düzgün çalışıyor. Zengin ailelerin birkaçı onu tutmak için cinayet bile işlerdi."

"Geçmişi hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?"

"Tek bildiğim Fanny'nin New Jersey'deki bir arkadaşının, Tom'un buraya gelmesinde aracı olduğu. Olağanüstü bir kadın değil mi? Kadınların beyinsiz sayıldığı yıllarda bir servet yapmak herkesin harcı değil."

"Ben servetinin aileden kaldığını sanıyordum."

"Yo, hayır! Babası yirmilerde her şeyini kaybetti. Fanny ise ailesinin sahip olduğu toprağı koruyarak kendi parasını kazandı. Gelecek ay doksanına basacak. Onun için bir parti vereceğiz. Bize katılırsınız umarım. Geyikli Kasaba'da günleriniz nasıl geçiyor?"

"Sıkıcı olduğu söylenemez. Şu cinayet hakkında bir şeyler biliyorsunuzdur herhalde."

Kadın duygusuz bir tavırla başını salladı. Sanki Qwilleran "Bugün günlerden Çarşamba mı?" diye sormuştu.

"Geyikli Kasaba gibi bir yerde, böyle bir şeyin olması insanı şok eden bir olay" dedi. "Herhangi bir fikriniz yok mu.'

Kadın yine başını salladı.

Qwilleran, kadının bir şeyler bildiğini düşündü ama yüzüne avukat maskesini yerleştirmişti. "Dunfield, birkaç yıl önce Fanny'yle tartışan polis şefi değil miydi? Aralarındaki sorun neydi?" diye sordu Qwilleran.

Avukat önce tavana baktı ve sonra, "Küçük kasaba sorunları" dedi soğukkanlı bir tavırla. "Böyle şeyler her zaman olur."

Qwilleran, onun tarzını beğenmişti doğrusu. Gamzeleri ve şıklığıyla göz alan, genç ve zeki bir kadının yanında geçirdiği bu yarım saatten çok keyif almıştı. Rosemary çekiciydi ve onunla birlikte olmak insanı oldukça rahatlatıyordu. Ama otuzlarında ve meslek sahibi kadınlardan etkilendiğini de itiraf etmeliydi. Ressam Zoe'yi, dekoratör Cokey'yi ve antika satan Mary'yi hatırladı.

Taş eve dönerken, bir başka Goodwinter yüzüyle karşılaştı. "Dr. Melinda, burada en işiniz var?" dedi. "Klinikte, turistleri tedavi ediyor olmanız gerekmiyor mu?"

"Bugün izinliyim. Size bir kahve ısmarlayabilir miyim?" diyerek köşedeki kafeteryaya götürdü Qwilleran'ı. "Ülkenin ikinci en kötü kahvesi burada yapılır" dedi. "Ama yine de herkes buraya gelir."

Qwilleran kahveyi tattı. "En kötüsü hangisi peki? Seçmek çok zor olmalı."

"Dimsdale'deki lokanta ilk sırayı alıyor" dedi Melinda. "Ülkedeki en kötü kahveyi ve kuzeydoğusu Amerika'nın en kötü hamburgerini yapıyorlar. Mutlaka denemelisiniz. Ana yolda, Tatlıdillisu Yolu'nun köşesinde duran eski bir karavandır."

"Tatlıdillisu'ya inanmamı beklemiyorsunuz değil mi?"

"Şaka değil. Tatlıdillisu Nehri'nin yolu bu. Bir zamanlar orada bir kızılderili köyü varmış. Şimdi devremülk apartman daireleri var."

"Bir şey soracağım Melinda. Dimsdale ve Goodwinter maden ocaklarını gördüm. Klingenschoen'inki nerede?"

Melinda onun ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle gözlerine baktı. En sonunda, "Klingenschoen maden ocağı diye bir şey hiç olmadı ki" dedi.

"Peki, Fanny'nin büyükbabası servetini nasıl yaptı? Kerestecilikten mi?"

Melinda çok eğleniyor gibiydi. "Hayır. Bar işletiyordu."

Qwilleran bu bilgiyi sindirmek için bir süre duraksadı. "Herhalde çok başarılıydı."

"Evet ama fazla saygıdeğer bir biçimde değil. K Barı Birinci Dünya Savaşı'ndan önce elli yıl kadar kötü bir şöhretle anıldı. Fanny'nin büyükbabası şehirdeki en lüks evi yaptırmıştı ama Klingenschoenler hiçbir zaman toplum tarafından kabul görmediler. Hatta alay konusu bile olmuşlardı. Madenciler aralarında şöyle bir şarkı uydurmuşlardı. Madeni biz işletiyoruz ve K'da bizi işletiyor asıl Minnie K.'yi kim falan filan. Devamını bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim."

"Öyleyse Minnie K..."

"Fanny'nin büyükannesiydi. Anlatılanlara göre çok tatlı bir hanımmış. Kütüphanenin yöre tarihi bölümünde onlarla ilgili bilgi bulabilirsin. Fanny'nin babası barı miras olarak aldı ama içki yasağı döneminde iflas etti. Neyse ki Fanny para kazanmak konusunda büyükbabası gibi yetenekliydi. Altmış beş yaşında buraya döndüğünde kasabadaki herkesi alıp satabilecek kadar zengin olmuştu."

Qwilleran taş eve dönerken daha hafif adımlarla yürüyordu. Görev başında olmasa bile böyle ilginç bilgiler almaktan daha keyifli bir şey yoktu.

Rosemary'i almaya gittiğinde o da aynı derecede keyifli görünüyordu. Harika zaman geçirmişti. Ev, antikalarla doluydu ve çok güzeldi. Francesca, ona koleksiyonundan bir Staffordshire testisi vermişti ve Rosemary, bunun çok güzel olduğunu düşünüyordu. Qwilleran'sa çirkin olduğunu düşündü

"Öğle yemeğinden beri açım, üstelik akşam yemeğini de erken yememiz gerekiyor çünkü Nick ve Lori, saat yedide gelecekler. Haydi arada bir şeyler atıştırmak için Eski Taş Değirmen'i bir deneyelim."

Eski Taş Değirmen gerçekten de su tekerleği olan otantik bir yerdi. Ancak şehriydi tavuk çorbasından sütlaca kadar tamamen sıradandı.

"Ben yalnızca salata istiyorum" dedi Rosemary.

"Ben de domuz eti pirzola, haşlanmış patates ve yeşil fasulye ısmarlayacağım" dedi Qwilleran. "Bu, Geyikistan'ın spesiyalitesidir. Neden tavuk salatası almıyorsun? Muhtemelen kurumuş marul, yapay domates ve görünmez incecik tavuk parçaları vardır içinde. Üzerindeki parmesan da herhalde talaş tadındadır. Biliyor musun, burası eskiden bıçkı fabrikasıymış."

"Aman Qwill! Ne kadar kötüsün" dedi Rosemary, hafifçe onu azarlayarak.

"Ben yürüyüşe çıktığımda siz iki sıska kadın neler konuştunuz bakalım?"

"Seni konuştuk. Fanny Teyze, senin çok yetenekli, çok içten, çok nazik ve çok duyarlı olduğunu düşünüyor. Turuncu şapkanı bile beğeniyor. Seni göz kamaştırıcı gösteriyormuş."

"Kayıp kazmayı söyledin mi ona?"

"Evet, Tarih Kurumu aleti müzeye koymak için istemiş. Fanny Teyze de Tom'u gönderip kazmayı aldırmış."

"En azından bir haber verebilirdi. Peki ya dalgıçlar?"

"Yazlık ev kiralamak için Geyikli Kasaba'da bir emlakçıya başvurmuşlar ama çok kötü kiracılarmış. Özellikle de yaz boyu yanlarında kalan kızlar için teyzen ağzıma alamayacağım bir kelime söyledi."

"A, haydi ama söyle. "

"Hayır."

"Kodlayıp söyle."

"Hayır, yapamam. Benimle dalga geçme."

Qwilleran güldü. Rosemary'ye takılmak hoşuna gidiyordu. 1902'den kalma iffetli hanımlar gibiydi.

"Sana anlatacak daha çok şeyim var ama burada konuşmak istemiyorum" dedi.

Kuzeye doğru yol alırken, sohbet yeniden başladı. "Konuş bakalım. Sen ve Fanny pek bir sıkı fıkıydınız."

"Bizim nişanlandığımızı sanıyor. Açıkçası onu konuşturabilmek için bir şey söylemedim. Doğrusu sırlarını paylaşacak kadar bana güvenmesi oldukça gurur vericiydi."

"Aferin sana! Ne gibi sırlarını paylaştı peki?"

"İstediğini elde etmek için geliştirdiği yöntemi anlattı. Büyük vaatlerle ve ufak tehditlerle insanları istediği gibi yönlendiriyor. Herkesin istediği ya da gizlediği bir şey olduğunu söyledi. İşin püf noktası zayıf noktayı bulmakmış. Sanırım bunu bir tür hobi edinmiş."

"Yaşlı namussuz! Bu, mükâfat ve sopa tekniğidir."

"Öyle. Çok paran varsa, bu yöntem daha iyi işe yarar."

"Çok paran varsa her şey daha iyi olur zaten"

"Bana yanında taşıdığı küçük altın tabancayı gösterdi. İnsanları korkutmak içinmiş. Yalnızca bir şaka yani."

"Tuhaf bir espri anlayışı var. Dunfield cinayeti hakkında ne söyledi?"

"Hayret! O adamdan gerçekten nefret ediyor. Adamın adını duyunca öyle çılgına döndü ki, kalp krizi geçireceğini sandım."

"Buck, sözünü geçiremediği tek kişiydi."

Rosemary kıkırdadı. "Düşünebiliyor musun, Fanny'yi arka bahçesinde marihuana yetiştirmekle suçlamış."

"Şaşırmadım."

"Ölümüyle ilgili olarak ateşle oynayan yanmaya da razı olmalıdır dedi ve korkunç birtakım kelimeler kullandı. Şok oldum doğrusu."

Qwilleran bıyığına gülümsedi. Rosemary'nin kolay şok olabileceğini biliyordu.

"Öyle tatlı bir kadın" diye devam etti Rosemary, "bu küfürleri nereden öğrenmiş olabilir?"

"Büyük ihtimalle, New Jersey'den."

Anlatacak çok şey vardı: Okunmamış tam dört bin deri ciltli kitabın bulunduğu kütüphane, Fanny Teyze'nin olağanüstü giysileriyle dolu dört gardrop, üç büyük müzenin gıpta ettiği kahvaltı odasındaki Staffordshire koleksiyonu ve yemek odasındaki Kral George stili gümüş...

"Dur!" diye bağırdı Rosemary, hindi çiftliğine yaklaştıklarında. "Bir koşu gidip pişirmeye hazır hindileri olup olmadığına bakacağım. Gitmeden pişirip sana bırakırım."

Qwilleran kaçınılmaz mavi kamyonetin yanına otomobili park ederek, "Çabuk ol. Saat yediye geliyor" dedi.

Bir sıra kümesin yanında, üzerinde Toptan ve Perakende Satışlar yazan bir levha vardı, içerde birisi çalışıyordu.

Rosemary binaya koştu ve iki dakika içinde yuvarlak ve şişkin bir şey olan bir poşetle çıktı. Sapsarı görünüyordu Torbayı arka koltuğa fırlattı. "Midem bulandı, çabuk beni buradan götür! İçerideki koku inanılmaz!"

"Hindi çiftliğinin gül bahçesi gibi koktuğu nerde duyulmuş" dedi Qwilleran.

"Çiftlikler hakkında bana bilgi vermene gerek yok" dedi Rosemary öfkeyle. "Ben de çiftlikte büyüdüm. Hiç böyle değildi."

Kulübeye kadar Rosemary olağandışı bir biçimde sustu. "Onlar gelmeden önce üstümü değiştirmek istiyorum" dedi. "Kırmızı bir şeyler giymek istiyorum."

Qwilleran ona anahtarları verdi. "Sen gidip üstünü değiştirmeye başla. Ben hindiyi getiririm. Umarım buzdolabına sığar."

Rosemary kulübeye koştu, sundurmaya adımını attı ve bir saniye sonra çığlık çığlığa bağırdı.

"Rosemary! Ne oldu?" Qwilleran hemen onun arkasından koştu.

"Şuna bak!" diyerek bağırdı Rosemary, kilitli kapıdan gözünü ayırmadan.

Sundurmanın kolonlarından birine boğazına bir ip dolanmış küçük bir hayvan asılmıştı.

"Aman Tanrı'm!" diye inledi Qwilleran. Midesi bulanmıştı. Şaşkınlıkla, "Bu yabani bir tavşan!" dedi.

"Bir an için Yum Yum olduğunu sandım."

"Ben de öyle."

Alet edevat kulübesinin çevresindeki çam kozalaklarını kemiren küçük kahverengi tavşanlardan biriydi. Vurulmuş ve bir cellat tarafından idam edilmişti.

Qwilleran, "Kumsala git ve biraz rahatla Rosemary, gen bunu hallederim" dedi. Bu bir tehdit miydi? Ya da bir uyarı mıydı? Yoksa yalnızca kötü bir şaka mıydı? Biri, kum tepesindeki ormandan, yani kedilerin sürekli, izlediği ağaçlardan buraya gelmişti. Kulübeye görünmeden gelmek isteyen biri o yolu kullanmak zorundaydı.

Zavallı hayvanı öylece bırakıp arka kapıdan kulübeye girdi. Koko ve Yum Yum heyecan içindeydiler. Koko homurdanıyor, Yum Yum çığlıklar atıyor, ikisi deli gibi bir oraya bir buraya koşturuyorlardı. Avlanan adamı en sevdikleri pencereden görmüşler, silah sesini duymuşlar ve ölü hayvanın kokusunu almışlardı.

"Keşke konuşabilseydin..." dedi Qwilleran, Koko'ya.

Araba yolunun inişli çıkışlı arazisinde bir otomobil ilerliyordu. Qwilleran, misafirlerini karşılamak için dışarı çıktı. Qwilleran'ın yüzü öyle ciddiydi ki Nick'in gülümsemesi uçtu gitti.

"Bir terslik mi var Bay Qwilleran?"

"Sana hiç hoşlanmayacağın bir şey göstereceğim."

"Ah, hayır! Bu çok zalimce!" dedi Nick. "Lori, gel de şuna bir bak!"

Lori nefesini tuttu. "Zavallı küçük tavşancık! Bir an için kedilerinizden biri olduğunu düşündüm Bay Qwilleran."

Nick, şerifi aramayı önerdi. "Telefonunuz nerede? Hatta onu ben arayayım. Sakın delil olacak bir şeye dokunmayın."

Nick telefon ederken, Lori de elleri ve dizlerinin üzerinde kedileri sakinleştirmeye çalıştı. Hayvanlar yavaş yavaş Lori'nin yumuşak sesiyle yatıştılar hatta kadının mavi kurdelede bağladığı örgülü sarı saçlarıyla bile oynadılar... Rosemary, konuklara çiğ sebzeyle yoğurt sosu ikram etti. Qwilleran da içecekleri hazırladı. Lori, viski içmek istemişti.

"Dikkat et" diye uyardı kocası telefonun başından. "Doktorun ne söylediğini unutma."

"Hamile kalmaya çalışıyorum da" diye açıkladı Lori, Rosemary'ye. "Şimdiye kadar yalnızca kedi yavrularımız oldu."

Nick telefonu mutfak dolabındaki yerine koydu. "Tamam. Şerif buraya geliyor. Ben de bir burbon alayım Bay Qwilleran. "

"Bana Qwill de."

Veranda da oturup insana huzur veren göl manzarasını izlediler. Kucakta oturma alışkanlığı olmayan Koko bile Lori'nin kucağına tırmanıp uykuya dalmıştı.

"Geyikli'de kalmak istediğimden pek emin değilim" dedi Qwilleran aniden. "Ben yokken bu manyağın gelip camdan kedilere ateş etmesini kim engelleyebilir? Bu olay bir çeşit uyarı olabilir. O adam geri gelebilir."

"Ya da kadın" dedi Lori sessizce.

Üçü de merakla Lori'ye baktı. Qwilleran sordu: "Böyle söylemenin bir nedeni var mı?"

"Hayır, yalnızca olaya geniş bir açıdan bakmaya çalışıyordum."

"Sanırım Kum Tepeleri'nde oturan herkesi tanıyorsun" dedi Qwilleran.

"Eşim postaneyle işi olan herkesi tanır" dedi Nick gururla. "Tabii, kaç tane pul aldıklarını ve kimlere koli geldiğini de."

Qwilleran, "Hanstable'larla Dunfield'ları biliyorum. Diğerleri kimler?"

Lori parmaklarıyla saydı. "Üç emekli çift var. Aşağı Taraftan bir avukat ve Kazmalı'dan bir dişçi. Sakın ona gitme, tam bir kasaptır. Ayrıca satılık iki kulübe var, onlar boş. Bir diğeri de çok yakışıklı iki adam tarafından kiralandı." Kocasına şakacı bir bakış fırlattı. "Galiba batıklar hakkında araştırma yapan profesörlermiş.

Asbest kiremitli evde Kazmalı'daki okul müdürü oturuyor. Tekneye benzeyen evdeyse antika satıcısı oturuyor."

"Ne sahtekârdır o!" diye söylendi Nick.

"Ya YEME'nin sahipleri?"

"Onların evi de satılık. Kaybettiler. Artık orası bankanın... Bu arada" dedi Lori, Qwilleran'a dönerek, "Kum Tepeleri'ndeki ev sahipleri, arazinin geleceği konusunda endişeliler. Bayan Klingenschoen, ilerde burayı park yapılması için belediyeye bırakabileceğini söylemişti. Geyikli Kasaba'daki işler için bu iyi olabilir ama tepedeki mülklerin değerini düşürecektir. Teyzenin niyeti hakkında bir bilgin var mı? "

"O gerçek teyzem değil" dedi Qwilleran. "Vasiyeti hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama konu açılırsa insanların ne düşündüğünü söyleyebilirim." Bir yandan da üçüncü defa bardaklarını dolduruyordu. "Şerif pek geleceğe benzemiyor. Muhtemelen beni deli sanıyor. Geçen gece onu bir baykuş yüzünden aradım ve geçen hafta da, gölde herkesin eski bir lastik olduğunu düşündüğü bir ceset bulduğumu haber verdim."

Nick şaşkınlıkla ona döndü. "Bu cesedi nerede gördün?"

"Balık tutarken, oltama takıldı. Ben de yukarı çektim." Qwilleran, kendisini pür dikkat dinleyen dinleyicilerine büyük bir zevkle Minnie K hikâyesini anlattı.

Nick, "Tam olarak hangi gün oldu? Hatırlayabiliyor musun?"

"Geçen Perşembe."

"Peki, ya diğer teknedeki sesler neydi? Onları net duydun mu?"

"Her kelimeyi değil ama neler olup bittiğini anlayabileceğim kadarını duydum. Motor durmuştu ve sanırım onlar da, motoru nasıl tamir edeceklerini tartışıyorlardı. Bir tanesinin yüksek ama tekdüze bir sesi vardı. Diğerinin ismi de Jack'di ve İngiliz işçi sınıfınınkine benzeyen bir aksanla konuşuyordu."

Nick, Lori'ye baktı. O da başını salladı. Sonra "Burada İngilizler için Jack adı kullanılır. Madencilik döneminden kalma bir gelenek. Geçen hafta hapisten bir adam kaçtı ve Cockney aksanıyla konuşuyordu."

Qwilleran, şaşkınlıkla karışık bir zafer duygusuyla Nick'e baktı. "O adam Kanada'ya kaçmaya çalışıyordu! Birisi de, sisli havadan yararlanarak onu karşı tarafa geçiriyordu!"

"Hepsi de bunu deniyor" dedi Nick. "Bu bir intihar ama yine denemekten vazgeçmiyorlar... Qwill, bu aramızda kalsın. Herkes bot trafiğini biliyor ama gazetelerde yer almasını istemiyoruz. Basını bilirsin, her şeyi abartırlar."

"Bu yolla çok mahkûm kaçtı mı?"

"Fazla değil. Hiçbiri güneye gitmez. Zavallılar Kanada'ya gidebilmek için buralı bir kaptana para verir ve birkaç kilometre açıldıktan sonra .... şlap! Tıpkı senin söylediğin gibi. Su o kadar soğuktur ki dibe inen bir beden asla yüzeye çıkamaz."

"İnanılmaz bir şey!" dedi Qwilleran. "Bu tam fabrikasyon cinayet. Sizce bu ticarete çok kişi bulaşmış mıdır?"

"Aslında her şey tek bir kaptanı işaret ediyor ama içerdeki bağlantıları çok iyi, bu yüzden adamı bir türlü tutuklayamadılar."

"Ya da kadını" dedi Lori yavaşça.

"Anlıyorum" dedi Qwilleran, bıyığını düzelterek. "Ne bir beden ne bir kanıt ne de bir iz var."

"Açıkçası" dedi, Lori, "polisin birini yakalamak için çaba gösterdiğini de sanmıyorum."

"Lori, saçmalama" diye tersledi kocası. "Peki, hapishanedeki uyuşturucu meselesi ne durumda?" diye sordu Qwilleran.

"Normal olaylar. Kaçak sokmayı önlemek imkânsız."

Karısı yeniden konuşmaya başladı. "Aslında bunu durdurmak istemiyorlar. Esrar ve hap sayesinde mahkûmları daha kolay denetleyebiliyorlar. Asıl sorun içki."

Bir otomobilin kapısı çarpıldı. "Bu, şerifin adamlarından biri olmalı" dedi Nick, ayağa fırlayarak. Qwilleran onu izledi.

Lori, Rosemary'e döndü, "Bu memurların şapkalarını nasıl buluyorsun? Önlerindeki iki küçük püskül ne hoş. Benim de böyle bir şapkam olsun isterdim."

13

Telefon çaldığında, Koko ve Yum Yum ayı postunun üzerinde sabah kahvaltısından sonra temizliklerini yapıyorlardı. Rosemary mutfakta hindiyi fırına koymak için hazırlıyordu. Qwilleran'sa sundurmada üçüncü kahvesini içiyordu.

Kafasının içindeki karmaşaya bir düzen vermeye çalışıyordu. Ölü tavşan, Geyikli Kasaba bulmacasının bir parçasıydı yalnızca. Nick'in kaçak mahkûmlarla ilgili söyledikleri, en azından bir otomobil lastiğiyle insan bedenini hâlâ ayırt edebildiğini gösterdiği için içini rahatlatmıştı. Buck'ın özel araştırmasının, batık yağmacılığıyla değil de, tekneyle yapılan insan ticaretiyle ilgili olduğu kesindi. Eğer bu soğukkanlı kaptanın kim olduğu anlaşılırsa, Buck'ın katili de bulunmuş olacaktı. Bu adam (ya da Lori'nin söylediği gibi kadın) her kimse öldürmeye alışkın biri olmalıydı.

Qwilleran polisin talaşta ipucu bulup bulmadığını ya da soruşturmada ilerleyip ilerlemediğini öğrenmesinin bir yolu yoktu. Daily Fluxion'da polis muhabirinin ağzından laf alabilirdi ama Geyikli Kasaba'da avlanan bir baykuş, ölü bir tavşan ya da oltaya takılan bir beden görüp ortalığı telaşa veren bir yabancıydı. Bir şeyden emindi: Siste duyduğu ses kasetteki sesle aynı sesti. Eğer bu sesin sahibini bulacak olursa, olayı soruşturan polislerin işine yarardı. Ancak kasetteki mesajın bu planlı cinayetlerle hiçbir ilgisi yokmuş gibi gözüküyordu.

Rosemary yanına geldi: "Sana telefon var Qwill. Bayan Goodwinter arıyor."

Qwilleran hemen parfüm kokusunu ve çekici gamzeleri düşündü ama avukat hanımın ciddi sesini duyduğu anda keyifli heyecanı geçti.

"Evet Bayan Goodwinter... Hayır, radyoyu açmadım... Olamaz! Durumu nasıl?.. Çok kötü!.. Buna inanamıyorum!.. Şu an ne yapılıyor? Peki yapabileceğim bir şey var mı?.. Benim yapabileceğim bir şey var mı?.. Tabii, tabii olur. Hemen şimdi. Nerede buluşalım?.. Bir saat içinde."

"Ne oldu?" diye sordu Rosemary. "Haberler kötü. Dün gece Fanny Teyze merdivenlerden düşmüş."

"Ah, Qwill! Çok kötü! Peki ne... Yaşıyor mu?"

Qwilleran başını olumsuzca salladı. "Tom bu sabah onu merdivenlerin dibinde bulmuş. Zavallı Fanny Teyze! Ne kadar hayat doluydu, ruhu gençti onun. Hayattan zevk almasını bilirdi. Bir kere bile yaşlılıktan şikâyet ettiğini duymadım."

"Ayrıca çok da cömert bir insandı. Düşünsene bana bir Staffordshire testisi hediye etti. Çok değerli olduğuna eminim."

"Penelope benimle buluşmak istiyor. Konuşmamız gereken şeyler var. Benimle gelmek zorunda değilsin ama gelirsen memnun olurum."

"Tabii ki seninle geleceğim. Bekle de şu hindiyi fırından çıkarayım."

Kazmalı'ya doğru yola çıkmadan önce Qwilleran kedilerin güvenliği açısından pencereleri sımsıkı kapadı ve pancurları da indirdi. Onları sundurmalardan uzak

tutmak için hem ön hem de arka kapılan kilitledi. "Size bunu yaptığım için çok üzgünüm çocuklar ama bu sizin güvenliğiniz için."

Rosemary'e dönerek, "Böyle bir yerde bu kadar sıkı güvenlik önlemleri almak gerekeceği hiç insanın aklına gelir miydi? Gelecek hafta şehre döneceğim. Fanny Teyze öldüğü için artık bu kulübede kalamayabilirim. Sanırım avukat benimle bunu konuşacak."

"Burası inanılmayacak kadar güzeldi değil mi?"

"Karışık işler olmasaydı daha güzel olabilirdi. Ancak basit kasaba yaşamı göründüğü kadar basit değil. Haftaya Basın Kulübü'nde benimle hayli dalga geçecekler. Bunu asla unutturamayacağım."

Kazmalı'daki taştan eve geldiklerinde, Tom bahçede çalışıyordu. Ama başı eğikti ve her zamanki coşkusuyla selam vermemişti.

Kapıyı Penelope açtı ve Qwilleran evinde kalan misafirini ona tanıttı. "Bu Rosemary Whiting. Bu haber ikimizi de sarstı."

"Dün onunla öğle yemeği yedik, öyle sağlıklı görünüyordu ki!"

"Hiçkimse gelecek ay doksan yaşına basacağına inanmazdı" dedi avukat.

"Burada mı oldu?" dedi Qwilleran, merdiveni işaret ederek.

Penelope başını salladı. "Oldukça kötü düşmüş. Zaten ufak tefek, narin yapılı bir kadındı. Sık sık baygınlık geçiriyordu. Alex ve ben tek katlı bir eve taşınması gerektiğini defalarca söyledik ama bir türlü ikna olmadı." Yenilgiyi kabul edercesine omuz silkti. "Çay ister misiniz? Mutfakta poşet çay buldum."

"Siz ikiniz konuşurken ben de çayları hazırlayayım" dedi Rosemary.

"Çok teşekkür ederiz Bayan Whiting. Biz limonlukta olacağız."

Camlı kapılardan geçip kauçuk bitkilerinin ve Fanny Teyze'nin büyük sallanan iskemlesinin bulunduğu odaya gittiler. "Fanny buraya güneşli salon derdi" dedi Qwilleran.

Penelope gülümsedi. "Doğu kıyısında o kadar yıl geçirip buraya taşındığında ince zevk ve görgüsünü saklamak için çok çabaladı. Tıpkı yaşlı bir büyükanne gibi konuşmaya çalışırdı oysa hiç de öyle olmadığını hepimiz bilirdik... Bu sabah Alex'i Washington'dan aradım. En yakın akrabası olarak sizinle bağlantı kurmamı istedi. Büyük ihtimalle Cumartesi'ye kadar dönemeyecek."

"Ben Fanny'nin akrabası değilim ki. Annemin çok yakın bir arkadaşıydı o kadar."

"Sizden yeğeni olarak söz ediyordu ve size karşı büyük sevgisi ve hayranlığı vardı, Bay Qwilleran. Biliyorsunuz başka akrabası yok." Avukat evrak çantasını açtı. "Fanny'nin bütün hukuki işlemlerini büromuz yürütüyordu. Hatta mektuplarını bile biz açardık, para isteyen ya da nefret kusan kişilerin yazdığı mektuplardan korunması için. Ayrıca dosyamızda son isteklerini ayrıntılı olarak sıraladığı kapalı bir zarf var. işte burada. Cenaze töreni yok, halka duyurulmasını ve kimsenin ziyarete gelmesini de istemiyor. Yalnızca cesedinin yakılmasını istiyor. Kazmak Gazete yarın tam sayfa bir ölüm ilanı verecek."

"Kiliseyle bağlantısı var mıydı?"

"Hayır ama beş kiliseye de her yıl bağış yapardı. Bu yüzden oldukça büyük bir ayin olacak. Kalabalık olacağından eminim, Geyikistan'ın dört bir yanından gelecekler."

Konuşmaları boyunca telefon hiç susmadı. "Telefonları cevaplamıyorum" dedi Penelope. "Yalnızca meraktan arıyorlar. Resmi sorular için büroyu aramaları gerekiyor."

"Peki, burda hüküm süren açık-kapı politikasına nasıl engel olabiliyorsunuz? insanlar ellerini kollarını sallayarak içeri girmeyecekler mi?"

"Tom'a onları uzaklaştırma talimatı verildi."

Sonra Rosemary çayları getirdi ve anılardan konuşmaya başladılar. Penelope, Fanny'nin en sevdiği sallanan iskemleyi gösterdi. Qwilleran onun egzotik giyim yeteneğinden söz etti.

"Pekâlâ, burada her şey halledilmiş görünüyor. Bizim yapabileceğimiz bir şey olmadığına emin misiniz?" dedi Qwilleran en sonunda.

"Alex ve benim sizinle görüşmemiz gereken bir tek konu kaldı" dedi Penelope. Dramatik bir etki yaratmak için sustu ve "Fanny'nin vasiyetnamesi yok" diye bitirdi sözlerini.

"Nee! Bu kadar malı ve parası olduğu halde vasiyetname bırakmamış mı? Buna inanamıyorum!"

"Elimizde yalnızca kendi eliyle yazmış olduğu bir belge var. Gizli kalmasını istediği için kendisi saklamak istemişti,"

"Peki, bu resmi belge sayılabilir mi?"

"Bu durumda öyle... Kendi yazısıyla yazılmış, imzalanmış ve tarih atılmış olması kaydıyla. Hiçbir tanığa gerek yok. Böyle olmasını istemişti. Bilirsiniz Fanny'le tartışmak imkânsızdır. Doğal olarak bir belirsizlik ve boşluk olmaması için onu yasal terimler konusunda bilgilendirdik. Mektubunda bu belgenin nerede olduğunu söylemesi gerekirdi ama ne yazık ki..."

"Ne yazık ki ne?"

Penelope, Qwilleran'a umutla baktı. "Onu bulmamız gerekiyor."

"Bulmamız mı gerekiyor! Yapmamı istediğiniz şey bu mu?"

"Bu sizin için çok güç olur mu?"

Qwilleran, Rosemary'e baktı. "Dün Fanny bana evi dolaştırmıştı. Bunun zor olacağını sanmıyorum" dedi Rosemary, heyecanla.

"Bir sorun olursa beni bürodan arayın" dedi Penelope, "ve telefona da cevap vermeyin. Canınızı sıkmaktan başka bir işe yaramaz."

Sonra onları yalnız bıraktı. Qwilleran, Rosemary'ye Jöndü. "Tamam! Madem bu iş kolay, söyle bakalım nereden başlayacağız?"

"Kütüphanede kocaman bir çalışma masası var. Yukarıda Fanny'nin oturma odasında küçük bir masa var. Ayrıca yatak odasında bir antika sandık görmüştüm."

"Harikasın! Ne kadar dikkatlisin Rosemary. Ama kilitli olabilecekleri aklına geldi mi?"

Rosemary mutfağa koştu ve bir tomar ufak anahtarla geri döndü. "Bunları porselen çaydanlığın içinde buldum. Neden kütüphaneden başlamıyorsun? Ben de sandığa bakacağım."

Qwilleran’ın basılı şeylere olan takıntısı düşünüldüğünde bu bir hataydı elbette. Gazeteci zeminden tavana kadar uzanan deri ciltli kitaplara saygıyla göz gezdirdi. Büyükbaba Klingenschoen'in en üst rafa pornografi klasiklerini sakladığını tahmin etti. Bir rafta yirminci yüzyılın eğlendirici ve açık saçık romanlarından bir seri buldu. Kitap etiketlerinde Fanny Teyze'nin adı yazılıydı. Rosemary aniden içeri daldığında Qwilleran, Glady Gaudi'nin Beş Çapkın Kadın romanına dalmıştı.

"Qwill, müthiş bir şey buldum!"

"Vasiyetnameyi mi?"

"Hayır değil. Ama sandıkta Fanny'nin kolej yıllarından kalma yapıştırma albümler var. Fanny Teyze'nin bir zamanlar New Jersey'de erotik danslar yaptığını biliyor muydun?"

"Bir striptizci miymiş yani?"

Rosemary sevinçli görünüyordu. "Bütün ilanlarını, çektirdiği 'sanat fotoğraflarını' ve hayranlarından gelen birkaç ateşli mektubu saklamış. Senden hayat hikâyesini yazmanı istemesine şaşmamalı! Yukarı gel. Albümlerin hepsi tarihli. Okumaya yeni başladım."

Birkaç saat boyunca sandığı karıştırdılar. "Kendimi röntgenci gibi hissediyorum" dedi Qwilleran. "Bana kulüp işinde çalıştığını söylediğinde yardım dernekleri ve sosyal etkinliklerden söz ediyor sanmıştım."

Aslında Fanny Teyze kariyerine Atlantic City'deki gece kulüplerinde dansçı olarak başlamıştı. Daha sonra bir gece kulübünün işletmecisi ve en sonunda da sahibi olmuştu. İçki yasağı yıllarında oldukça iyi iş yapmıştı. Gazetelerin dedikodu sütunlarından kesilmiş kupürler, Francesca'nın Kulübü'nün resimleri ve Francesca'nın dönemin politikacıları, film yıldızları, beyzbol oyuncuları ve gangsterleriyle poz verdiği fotoğraflar vardı. Evliliğe ilişkin hiçbir belge yoktu ama bir oğlu olduğu kesindi. Çocuğun resimleri bebekliğinden yetişkin haline kadar saklanmıştı. Bir başka kupüre göre New York rıhtımında gizemli bir kazaya kurban gitmişti.

Ancak vasiyetname ortalarda yoktu.

Qwilleran, Penelope'yi arayarak araştırmalarına yarın devam edeceklerini söyledi. Sanki arama işinden sıkılmış gibi konuşmuştu. Aslında, Fanny Teyze'nin heyecan dolu hayatı üzüntülerini hafifletmiş, ikisi de tuhaf bir biçimde mutlu olmuştu.

Rosemary, "Hadi sıradışı bir şey yapıp eve dönerken yemeği Kasvet Karavan'da yiyelim."

Karavan, otoyolun ıssız bir yerinde duruyordu. Çevresinde Dimsdale maden kuyusunun artık çürümüş kalaslarından başka hiçbir şey yoktu. Otopark niyetine kullanılan çimenlik alanda hiç araç yoktu ama kapıdaki AÇIK tabelası, penceredeki KAPALI yazılı bir başka tabelayı yalanlıyordu.

Karavan'ın yan tarafı farklı büyüklüklerde ve biçimlerde pencerelerle kaplıydı. İçerdeki sararmış posterler ve solmuş menüler beş kuruşluk kahve ve on kuruşluk sandviç döneminden kalmış olmalıydı. Qwilleran başını kaldırıp havayı kokladı. "Haşlanmış lahana, kızarmış soğan ve marihuana" diye bildirdi. "Teşrifatçı göremiyorum. Nereye oturmak istersin Rosemary?"

Arka taraftaki duvar boyunca uzanan eski bir tezgâh ve önünde bir dizi tabure vardı. Taburelerin bir kısmının oturacak yerleri kırılmıştı. Masalar ve iskemleler Ekonomik Bunalım yıllarından kalmaydı. Herhalde madencilerin mutfaklarından getirilmişti. Hayat belirtisi olan bir tek şey vardı ama insan ondan da tam emin olamıyordu. Uzun boylu, kadavra görünüşlü muhtemelen bir hafta aç kalmış bir adam lokantanın sonundaki gölgelerin arasından bir uyurgezer gibi çıkageldi.

"Oldukça güzel bir yer" dedi Qwilleran neşeyle. "Spesiyaliteniz var mı?"

"Gulaş" dedi adam cılız bir sesle.

"En iyi cinsden dana etiniz olduğunu ummuştuk. Ya enginarınız?.. Yok mu?.. Enginar yokmuş. Rosemary başka bir yere gidelim mi?"

"Gulaşı denemek isterim doğrusu" dedi Rosemary. "Sence gerçek Macar gulaşı mı?"

"Bayan bunun gerçek Macar gulaşı olup olmadığını soruyor" diye tekrarladı Qwilleran garsona.

"Bilmiyorum."

"Tamam, ikimiz de birer gulaş alalım. Kulağa enfes geliyor. Marul salatası var mı?"

"Yalnızca lahana salatası."

"Harika! Lezzetli olduğundan eminim."

Rosemary, Qwilleran'ı, şaka yaptığı zamanlarda kullandığı tasvip etmez, şüpheci bakışlarla izliyordu, izliyordu. Aynı zaman da aşçı olan garson çizik dolu tabakların içinde yüzen bir şey getirdiğinde, Rosemary aynı ifadeyle bu kez yemeği incelemeye başladı. Qwilleran'a, "Benim bildiğim gulaş, kuşbaşı et tatlı biber ve soğanla pişirilir. Burada ise Makarna, salça ve hamburger var."

"Burası Geyikli Kasaba" diye açıkladı Qwilleran. "Bir tatsana. Eğer fazla düşünmezsen tadı fena değil."

Garson içine göçmüş kahve güğümünü getirdiğinde Qwilleran nazikçe sordu. "Bu mükemmel yerin sahibi siz misiniz?"

"Ben ve arkadaşım."

"Satmayı düşünmez misiniz? Yanımdaki arkadaşım bir kafe ve butik açmak istiyor da" dedi Qwilleran. Rosemary'ye bakmaya cesaret edemiyordu.

"Bilmiyorum. Kazmalı'da oturan yaşlı bir hanım almayı düşünüyordu. İyi para verecekmiş."

"Bu şüphesiz Bayan Klingenschoen olmalı."

"Burasını çok sever. Yanındaki o sessiz genç çocukla sık sık gelir."

Qwilleran ve Rosemary otomobille kuzeye doğru yola çıktıklarında, "İşte sana bir örnek" dedi Rosemary. "Fanny zavallı adama sorumsuzca sözler verip durmuş sen de şu kafe ve enginar hakkındaki şakalarınla onun kadar kötü olduğunu gösterdin."

"Kasetteki sesin onun sesi olup olmadığını kontrol etmek istedim" dedi Qwilleran. "Aradığım sese uymuyordu. Aslında düşünüyorum da adamda cani tipi de... gerçi o gulaştan dolayı tutuklasalar iyi olurdu. Şu an tek şüphelim YEME'nin sahibi."

Kulübeye giden araba yoluna girdiklerinde Rosemary, "Şuraya bak! Sarı bir asmakuşu" diye bağırdı. Derin bir nefes aldı. "Bu göl havasına gerçekten hayranım. Yol ağaçlar arasından kıvrılıp giderken karşımıza aniden gölün çıkmasına bayılıyorum."

Qwilleran açıklığın ortasında otomobili aniden durdurdu. "Kediler sundurmada! Dışarı nasıl çıkabildiler? Onları içeri kilitlemiştim!"

Mavi gözlü, koyu kahverengi iki maske sineklikten dışarı bakıyor ve bir ağızdan miyavlıyordu.

Qwilleran otomobilden dışarı fırladı ve omzunun üzerinden bağırdı. "Kulübenin kapısı açılmış!" İçeri koşarak girerken Rosemary tereddütlü adımlarla peşinden geldi. "Buraya biri girmiş! Bar taburelerinden biri devrilmiş... beyaz postun üzerinde de kan lekeleri var! Koko, burada neler oldu? Buraya kim girdi?"

Koko oturup patilerini yalamaya başladı. Parmaklarını açtı ve pençelerini iyice çıkardı.

Rosemary misafir odasından seslendi: "Pencere açık! Yerde cam kırıkları var. Pancurlardan biri kırılmış ve sineklik kesilmiş."

Burası foseptik çukuruna ve ormanlık alana bakan pencereydi.

"Biri kaseti aramak için içeri girmiş" dedi Qwilleran. "Baksana, geyik başına erişebilmek için tabureyi kullanmış. Sonra düşmüş ya da panikle yere atlamış ve tabureye bir tekme sallamış. Bahse girerim Koko kirişlerden birinden adamın kafasına atlamıştır. Pençelerindeki on sekiz tırnak on sekiz çivi gibi batar insana. Koko pençesinin nereye geldiği konusunda da pek titiz değildir. Çok kan var, pençesini adamın kulağına bile geçirmiş olabilir."

"Ah Tanrım!" dedi Rosemary ürpererek.

"Sonra adam kapıdan dışarı fırlamış -belki de kedi hâlâ kafasının üstünde olduğu halde- çığlık çığlığa kaçtı. Eve geldiğimizden beri Koko pençelerini yalıyor."

"Adam kaseti alabilmiş mi?"

"Kaset orada değildi çünkü onu saklamıştım. Şimdi hiçbir şeye dokunma. Şerifi çağıracağım. Bir kez daha."

"Eğer benim otomobilim burada olsaydı adam evde birisinin olduğunu düşünüp bunu yapamayacaktı Qwill."

"Otomobilini yarın alacağız."

"Pazar günü eve dönüyorum ve senin de gelmeni istiyorum Qwill. Tehlikeli bir adam serbestçe ortalıkta dolaşıyor ve kasetinin sende olduğunu da biliyor. Şerife ne söyleyeceksin?"

"Ona müzik dinlemekten hoşlanıp hoşlanmadığını soracağım ve Küçük Beyaz Yalanlar'ı dinleteceğim."

Daha sonra Qwilleran ve Rosemary verandaya oturarak batmakta olan güneşin gölü turkuazdan mora boyamasını seyrettiler. "Hiç böyle bir gökyüzü gördün mü? Kayısı renginden leylağa, leylaktan laciverde dönüşüyor. Bulutlarsa koyu mor ölmüş."

Koko huzursuz huzursuz ortalıkta dolanıyor, sundurmadan mutfağa, oradan misafir odasına ve tekrar sundurmaya gidip geliyordu.

"Adama içgüdüsel bir vahşilikle saldırdığı için çok sinirli" dedi Qwilleran. "Koko uygar bir kedidir. Ama yine de atalarının anılarını belleğinde taşıyor olmalı. Bu kediler sarayların ve tapınakların duvarları üzerinde tetikte bekler, bir yabancı girdiğinde üstüne atlayıp onu parçalardı."

"Aman Qwill" diye güldü Rosemary. "Fırındaki hindinin kokusunu aldı hepsi bu!"

14

Rosemary tamirciden otomobilini, Qwilleran'sa postaneden mektuplarını almaya gitmişti.

"Kötü haberi radyodan dinledim" dedi Lori. "Ne acı bir ölüm!"

"Yine de karakterine uygun bir ölümdü" dedi Qwilleran. "Oldukça dramatik olduğunu kabul etmelisin, tam Fanny'nin seveceği türden, dikkat çekici bir ölüm."

"Nick ve ben yarın anma töreninde olacağız."

"Biz de Kazmalı'ya gideceğiz ve kedileri de yanımıza alacağız. Dün kulübeye biri girmiş. Koko'nun adama saldırıp, kaçırdığını düşünüyoruz."

"Gerçekten mi?" Lori'nin masmavi gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Ayı postunun üzerinde kan vardı ve geldiğimizde Koko patilerini olağanüstü bir titizlikle temizliyordu. Eğer postaneye yüzü yaralı biri gelirse lütfen beni haberdar et. Her neyse bu olay açıklığa kavuşana kadar Koko ile Yum Yum'u kulübede yalnız bırakmayacağım. Şu an otomobilin içindeler. Ana Cadde'de ortalığı karıştırıyorlar."

Rosemary otomobiliyle kulübeye döndü ve boş alana park etti. Sonra dördü birlikte Yum Yum'u telaşa vermeyecek bir hızla Kazmalı'ya doğru yol aldılar.

Rosemary, otomobil tamircisinin de anma törenine gideceğini söyledi.

"Fanny'nin Geyikli Kasaba'da epey hayranı varmış" dedi Qwilleran. "Geçmişte pek sevilmeyen Klingenschoenach muhteşem bir dönüş yaptı."

Qwilleran ölü bir kokarcaya çarpmamak için direksiyonu kırdı ve Siyamlar kokuyu almak için burunları havada kulakları arkada ve bıyıkları önde alarma geçtiler.

Rosemary, "Şu çiftlikte duyduğum kokuyu düşünüyordum da o bir ahır kokusu kesinlikle değildi. Bu kesinlikle insan bedeni kokuşuydu. Sanırım çiftçi çok kötü besleniyor. Keşke gücendirmeden eşine bunu söyleyebilsem."

Otomobil yoldaki çukurlardan birine girdiğinde Yum Yum, Kazmalı'ya kadar bütün yol boyunca devam edecek bir tirada başladı.

Qwilleran otomobili üç katlı taş binanın önüne park etti. "İşte yine Manderley'deyiz" diye bir alıntı yaptı.

"Buranın adı bu mu?" diye saf saf sordu Rosemary.

Qwilleran ve Rosemary vasiyetnameyi aramaya devam ederken iki kedi en sevdikleri mavi yastıkları, tuvaletleri ve bir kap suyla birlikte mutfağa kapatılmıştı.

Kütüphanedeki çalışma masası masif bir İngiliz antikasıydı. Çekmecelerinde vergi kayıtları, doğum ve ölüm belgeleri, sigorta poliçeleri, tapular, gelir beyannameleri, ödenmiş faturalar ve yüzyıl öncesine ait eski notlar vardı... ama vasiyetname yoktu. Fanny Teyze'nin oturma odasındaki zarif çalışma masasıysa kişisel mektuplara ayrılmıştı. Yirmilerden kalma aşk mektupları, Qwilleran’ın annesinin bir "âşık" hakkında, Fanny'le ikisi kolejdeyken yazdığı mektuplar, Fanny'nin yatılı okulda okuyan oğlundan gelen telgraflar ve Daily Fluxion'un antetli kâğıtlarına yazılmış yeni mektuplar vardı. Ama vasiyetname hâlâ ortalarda yoktu!

"Şuraya bak, çok ilginç bir şey buldum Qwill" dedi Rosemary. "Atlantic City'de oturan birinden gelmiş. Tom hakkında. Fanny Teyze'nin ona yanında iş vermesini istiyor.''

Rosemary hızla mektuba göz gezdirip, "Qwill, baksana, Tom eski bir mahkûmmuş. Burada şartlı tahliye edilmek üzere olduğu yazıyor... ama gideceği bir yer yokmuş... ne de bir iş imkânı. Fazla akıllı değil diye yazmış... ama çok çalışkandır... itaatkâr ve hiç sorun çıkarmayan biridir... Şunu dinle Qwill. Bir suçu üzerine alınca on yıl hapse mahkûm edilmiş... ama iyi halden serbest kalmış... Ah, Qwill! Fanny'nin New Jersey'de tanıdığı insanlar ne tip kişiler böyle?"

"Sanırım tahmin edebiliyorum" dedi Qwilleran. " Hadi yemeğe gidelim."

Çıkmadan önce Siyamlar'ı kontrol etti. İkisi de buzdolabının üzerindeki mavi yastığa çıkmışlar, bu şartlarda olabileceği kadar hallerinden hoşnuttular. Tom'u bahçede çalışırken buldu.

"Merhaba Tona" dedi üzgün bir biçimde. "Gerçekten de korkunç bir olay."

Tom'un o yumuşak başlı, çocuksu hali gitmiş, yerine yirmi yıl yaşlanmış bir yüz gelmişti. Başını sallayarak çimlere baktı.

"Yarınki anma törenine geliyor musun?"

"Daha önce hiç anma törenine gitmedim. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Yalnızca gidip oturuyor, müziği ve konuşmaları dinliyorsun. Bu, Bayan Klingenschoen'e hoşçakal demenin bir ifadesidir. Senin orada olmanı isterdi."

Tom tırmığına yaslandı ve başını eğdi. Gözleri dolmuştu.

"Sana karşı çok iyiydi Tom ama sen de onun için iyi bir yardımcıydın. Bunu hiç unutma! Hayatının son yıllarını hem kolaylaştırdın hem de onu mutlu ettin."

Tom gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ceketinin koluna sildi. Acısı öyle dokunaklıydı ki Qwilleran ölüm haberini aldığından beri ilk defa boğazının düğümlendiğini hissetti Öksürdü ve kulübedeki kırılmış pencereyi anlatmaya başladı. "Şimdilik pencereyi bir mukavvayla kapattım ama yağmur ve rüzgâr çok şiddetli olursa...."

"Tamir ederim" dedi Tom usulca.

Geyikli Kasaba'daki en kötü ikinci kahveyi veren küçük lokanta öğle vakti tıklım tıklımdı. Herkes Klingenschoen trajedisini konuşuyordu. Beklenen kalabalık hiçbir kiliseye sığmayacağı için tören lisenin spor salonunda yapılacaktı. Her kilisenin rahibi övgüler içeren vaazlar verecekti. Şehir Korosu şarkı söyleyecekti. Belediye Meclisi üyelerinden biri Birinci Dünya Savası'ndan kalma bir borazan çalacaktı. Fanny Klingenschoen'in en sevdiği sallanan koltuğu da platformda duracaktı. Anaokulu çocukları boş koltuğa birer gül bırakacaklardı.

Elbette vasiyetname hakkında çeşitli söylentiler vardı. Sözümona büyük taş ev müzeye çevrilmesi için Tarih Cemiyeti'ne, garaj olarak kullanılan bina da bir galeriye ya da atölye olarak kullanılması için Sanat Kulübü'ne verilecekti. Eğitim Kurulu'na olimpik bir havuz yaptırılması için yüklü bir miktar bağışlanacağı kulaktan kulağa dolaşıyordu. Küçük lokantayı dolduran kalabalık, üzüntü, heyecan ve minnet duyguları içinde açıklamayı bekliyordu. Özellikle de adı Francesca olan gençler.

Qwilleran, Rosemary'e dönerek, "Umarım vasiyetnamesinde Tom'u unutmamış, o mavi kamyoneti bırakmıştır. Tom onun üzerine bir bebekmiş gibi titriyordu."

"Ya vasiyetnameyi bulamazsak ne olacak?"

"Her şey devlete ve avukatlara kalacak." Yemekten sonra çalışma odasına geçerek vasiyetnameyi aramaya devam ettiler. Çin işi lake masa tıka basa fotoğrafla doluydu: Polaroidler, vesikalıklar ve gazetelerden kesilmiş parlak baskılar. Qwilleran hangi bıyıklı adamın büyükbaba Klingenschoen ve hangi halka küpeli, parlak gözlü kadının Minnie K olduğunu anlamak istiyordu ama Rosemary onu fotoğrafların başından uzaklaştırdı.

Yukardaysa mermer yüzeyli şifonyerler, yüksek sandıklar ve gardroplar vardı. Araştırmayı Rosemary yönlendiriyordu. Fanny'nin odasını arama işini üstlenip Qwilleran'ı öbür odalara gönderdi. Sonra, Fanny'nin düştüğü merdivenin en üst basamağında oturup notlarını karşılaştırdılar.

"Tek bulabildiğim giysiler oldu" dedi Rosemary. "Düşünebiliyor musun, saf ipek çoraplar ve iç çamaşırları! Milyonlarca beyaz keten mendil... sararmaya yüz tutmuş beyaz küçük eldivenler... her şey lavanta kokuyor. Sen ne buldun?"

Qwilleran'ın listesi de umut verici değildi. "Tonlarca çarşaf. İki buçuk santim kalınlığında, sedir ağacı kokan battaniyeler. Ayrıca bir Türk hamamına yetecek kadar çok havluyla bir tenis kortunu kaplayacak büyüklükte masa örtüleri buldum."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Gizli bir kasa olabilir" dedi Qwilleran. "Bir mobilyanın içine gizli bir bölme yaptırmış, lambri kaplı bir duvarın arkasına yerleştirmiş ya da bir tablonun arkasına gizlemiş olabilir. Eğer Fanny vasiyetnamesini gizlemeyi aklına koymuşsa mutlaka bir kasaya koymuştur."

"Bulmak haftalar sürebilir. Bütün evi baştan aşağıya karış karış aramak gerekecek."

İçerideki odalardan bir çığlık geldi. "Bu Koko" dedi Qwilleran. "Bu kadar uzun süre kapalı kalmaya karşı çıkıyor. Biliyor musun, Rosemary, bu küçük şeytanın böyle durumlarda altıncı hissi güçlüdür. Bence bırakalım bütün evi dolaşsın, bakalım ilgisini ne çekecek."

Koko serbest bırakılır bırakılmaz maiyetini ziyaret eden bir hükümdarın vakuruyla kilerden yemek odasına geçti. Kulaklarını taç gibi taşıyor, başı yukarda ve kuyruğu havada geziniyordu. Devasa büfenin kapaklarındaki tavşan ve kuş oymalarını hevesle kokladı. Ama büfenin içinden yalnızca çorba kâseleri ve gümüş yemek takımları çıktı. Giriş salonunda, merdivenin sonundaki halının desenlerine takıldı ama Qwilleran onu zevksizlikle suçladığında hemen bıraktı. Çalışma odasına geçtiğinde, eski piyanonun tuşlarını inceledi ve yuvarlak ayaklarına sürtündü. Limonlukta ve kütüphanede ilgisini çeken bir şey yoktu ama bodruma inen basamakları bulunca İngiliz birahanesine yöneldi.

Burası taş zeminli, duvarları koyu lambriyle kaplı bir odaydı. Eşya olarak birkaç ahşap masa ve kaba sandalyeler vardı. Bar kısmı genişti. Arkasında oymalı ve cam kaplı bir bar daha vardı. Koko arkaya geçip çevreyi kokladı sonra bedeni kaskatı kesildi. Yavaş hareketlerle barın altındaki ufak dolaba yöneldi. Dolabın kapağına bakarak biraz bekledi. Qwilleran parmaklarını dudaklarına götürdü. Ne o ne de Rosemary kıpırdamaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı. Koko birden sıçradı. Korku dolu bir ciyaklama duyuldu. Koko sabırsızlık içinde bir ileri bir geri yürüyordu.

"Bir fare" dedi Qwilleran, Rosemary'e. Parmak uçlarına basarak barın arkasına geçti ve dolabın kapağını açtı. Minik gri fare dışarı fırladı ve Koko hemen hayvanın peşine düştü.

"Bırak gitsin" dedi Qwilleran. "İşte aradığımız burada!" Dolabın içinde siyah ve altın renginde bir kasa duruyordu. Kilidi şifreliydi. "Geriye tek bir sorun kaldı. Onu nasıl açacağız?"

"Nick'i çağıralım."

"Nick ve Lori şehre yarın geliyorlar. Kasa o zamana kadar bekleyebilir. Hadi eve gidip şu hindiyi yiyelim."

Dönüşte bir Kazmak Gazete satın aldılar. Fanny'nin ölüm ilanı kapakta yayınlanmıştı. Her zaman baş sayfanın ilk sütununda yer alan reklamlar bu sefer yoktu. Ölüm ilanı sayfanın tam ortasına siyah çerçeveli bir kutunun içindeydi.

İlk sayfanın altında süslü bir yazıyla ilanın çerçevelenebileceği yazıyordu.

Geyikli Kasaba'ya dönerlerken, Rosemary gazeteyi yüksek sesle okudu. Qwilleran ilanı abartılı bir laf salatası olarak niteledi. "Böyle şeyler on dokuzuncu yüzyılda yazılırdı. Şu yayın yönetmeniyle konuşmanın zamanı geldi. Dişe dokunur hiçbir şey söylemeden tam sayfa yazı nasıl yazılır allahaşkına?"

"Ama hiç resim yok."

"Kameranın icat edildiğinden Kazmalı Gazete'nin henüz haberi yok. Bir daha oku Rosemary. Buna inanamıyorum."

Başlık oldukça sadeydi. Büyük Hanımefendi Yuvasına Döndü.

Rosemary okumaya başladı;

Doya doya yaşanmış bir hayatın ödüllerini kazanan Fanny Klingenschoen, ölümün acısını ya da hastalıkların sıkıntısını çekmeden, insanlık için elinden gelen her şeyi yapmış olmanın vicdan rahatlığıyla, Çarşamba günü geceyarısı

saatlerinde, Kazmalı'daki saray yavrusu malikânesinde, bir daha uyanmayacağı o sonsuz uykuya dalmıştır. Tanrı'nın onu yanına çağırdığı o birkaç saniyede mutluluk ve sevinç dolu hayatını geride bırakıp dünyaya gözlerini kapadı. Yüzünden bir gülümseme geçti, hayatı bir mum ışığı gibi sönerken ve kasabamızı eşi emsali görülmemiş bir üzüntüye boğdu.

Kendisini tanıyanlara nice yıllar boyunca liderliğiyle, itidaliyle, ince zevkiyle, kültürüyle, samimiyeti ve cömertliğiyle esin vermiş olan o kalp ölümün ince soğuk parmakları tarafından durdurulduğunda uğradığımız kaybı tasvir edebilmenin imkânı ve ihtimali yoktur.

Doksan yıl önce Septimus ve Ada Klingenschoen'in kızları olarak dünyaya gelen Fanny Klingenschoen, bu ıssız ve vahşi yerin gelişmesini sağlayan öncülerden Gustave ve Minnie Klingenschoen'in torunuydu.

Ruhu aramızdan ayrılmış olabilir ama onun parlak özelliklerini ve soyluluğunu onurlandırmak üzere büyük küçük, herkes Cumartesi sabahı saat onbirde Kazmalı Lisesi binasında toplandığımızda güçlü varlığının aramızda olacağını biliyoruz. Kazmalı’daki iş yerleri iki saatliğine kapatılacaktır.

Rosemary, "Qwill, neresini beğenmediğini anlamıyorum, bence bu güzel bir yazı olmuş. Çok samimi ve çok da dokunaklı."

"Bence tam bir saçmalık" dedi Qwilleran. "Fanny görse kesin kusardı."

"MAV" dedi Koko arka koltuktan.

"Bak gördün mü? Koko'da benimle aynı fikirde."

Rosemary burun kıvırdı. "Evet mi, hayır mı dediğini nasıl anlıyorsun?"

Kulübeye vardıklarında telefon mutfaktaki dolabın içinde çalıyordu.

"Alo, alo" dedi bir ses hattın diğer ucundan. "Benim fıstık yanında mı? Ben eski dostun Max Sorrel."

Qwilleran’ın bıyıkları öfkeden tel tel kabardı. "Burada bir sürü fıstık var. Hangisi senin ki?"

Rosemary, Max'le konuştuktan sonra bir süre keyifsizce, soğuk soğuk oturdu. En sonunda, "Yarın törenden hemen sonra eve dönmek üzere yola çıkmam gerekiyor" dedi.

"YAV!" dedi Koko her zamankinden daha canlı bir sesle. Bir tezahürat olduğu o kadar açıktı ki Qwilleran ve Rosemary endişeyle ona bakakaldılar. Şöminenin üstünde Staffordshire testisine tedirgin edici bir yakınlıkta oturuyordu. Tek bir kuyruk darbesiyle...

"Testini daha güvenli bir yere alalım" diye önerdi Qwilleran. Sonra da, "Max seni üzecek bir şey mi söyledi Rosemary?"

"Sağlık Sıhhat'ta hisselerimi satın almaya karar vermiş, birlikte restoran işini götürebiliriz diyor. Tedirginim."

"Ondan fazla hoşlanmıyorsun değil mi?"

"Onun sandığı kadar değil. Bu yüzden tedirginim ya. Kumsalda biraz yürüyüş yapıp düşünmek istiyorum."

Qwilleran, kumsala inen Rosemary'yi endişeyle izledi. Toronto'ya gidiyor olması gazeteciyi fazla üzmemişti. Çok uzun bir süredir bekârdı ve bu yaştan sonra diyet yiyeceklere ve Staffordshire cici bicilerine alışması zordu. Rosemary'nin zorlamasıyla pipo içmeyi bırakmıştı. Kendini tutsa bile sık sık Groat and Boddle içme özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Rosemary çekici bir kadın ve iyi bir arkadaştı ama daha genç kadınların yanında Qwilleran’ın kanı kaynıyordu. Onlarla birlikteyken kendini daha canlı ve zeki hissediyordu. Rosemary'yle espri

anlayışları uyuşmuyordu. Koko'yla da uyuştuğu söylenemezdi. Onu sıradan bir kedi yerine koyuyordu.

İlişkinin rafa kaldırılması pek de parlak denmeyecek bir tatildeki gelişmelerden biriydi yalnızca. Qwilleran için huzursuzluk, kafa karışıklığı ve sinir bozukluğuyla geçen iki haftaydı bu. Üstüne üstlük planladığı romanın tek kelimesini bile yazmadığı için suçluluk duyuyordu. Ne geceleri müzik dinlemiş ne kumsalda yürüyüş yapmış ne eline bir casus romanı alarak kumlara uzanmış ne de güneşin batışını seyretmişti. Şimdi her şey bitiyordu. Kulübeyi boşatması istenmese de buralardan gidecekti. Kulübesine girecek kadar gözükara, bir adamı başına vura vura öldürecek kadar barbar biri vardı. Her an ormandan elinde tüfek olan bir avcı çıkabilirdi.

Kulübe oldukça sessizdi. Qwilleran küçük ayakların koşuşturduğunu duydu. Koko bir köşeden çıkardığı naneli oyuncağıyla oynuyordu. Oyuncağa vurup uzağa kaydırıyor ön patisiyle tutup güçlü arka ayaklarıyla tekmeliyor sonra havaya atıp arkasından sıçrıyordu.

Qwilleran oyunu seyretti. "Koko sağla vurdu... altına girdi... topu yakaladı... ikinci kere saldırdı... havada yakaladı... düştü ama top hâlâ elinde... işte yerde oldukça uygun bir pozisyonda... Soldan gelen bir faul."

Naneli top koltuğun altında kayboldu. Koko oyuncağın, kanepe örtüsünün pileli kenarı altında kaybolduğu noktaya soru sorar gibi baktı. Kanepenin altı çok alçak olduğu için yalnızca küçük Yum Yum altına girebiliyordu.

"Oyun bitti" dedi Qwilleran. "Yenildin."

Koko yere uzandı ve uzun kahverengi kolunu kanepenin altına doğru uzattı. Ters döndü, kıvrandı, iyice gerildi. Boşunaydı. Kanepenin arkasına sıçrayıp huysuzlandı.

"Arkadaşına onu dışarı çıkarmasını söyle" dedi Qwilleran. "Ben yorgunum."

Koko ona alev alev yanan gözlerle dik dik baktı. Mavi gözleri iyice koyulaşmıştı. Qwilleran'ı öfkeyle süzdü ve hiç ses çıkarmadı.

Qwilleran bu bakışı daha önce görmüştü. Bu, ciddi bir durum var anlamına geliyordu. Rahat koltuğundan kalktı ve sundurmaya gidip duvarda asılı yabayı aldı. Sapıyla kanape-nin altını şöyle bir süpürdü. Toz yumaklarıyla birlikte lacivert çorabının bir teki çıktı. Bir hamle daha yaptı ve Rosemary'nin kızıl rujuyla altın dolmakalemini çıkardı.

İki kedi de arka ayaklarının üstünde oturmuş gösteriyi keyifle seyrediyordu.

"Yum Yum, seni küçük hırsız" dedi Qwilleran. "Başka neler çaldın bakalım?"

Yabanın sapını bir kere daha kanapenin altına soktu. İlk önce naneli top, sonra altın saati sonra da altın renginde bir klipsle tutturulmuş katlanmış kâğıt paralar çıktı. "Bu kimin parası ?" diye sordu paraları sayarken. Büyük sarı bir ataşa benzeyen klipse otuz beş dolar tutarında kâğıt para sıkıştırılmıştı.

Tam bu sırada Rosemary kum tepesini tırmanıp bitkin bir halde içeri girdi.

"Rosemary ne bulduğuma inanamayacaksın" dedi Qwilleran. "Bak bana verdiğin altın kalem! Onu Tom'un çaldığını düşünmüştüm ve işte rujun da burda. Meğer Yum Yum bulduğu her şeyi kanapenin altında tıkıyormuş. Saatim, çorabımın teki ve altın bir para tutacağı içinde biraz para buldum."

"Kalemini bulduğuna sevindim" dedi Rosemary alçak bir sesle.

"İyi misin Rosemary?"

"İyi bir uyku çekince daha iyi olacağım. Erken yatmak istiyorum."

"Henüz akşam yemeğini yemedik."

"Ben aç değilim. Erken yatacağım. Yarın uzun yola çıkacağım."

Qwilleran köpüren dalgaları ve gökyüzünde süzülen Martıları fark etmeden yalnız başına sundurmada oturdu. Roger da aynı klipsten kullanıyor, diye düşündü. Roger kulübeye mi gelmişti? Geldiyse amacı neydi? Kulübe birkaç gün kilitli kalmıştı. Hayır. Genç dostunun böyle korkunç bir işe karıştığını düşünmek bile istemiyordu. Kasetteki ses kesinlikle ona ait değildi.

Karanlık bastırana kadar sundurmada oturdu, sonra kendisine hindili sandviç ve bir fincan kahve hazırladı. Kediler için biraz hindi kesti. Yum Yum kendi tabağını silip süpürürken Koko -şaşırtıcı bir biçimde- yemekle ilgilenmedi. Siyamların davranışlarını önceden kestirmenin, anlamanın Ya da açıklamanın hiçbir yolu yoktu.

15

Fanny Teyze'nin kasasından dört belge çıktı. Bunların üçü kırmızı damgayla mühürlenmiş, Fanny'nin el yazısıyla üzerinde Vasiyetname yazan zarflardı. Qwilleran içinde mücevher bulunan kadife kutularla birlikte bu zarfları saklaması için Goodwinter'a verdi. Dördüncüsü yeşil deri kaplı küçük bir adres defteriydi, bunu cebine attı.

Nick ve Lori törenden bir saat önce taş eve gelmişlerdi. Böylece Nick'in kasayı açacak, Rosemary'nin de Lori'ye antika eşyalarla dolu odaları gösterecek zamanı oldu.

Sonra Koko ve Yum Yum'u buzdolabının üzerinde bırakarak Kazmalı Lisesi'ni dolduran kalabalığa katıldılar.

Herkes oradaydı. Roger, Sharon ve Mildred, sahte antikalar satan kaptan, Yaşlı Sam, gözlerine uyan yeşil bir takım giymiş Dr. Melinda Goodwinter, Minnie K. namı diğer Martı'daki iki genç, müze müdürü, araba tamircisi. Kasvet Karavan'daki sıska aşçı motosikletle geldi. Elmas taşlı büyük bir yüzük takan ve kolları kesilmiş deri bir ceket giyen iri yarı bir adamın arkasına oturmuştu. Tom da oradaydı, çekingen bir halde arka sıralarda büzüşmüş oturuyordu. YEME'nin sahipleri de sinsi aşçılarıyla beraber oradaydılar.

Katmalı Gazete'nin yayın yönetmeni ön taraftaki merdivenlerde durmuş, gelen önemli kişileri not ediyordu.

"Ufaklık, kendini aşmışsın!" dedi Qwilleran selamlama niyetine. "Tek cümlede geçen seferkinden daha fazla kelime kullanmışsın. Bu bir rekor olmalı. Ölüm ilanlarınızı hangi dahi yazıyor?"

Genç editör soruyu gülümseyerek geçiştirdi. "Garip olduğunu biliyorum ama burada 1859'dan beri ölüm ilanları böyle yazılır. Okurlarımız bundan hoşlanıyor. Ağdalı dille yazılmış bir ilan buralı aileler için statü sembolüdür. Sana buralarda işlerin farklı yürüdüğünü söylemiştim."

"Umarım, Fanny'nin ilanının çerçevelemeye uygun olduğunu yazarken ciddi değildin."

"A, tabii ciddiydim. Burada birçok kişi hobi olarak ölüm ilanlarını biriktirir. Albümünde beş yüzden fazla ölüm ilanı biriktirmiş yaşlı bir kadın var. Hatta aylık bülten yayınlayan Ölüm İlanları Kulübü bile var."

Qwilleran başını salladı. "Bir soru daha Ufaklık. Kasvet Karavan denen şu lokanta nasıl ayakta kalabiliyor? Yemekler bir felaket ve hiç kimse de oraya gitmiyor zaten."

"Kahve içmek için gelen kalabalığı görmedin herhalde? Sabah saat yedide ve saat on birde park alanı kamyonetlerle dolar. Haber almak için hep oraya gidiyorum."

O sırada YEME takımı içeri girdi. Qwilleran, Merle'yle konuşma fırsatını kaçırmadı. Dev gibi bir adamdı. Uzun boylu, şişman ve sert görünümlüydü. Bir gözü yarı kapalıydı, diğeriyse şaşı bakıyordu.

"Affedersiniz efendim" dedi Qwilleran. "Acaba YEME'nin sahibi siz misiniz?"

Kasanın efendisi iri yarı karısı cevap verdi. "Artık konuşamıyor. Fabrikadaki kazadan sonra." Eliyle boğazını kesermiş gibi bir hareket yaptı. "Bu yüzden konuşamıyor."

Qwilleran hemen toparlandı: "Özür dilerim. Yalnızca restoranınızdan çok memnun kaldığımı ve özellikle böreklerinizi çok beğendiğimi söylemek istedim. Aşçınızı tebrik ederim. İyi çalışmalar diliyorum."

Merle başını salladı ve gülümsemeye çalıştı ama bu çabası daha da korkunç görünmesine neden oldu.

Papazlar ve politikacılar Fanny Klingenschoen'e parlak övgüler yağdırırken, Qwilleran cebindeki küçük yeşil defteri karıştırdı. Alfabetik olarak düzenlenmişti ve adlarla doldurulmuştu ama adres yerine her küçük kasabada rastlanan kötülükler not edilmişti. Ufak hırsızlıklar, karşılıksız çıkan çekler, sadakatsizlik, rüşvet, çıkar çatışmaları, ahlaksızlık ve zimmete para geçirme. Hiçbir şey belgelenmemişti ama Fanny her şeyi biliyor gibiydi. Belki o da kahve saatlerinde Kasvet Karavan'ın düzenli müşterilerinden biriydi. Bu onun hobisi olmalıydı. Bazıları ölüm ilanları biriktirirken Fanny küçük bir kasabada yaşayan insanların hasıraltı ettiği sırları topluyordu. Bu bilgiyi nasıl kullandığını Allah bilirdi. Belki de bu küçük yeşil defter sayesinde Adliye binasını kurtarmış, yeni kanalizasyon sistemi yapılmasını sağlamıştı. Qwilleran gün bitmeden şöminede bir ateş yakmaya karar verdi.

"Qwill, burada harika zaman geçirdim" dedi Rosemary törenden sonra. "Öğle yemeğine kalamayacağım için üzgünüm ama önümde uzun bir yol var."

"Staffordshire testisini aldın mı?"

"Onu asla unutamam."

"Burada seninle birlikte olmak çok güzeldi Rosemary."

"Vasiyetnamenin nasıl paylaştırıldığını bana yazarak bildir."

"Toronto'daki adresini yolla ve dostumuz Max'le de fazla samimi olma."

Dostça bir vedaydı ama aralarında bir hafta önceki yakınlık yoktu. Çok yazık, diye düşündü Qwilleran. Kedileri alıp kulübeye döndü. Koko'nun Rosemary'den hoşlanmadığı gün gibi aşikârdı. Her zaman bir erkeğin kedisi olmayı tercih etmişti. Bir gece önce, Rosemary'nin incelik göstererek satın alıp kızarttığı hindiyi yemeyi reddetmişti.

"Tamam Koko" dedi Qwilleran kulübeye vardıklarında. "O artık gitti. Hindiyi bir daha deneyelim."

Kedilerin en sevdiği tabağa koyduğu beyaz ve siyah etten oluşan çekici karışım, normal bir Siyam kedisini sevinçten deliye döndürebilirdi. Yum Yum, aç kurt gibi yemeğe saldırırken, Koko hoşnutsuzlukla tabağa bakıyordu. Sırtını dikti ve kaskatı kesilmiş ince uzun bacaklarıyla yemeğin çevresinde sanki zehirliymiş gibi üç kez tur attı.

Qwilleran ürperen bıyıklarını ovuşturdu. Koko'yu birkaç yıldır tanıyordu. Siyam, bu töreni daha önce iki kez yapmıştı. İlkinde bir cesedin çevresinde dönmüş, ikincisinde korkunç bir cinayetin ipucunu vermişti.

Birden telefon çaldı.

"Selam Qwill. Benim. Kumru Gölü'nden arıyorum.

"Ne oldu? Otomobilde sorun mu var?"

"Hayır, her şey yolunda."
"Bir şey mi unuttun?"
"Hayır, bir şey hatırladım. Koltuğun altında bulduğun parayı hatırlıyorsun değil mi? Para klipsi oldukça tanıdık gelmişti ve şimdi nedenini buldum."
"Mumları aldığım dükkânda satılıyor. Roger'da bir tane vardı, aynısından ben de almak istedim" dedi Qwilleran.
"Olabilir ama ben aynısını hindi çiftliğinde gördüm. Şu kötü kokan adam, para üstü vermek için klipsini çıkarmıştı. Altın renginde büyük bir ataşa benziyordu."
Qwilleran parmaklarıyla bıyıklarını yatıştırdı. Rosemary, hindileri Çarşamba günü satın almıştı. Kulübeye Perşembe günü girilmişti. Klipsi, tabureden atladığı ya da düştüğü sırada kedinin pençesinden kaçmak isterken düşürmüş olmalıydı.
"Beni duyuyor musun Qwill?"
"Evet Rosemary. Parçaları birleştirmeye çalışıyorum. Satın aldığın şu hindide Koko'yu iten bir şey var. Kötü bir elektrik alıyor olmalı. Yum Yum harika olduğunu düşünüyor ama Koko kesinlikle dokunmuyor. Sanırım dikkatimi hindi çiftliğine çekmek istiyor."
"Dikkatli ol Qwill. Lütfen tehlikeye atma kendini. Maus Evi'nde başına neler geldiğini biliyorsun."
"Endişelenme Rosemary. Öğüdün için teşekkürler. Dikkatli kullan ve eğer uykun gelirse bir kenara çek."
Demek ipucu buydu! Hindi! Qwilleran otuz beş doların sıkıştırıldığı para klipsini aldı, kedileri kulübeye kilitledi ve otomobiline koştu.
Hindi çiftliği yalnızca birkaç kilometre ötedeydi. Mavi kamyonet avluda duruyordu. Otomobilini park etti, perakende ve toptan satış yazan kapıya yürüdü. Rüzgâr kuzeybatıdan estiği için avluda koku yoktu ama binaya girer girmez burnuna gelen korkunç kokuyla sendeledi.
Kokunun hiçbir açıklaması yoktu. Ortalık pırıl pırıldı: Yeni boyanmış beyaz duvarlar, paslanmaz çelik tartılar ve parlak bıçaklarıyla tertemiz ahşap tezgâh. Yere, eski kasap dükkânlarındaki gibi talaş serpilmişti. Tezgâhın üzerinde bir zil duruyordu: Görevli için zili çalınız. Qwilleran aceleyle üç kez zili çaldı.
Uzun boylu, iri yarı adam dondurucu odasından çıkıp geldiğinde, Qwilleran tiksintisini belli etmemek için kendini zor tuttu. Postanede hissettiklerini yeniden yaşıyordu, üstelik dahası vardı. Adamın yüzü ve boynu taze, kırmızı tırmık izleriyle doluydu. Boğazına bir yara bandı yapıştırmıştı. Kulaklarından biri yırtılmıştı. Taktığı kasketin siperi sayesinde gözlerini Koko'dan kurtarmayı başarmış olmalıydı. Görüntüsü Qwilleran'ın tahmin ettiğinden daha korkunçtu. Kokuysa midesini alt üst etmişti.
Adama dikkatle baktı. Adam ifadesiz bakışlarla karşılık verdi. Bir şeyler söylenmesi gerekiyordu ve Qwilleran aklına gelen ilk yorumu yaptı. "Oldukça kötü bir kaza geçirmişsiniz."
"Kahrolası hindiler!" dedi adam. "Birdenbire delirip birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar. Artık müdahale etmeyeceğim."
Bu konuşma Qwilleran'ın tecrübeli kulakları için yeterli olmuştu. Ses kesinlikle kasetteki sesti.
Parayı ve altın klipsi tezgâhın üzerine atarak, "Bu sana mı ait? Bunu kulübemde buldum. Ha, bir de sana ait olabilecek bir kaset var." Dosdoğru adamın gözlerinin içine baktı.
Çiftçinin yüzü bir anda değişti, gözlerine düşmanca bir ifade yerleşti. Çenesini hırsla sıktı. Öfkeli bir bağırışla tezgâhın üzerinden atlayıp bir bıçak kaptı.

Qwilleran kapıya doğru fırladı ama eşiğe takılmıştı ve bir dizinin, kötü olanın üstüne düştü. Bir kolun kalktığını ve bıçağın tam başının üzerinde durduğunu sezdi. Korku filminden çıkma dondurulmuş bir sahnenin içindeydi. Bıçak aşağı inmedi.

"Bıçağı yere bırak" dedi yumuşak bir ses. "Bu çok kötü bir davranış."

Bıçak boğuk bir tangırtıyla talaş birikintilerinin arasına düştü.

"Tamam, şimdi arkanı dön ve ellerini kaldır."

Tom, elinde altın kabzalı küçük tabancayla kapıda duruyordu. "Şimdi şerifi çağırmalıyız" dedi Qwilleran'a.

Yakalanan adam, "Seni aptal!" diye bağırdı. "Eğer konuşursan, ben de konuşurum."

Sesle ilgili hiçbir şüphesi kalmamıştı, bu o sesti. Tiz, metalik tınlama ve tekdüze bir konuşma.

İki polis memuru Hanstable'i alarak götürdüler. Qwilleran da bazı kâğıtları imzalamak için daha sonra hapishaneye uğramayı kabul etti.

"Beni burada nasıl buldun?" diye sordu Qwilleran, Tom'a.

"Pencerenizi tamir etmek için kulübeye gittim. Kapı kilitliydi. İçeri giremedim. Daha sonra Geyikli Kasaba'ya börek almaya gittim. Börekleri seviyorum."

"Ve sonra?"

"Eve gidiyordum. Otomobilinizin burada olduğunu gördüm. Anahtarları almak için içeri girdim."

"Haydi, kulübeye gel de seninle bir bira içelim" dedi Qwilleran. "Açık konuşayım hayatımda bir insanı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim! Şu küçük tabancan çok şık." Fanny'nin çantasındaki tabancanın Tom'un cebine nasıl girdiğini Qwilleran o an düşünecek halde değildi.

"Çok güzel. Altından. Altını çok severim."

"Sana nasıl teşekkür edebilirim Tom? Hayatımı kurtardın."

"Siz iyi bir insansınız. Onun sizi incitmesini istemedim."

Qwilleran otomobiliyle kulübeye döndü, herişinustası da yeni alınmış gibi gıcır gıcır parlayan mavi kamyonetiyle onu izledi. Ağaçları ve çalıları öfkeyle kırbaçlayan kuzeybatı rüzgârından korunmak için güney sundurmasında oturdular.

Qwilleran ona bira ikram etti. "Şerefine Tom. Eğer gelmeseydin, bir sandviçe malzeme olacaktım." Bu şaka adamın sade mizacına uygundu. Qwilleran, ona soru sormadan önce, biraz rahatlatmak istemişti. Birkaç dakika sonra, öylesine "Sık sık hindi çiftliğine gider misin Tom?" diye sordu.

"Hayır, çok kötü kokuyor."

"Çiftçi, eğer konuşursan ben de konuşurum demekle ne demek istedi?"

Tom'un masum yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Viski konusunda. Bana viski almamı o söylemişti."

"Viski ne içindi?"

"Mahkûmlar için."

"Büyük hapishanedeki mahkûmlar için mi yani?"

"Mahkûmlar için üzülüyorum. Çünkü daha önce ben de hapishaneye girmiştim."

Qwilleran anlayışla, "Neler hissettiğini anlayabiliyorum ama sen viski içmiyorsun değil mi? Ben de öyle" dedi.

"Tadı çok kötü" dedi Tom.

Gazeteci, soru soracağı insanlara her zaman anlayışla yaklaşırdı. Sorularıyla karşısındakini sıkboğaz etmez, öğrenmek istediklerini dostça bir sohbet havası yaratarak öğrenirdi. Tom'a nefes aldırmak için ayağa kalkıp bir örümcek öldürdü ve ağını bozdu. Sonra örümcek nüfusunun fazlalığından, evin içini dışını ağlarla süslemek isteklerinden söz etti. Sonra yeniden başladı.

"Viskiyi mahkûmlara nasıl ulaştırıyordun?"

"O içeri sokuyordu."

"Affedersin Tom. Telefon çalıyor galiba."

Arayan Alexander Goodwinter'di. Washington'dan yeni dönmüştü ve yaşlı kadının ölümünden duyduğu üzüntüyü nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Penelope'la birlikte, Geyikli Kasaba'ya geliyorlardı ve önemli bir konuda konuşmak üzere yarım saat içinde uğramak istiyorlardı.

Qwilleran bu önemli konunun ne olduğunu biliyordu. Vasiyeti tenfiz memuru olarak kulübe için aylık bin dolar kira isteyeceklerdi. Sundurmaya döndü. Koko onun yokluğunda, Tom'la sohbet etmekteydi.

"Güçlü bir sesi var" dedi herişinustası. "Onu okşadım. Kürkü çok güzel ve yumuşak."

Qwilleran Siyamlar'ın özellikleriyle ilgili birkaç noktaya değindi. Koko'nun hindiye olan düşkünlüğünü anlattı ve soruşturmasına yeniden devam etti. "Sanırım viskiyi hindi çiftliğine götürüyordun."

"Onu mezarlığa götürdüm. Bana mezarlıkta bırakmamı söyledi. Orada bir yer var."

"Umarım bunun için sana para vermiştir."

"Bana çok para verdi. Bu iyiydi."

"Fazladan para kazanmak iyidir. Herhalde parayı bankaya yatırdın, ileride tekne ya da başka bir şey alabilirsin."

"Bankalardan hoşlanmam. Onu bir yere sakladım."

"Eh, o zaman güvenli bir yerde olduğundan emin ol. Bu çok önemli bir nokta. Bira için hazır mısın?"

Biraları koyarken rüzgârın şiddeti ve hortum olasılığı üzerine yorum yaptı. Hava aşırı sıcaktı ve gökyüzü sarımsı bir renk almıştı. Sonra, "içkiyi Geyikli Kasaba'dan mı aldın? Orada fazla çeşit yok" dedi.

"Farklı yerlerden almamı söyledi. Bazen, viski almamı söylerdi. Bazen de cin."

Qwilleran bir pipoluk tütün özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Pipo yakma işlemi sessizlik olduğunda ya da gergin anlarda çok işe yarardı. Böyle kritik konularda röportaj yapıldığında pipo hem konuyu yumuşatırdı hem de konuşma aralarındaki sessizlikleri doldururdu.Tom'a şöyle dedi: "Çiftçinin, viskiyi hapishaneye nasıl soktuğunu bilmek ilginç olabilirdi."

"Kendi kamyonetiyle, hindilerin içinde götürüyor. Bana hindilerin içine sığması için özellikle küçük şişe almamı söylüyordu."

"Hindi doldurmanın yeni bir yolu olsa gerek" dedi Qwilleran ve Tom'dan ödül olarak bir kahkaha aldı. "Eğer çiftliğe gitmiyorsan, hangi içkiden alacağını nasıl öğreniyordun?"

"Buraya gelirdi ve makineyle konuşurdu. Çalışmaya geldiğimde dinlerdim. Bu güzeldi. Hoşuma gidiyordu." Birden aklına bir şey gelerek güldü. "Geyiğin arkasına bırakıyordu."

"Her zaman bu geyiğin hasta görünümlü olduğunu düşünmüştüm, şimdi nedenini çok iyi anlıyorum.

Tom biraz daha kıkırdadı. İyi vakit geçiriyordu. "Buraya geldiğinde kaseti dinliyordun demek."

"İçinde güzel müzikler de vardı."

"Çiftçi neden yazılı bir not bırakmıyordu?" dedi Qwilleran. Abartılı bir yazı yazma taklidi yaptı. "Sevgili Tom, beş küçük şişe skoç ve dört küçük şişe de cin al. Umarım iyisindir. İyi günler. Arkadaşın Stanley'den sevgilerle" dedi.

Tom bunu oldukça eğlenceli bulmuştu. Sonra, ciddileşip soruyu yanıtladı. "Ben okuma yazma bilmem. Keşke okuyup yazabilseydim, bu çok iyi olurdu."

Qwilleran, Amerika'da okuma yazma bilmeyenlerin sayısını bildiren istatistiklere inanmakta her zaman zorluk çekmişti. İşte şimdi okuma yazma bilmeyen biri tam karşısında duruyordu. Bu sırada telefon yeniden çaldı.

"Merhaba Qwill" dedi çok iyi tanıdığı bir ses. "Nasıl gidiyor?"

"İyidir Arch. Mektuplarımı aldın mı?"

"İkisini aldım. Orada hava nasıl?"

"Herhalde havayı sormak için aramadın. Aklından neler geçiyor?"

"Sana müthiş haberlerim var Qwill. Percy'den bir mektup alacaksın. Ama sana müjdeyi ben vereyim dedim. Sana söylediğim şu iş, hani araştırmacı gazetecilik, Percy hemen geri dönüp işe başlamanı istiyor. Eğer Rampage bizden önce birini alırsa, Percy kalp krizi geçirir. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Hmmm," dedi Qwilleran

"İki kat maaş ve limitsiz masraf hesabın olacak. Ayrıca şirketin otomobillerinden biri -hem de yeni bir tane- sana tahsis edilecek. Sence avanta için yeterli mi?"

"Rampage'in teklifini merak ediyorum."

"Komik olma. Birkaç güne kadar Percy'nin mektubunu alırsın ama ilk söyleyen..."

"Teşekkürler, Arch. Bu teklifi değerlendireceğim. İyi bir adamsın ama keşke editör olmasaydın."

"Ha, bir şey daha Qwill. Biliyorum, yeni bir daireye ihtiyacın var. Fran Unger evleneceği için evinden çıkıyor. Büroya çok yakın ve kirası da çok uygun."

"Ayrıca pembe güller ve dört nala giden zürafa resimleriyle süslü duvar kâğıtları var."

"Yine de aklında bulunsun. Yakında görüşürüz. O tuhaf kediye de benden selam söyle."

Qwilleran gelen haberden duyduğu şaşkınlık ve sevinçle sersemlemişti. Ama Tom gitmeye hazırlanıyordu ve ona bir kez daha teşekkür etmeliydi. Tezgâhın üzerinden antika pirinç mürekkepliği aldı.

"Bunu almam istiyorum Tom. Biraz parlatılmaya ihtiyacı var. Pirinç eşyalardan hoşlandığını biliyorum. Yüzyıl önce, bir gemide bütün dünyayı dolaşmış bir mürekkeplik bu."

"Çok güzel. Böyle bir şeyim hiç olmamıştı. Onu her gün cilalayacağım."

Herişinustası pencerenin ölçüsünü aldıktan sonra kasabaya cam almaya gitti. Qwilleran'sa oturup Fluxion'un teklifini düşündü. Bu güzel yeri terk edeceği için pişmanlık duyuyordu. Yeşilliğin, göl manzarasının ve örümcek ağları üzerinde parıldayan çiğ tanelerinin tadını çıkarabileceği daha çok zamanı olsaydı keşke. Şimdi büronun günlük karmaşasına dönecekti: Percy'nin pembe notlan, çalışmayan elektrikli kalemtraşlar, aşağı inmek isteyince altı asansörün birden yukarı çıkması, işi kolaylaştıracağına zorlaştıran monitörler. Aniden, dizindeki ağrıyı hissetti.

Ayağını bir tabureye uzattı. Daha önce şahinin tünemiş olduğu koltuğun arkalığına bu kez Koko tünemiş, kahverengi bir maskede parlayan mavi gözlerle dikkatle onu izliyordu.

"Pekâlâ Koko" dedi Qwilleran. "Tatilimiz umduğumuz gibi geçmedi, değil mi? Ama zamanımızı boşa harcamadık. Bir suçluyu cezalandırdık. Buck Dunfield'i öldürmeden önce onu durduramamız ne kötü... ve daha da kötüsü, hiç kimse bu olayı senin ortaya çıkardığını bilmiyor. Söylesek bile bize inanmazlar."

Uğuldayan rüzgâr ve sahile çarpan dalgaların sesi, Goodwinter'in otomobilinin gürültüsünü boğmuştu. Qwilleran onları karşılamaya gittiğinde topallıyordu. Alexander son derece şıktı ve Penelope de oldukça neşeli ve coşkuluydu. El sıkıştıklarında, Penelope onun elini daha kuvvetli sıktı. Parfüm kokusuna ek olarak naneli nefes temizleyicinin kokusu vardı.

"Topallıyorsun" dedi Penelope.

"Bir kütüğe takıldım... Rüzgârda kalmayın. Sanırım hortum geliyor."

Alexander, dosdoğru Yum Yum'un kanepesindeki yerine geçti. Penelope'yse, pencereye yönelerek, kulübenin yerini ve manzarayı övdü.

İşte şimdi kira bin iki yüz dolara yükseldi. Haberi verince kim bilir ne şaşıracaklar!

"Ne yazık ki" diyordu Alexander, "bu tatsız olay meydana geldiğinde Washington’daydım. Kızkardeşim çok yardımcı olduğunuzu ve Klingenshoen arşivlerini araştırmak için birkaç defa gelip gittiğinizi söyledi. Çok yorulmuş olmalısınız."

"Bakılması gereken çok şey vardı" dedi Qwilleran. "Şansım varmış ki, Aşağı Taraftan bir konuğum yardımcı oldu." Koko'nun bu konudaki katkılarını söylememek için kendisini zor tuttu. Goodwinterlar'ın, altıncı hissi olan bir kedi fikrine hazır olduğunu sanmıyordu.

"Törene yetişmek için dönüş bileti bulamadığımda epey üzülmüştüm. Ancak Penelope'nin oldukça becerikli ve zevkli bir tören düzenlediği anlaşılıyor."

Kızkardeşi yazarlara özgü bir dağınıklık manzarası sunan masanın yanından geçip, diğer kanepeye oturdu. "Alex, neden sadede gelmiyorsun? Bay Qwilleran’ı işinden alıkoyuyoruz."

"Ah, evet. Vasiyetname. Vasiyetnameyle ilgili bir sorun var."

"Ben bir sorun göremiyorum" diye tersledi Penelope. "Daha bir şey çıkmadan sorun uydurma."

Ortağı genç kadına doğru bir bakış fırlattı. Öksürerek boğazını temizledi ve çantasını açtı. "Bildiğiniz gibi Bay Qwilleran, Fanny kasada kendi el yazısıyla yazılmış üç vasiyet bıraktı. Sık sık fikrini değiştirerek pek çok vasiyet yazmış. Ancak yalnızca son üçünü saklanmış (bizim tavsiyelerimiz üzerine). Hepsi de tarihli elbette ve bu durumda en yakın tarihli olanı geçerli. Üç vasiyetname de, bu hanımın son yıllarda hissettikleri hakkında aydınlatıcı bilgiler veriyor."

Qwilleran’ın bakışları avukatın yüzünden aşağı ayakkabılarına kaydı. Küçük kahverengi yüz, koltuk örtüsünün altında belirmişti. Diğer yanda Koko, mahkemeyi yöneten bir yargıç kurumuyla geyiğin kafasına tünemişti.

"Fanny'nin yazdığı en eski vasiyete göre bütün mal varlığı Atlantic City'deki bir kuruluşa kalıyordu. Belli ki serveti bizim -nasıl desem- uygunsuz diyebileceğimiz ancak Fanny için nostaljik değeri olan belirli bir bölgenin yeniden inşasında harcanacaktı."

Yum Yum'un patisi yavaş yavaş örtünün altından uzanıyordu. Bu manevrayı fark eden Penelope kahkahasını bastırmak için kahramanca savaşıyordu.

Goodwinter devam etti. "Geçersiz olan ikinci vasiyetnamedeyse -bunları Fanny'nin düşüncelerindeki değişimi izleyebilmeniz açısından anlatıyorum- Fanny bazı değişiklikler yaparak servetinin yarısını Atlantic City'deki söz konusu kuruluşa, diğer yarısını da Kazmalı'daki okullara, kiliselere, kültür ve yardım derneklerine, sağlık merkezlerine ve sivil toplum örgütlerine bırakıyordu. Servetinin büyüklüğü düşünüldüğünde iki tarafa da hayli yüklü bir miktar düşüyordu."

Qwilleran, Yum Yum'u tekrar kontrol etti ve Penelope'ye baktı. Onunla gözgöze gelen Penelope daha fazla dayanamayarak kahkahalarla gülmeye başladı.

"Penelope!" diye parladı ağabeyi. "Lütfen bitirmeme izin ver... En son vasiyetinde, şu ana kadar sözü geçen mirasçıların her birine birer dolar bırakıyor. Bize göre akıllıca bir önlem, madem ki..."

"Alex, neden sadede geliniyorsun" dedi Penelope, neşeyle elini sallayarak. "Ve Bay Qwilleran'a bütün kahrolası servetin hepsini alacağını söylemiyorsun."

"MAV!" Geyik başının çevresinden bir ses yükseldi.

Goodwinter önce Penelope'ye daha sonra da Koko'ya, yaptıklarını uygun görmediğini belirtircesine kısa bir bakış fırlattıktan sonra, "Belirtilen bu mirasçıların haricinde Bay Qwilleran, Fanny Klingenschoen'ın servetinin tek varisi sizsiniz."

Qwilleran afallamıştı.

"Bu" diye devam etti avukat. "1 Nisan tarihli, en son vasiyetnameyi özetliyor. Önceki belgeler geçersiz sayılıyor. Vasiyetname Çarşamba günü öğleden sonra büromuzda resmi olarak okunacak."

Qwilleran ıslanmış bir köpek gibi başını salladı. Söyleyecek bir şey bulamadı. Yardım için Penelope'ye baktı ama kadın anlamsızca sırıtıyordu.

"1 Nisan şakası olmalı" diyebildi sonunda.

Goodwinter, "Sizi temin ederim ki tamamen yasal. Bana göre tek sorun mirastan pay bekleyen bazı kişilerin ya da kuruluşların buna itiraz edebilecek olması."

"Fanny şehirdeki herkese pek çok vaatte bulunmuştu" diye hatırlattı Penelope. "Bay Qwilleran'inki tek yasal vasiyetname."

"Yine de Kazmalı'daki pek çok dernek ya da sivil kuruluş, Fanny'nin vasiyet yazma yeteneğini soruşturmak için ortak dava açabilir ama sizi temin ederim..."

"Alex, vasiyetnamedeki koşullardan bahsetmeyi unuttun."

"Ah, evet. Banka hesapları, yatırımlar, gayri menkullerden oluşan servet beş yıl gözetim altında tutulup bütün gelirleri size verilecek. Ancak bu beş yıl süreyle Kazmalı'da, Klingenschoen Malikânesi'nde ikâmet etmeniz gerekiyor. Bu süre dolduktan sonra servet kayıtsız şartsız sizin olacak."

Derin bir sessizlik oldu. Herkesin bakışları bir süre odada dolaştı. Misafir odasındaki pencere hızla çarptı.

Goodwinter şaşırmıştı. "Evde başka biri mi var?"

"Yalnızca Tom" dedi Qwilleran. "Kırılan bir camı takıyor."

"Pekâlâ?" diye sordu Penelope. "Bizi merakta bırakmayın."

"Bu koşulları kabul etmezsem ne olur?"

"Bu durumda" dedi Goodwinter. "Vasiyetnamede yazıldığı gibi bütün servet Atlantic City'e gider."

"Ve eğer Atlantic City'ye giderse" diye ekledi Penelope, "Kazmalı'da isyan çıkar ve siz de linç edilirsiniz Bay Qwilleran."

"Hâlâ benimle dalga geçtiğinizi düşünüyorum" dedi

Qwilleran. "Çünkü Fanny'nin böylesine... inanılmaz bir jest... yapması için ortada hiç neden yok. Birkaç hafta öncesine kadar onu kırk yıldan fazla bir zamandır görmemiştim."

Goodwinter çantasına uzandı ve Fanny'nin el yazısıyla yazılmış bir kâğıt çıkardı. "Sizin vaftiz anneniz olduğunu iddia ediyor. Anneniz, kardeş gibi gördüğü bir dostuymuş."

Penelope kıkırdadı. "Haydi Alex, ayakkabılarını bağla da gidelim. Bu gece bir yemek randevum var. "

El sıkışmalar ve tebriklerden sonra avukatlar yola koyuldu. Tom'un kamyoneti ortalarda yoktu. Qwilleran, Penelope'nin biraz sendelediğini düşündü. Buraya gelmeden önce ya bir şeyi kutlamış ya da duyduğu hayal kırıklığını bastırmaya çalışmış olmalıydı.

Tramp... Tramp... Tramp... Bu, sesler Koko'nun geyik başından aşağıya üç hamlede indiğini haber veriyordu.

"Eh Koko" dedi Qwilleran. "Buna ne dersin?"

Koko, hafif kaykılarak oturdu ve kuyruğunu dikkatle yalamaya başladı.

16

Qwilleran rüyada gibi Siyamlar için bir tabak hindi hazırladı. Arch Riker ve Alexander Goodwinter'ın bomba haberleriyle kafası o kadar meşguldü ki yaptığı kahvenin içine ana malzemeyi koymadığını fark etmedi bile. Sonra bardağını göle bakan pencerenin yanma götürüp bir şeyin eksik olduğunu fark etmeden sıcak suyu yudumladı.

Köpüklü dalgalar kıyıya vururken, kumsaldaki çalılar rüzgârda dalgalanıyor, ağaçların dalları hızla sallanıyordu. Otların arasında biten çiçekler bile öfkeli gökyüzünün altında başlarını cesaretle eğiyordu. Hayatında hiç bu kadar vahşi ama aynı zamanda güzel bir manzara görmemişti. Bu benim olabilir, diye düşündü. Bu güne kadar kim böylesine önemli bir kariyer seçimiyle karşı karşıya gelmişti? İki benliği de kendilerini savunmaya geçti:

İşine Sadık Gazeteci şöyle diyordu: Meslek hayatımın en iyi fırsatı. Araştırmacı gazetecilik, her zaman yapmak istediğim iş.

Kurnaz İskoçyalı'ysa şöyle diyordu: Sen deli misin? Sıradan bir ortabatı gazetesinde çalışmak için Fanny'nin milyonlarını mı tepeceksin? Yaptığın en ufak bir haberden Fluxion'a dava açılsa Percy fikrini değiştirecektir. Peki, sen ne yapacaksın o zaman? İşin yoksa restoran restoran dolaş ya da daha kötüsü...

Ama ben bir gazeteciyim. Haber yapmak benim hayatım! Ben bunu iş olarak görmüyorum, bu benim hayatımın bir parçası.

O zaman Fanny'nin paralarıyla kendine bir gazete al. Hatta bir yayın grubu al.

Ben hiçbir zaman gazete patronu olmak istemedim ki. Ben, haber peşinde koşmak, hikâye çıkarmak, ve eski siyah daktilomda iki parmağımla yazımı yazmak istiyorum.

Eğer bir gazete alırsan, istediğini yapabilirsin. Kazmalı Gazete'deki çocuk gibi, matbaanın başında bile olabilirsin.

Ama benim fazla paraya ya da mala ihtiyacım yok ki. Ne kazanıyorsam, her zaman ondan memnun oluyorum.

Ama yıllar geçtikçe gençleşmiyorsun ve bankada yalnızca bin iki yüz kırk beş dolar on dört sentin var. Fluxion'dan alacağın emekli maaşımla kedilere sardalye bile alamazsın!

Kazmalı'da yaşamak zorunda kalacağım. Büyük şehrin hareketliliğine ihtiyacım var. Hayatımda hiç küçük bir kasabada oturmadım.

Ne zaman istersen New York'a, Paris'e ya da Tokyo'ya uçabilirsin. Hatta kendi uçağını bile satın alabilirsin.

"MAV!" dedi Koko, eleştiren bir sesle. Hâlâ akşam yemeğini bekliyordu. Qwilleran dalgınlıkla yemek tabağını telefonun bulunduğu dolaba koymuştu.

"Özür dilerim çocuklar" dedi. Koko'nun yemeğe göstereceği tepkiyi merakla bekledi. Bu şaşırtıcı kedi, Stanley Hanstable'ın çiftliğinden alman bu hindiyi derdini anlatana kadar iki kez reddetmişti. Şimdi büyük bir iştahla yemeğini yiyordu. "MAV... gop gop gop... MAV" dedi ve beyaz etleri yalayıp yutarak siyah etleri Yum Yum'a bıraktı.

Qwilleran, söz dağarcığı biraz daha geniş biriyle konuşma ihtiyacı duyuyordu. Bu nedenle Roger MacGillivray'i aradı. "Büroda işin kaçta bitiyor?.. Bir şeyler içmek için buraya gelir misin?.. Hayır, Sharon'u getirme. Bir dahaki sefere. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Koko yemeğini bitirmişti ve her zamanki temizliğini yapıyordu. Mırıltılar ve gurultular eşliğinde yalandı. Şömineyi, müzik setini ve banyo musluklarını araştırdı. Daktilonun iki harfine (x ve j) patileriyle bastı. Kütüphanenin en alt rafında duran bir kitabı kokladı (kitap kuşlarla ilgiliydi). Konuk odasına yöneldiğinde, Qwilleran onu izledi.

Koko ve Yum Yum ranzanın alt katında birlikte uyumaktan çok hoşlanırlardı. Rosemary geldiğindeyse üst kata sürülmüşlerdi. Koko, kendi kendine mırıldanarak alt katı keşfe koyuldu. Patileriyle çekiştirerek yatak örtüsünü hızla aşağı indirdi. Yatak, duvara yaslanmıştı. Önce bir patisini sonra da diğerini kütüklerle döşek arasına sokmayı denedi. Gerindi, gerindi ve en sonunda bir ödül, naylon bir kadın çorabı çıkardı. Ama henüz tatmin olmamıştı. Altın bir bilezik çıkarana kadar boşluğu patisiyle taradı.

Qwilleran bileziği kaptı. "Bu Mildred'ın! Buraya nasıl sıkışmış?"

Mildred bileziği, bir hafta önce hindiyi getirdiğinde düşürmüş olabileceğini söylemişti. O ziyaretinde Groat ve Boddle marka tütün içen biriyle kulübeye gelmişti. Oysa Buck Dunfield, kulübeye daha önce hiç gelmediğini söylemişti.

Qwilleran, Fanny'nin deri kaplı yeşil adres defterini çıkardı ve H harfini açtı.

HUNT, R. D. — Belediye Meclisi üyesiyken üç çiftlik satın aldı. Altı ay sonra havaalanı almak için çiftlikleri sattı.

HANSTABLE, S — Hindi ihalesinde, hapishaneye en düşük fiyatı verdi. Fazla düşük.

HANSTABLE, M — Onla bunla yatıp kalkıyor.

Qwilleran, Q harfini açınca, eski bir alkolik olarak tanımlandığını öğrendi. M harfinde Roger için bir şey yazılmamıştı ama Dunfield bir zampara olarak nitelendirilmiş ve Goodwinterlar için ayrılan iki sayfada ne ararsan vardı.

Qwilleran defteri şömineye attı. Üzerine çöp kutusunu boşalttı, kömür kovasından birkaç dal ekledi ve ateşi ayarlayan metal kapağı açtı. Pirinç çıngırak çaldığı sırada, kibriti ızgaraya fırlatmıştı. Bir anda bu kadar özlü bir skandal kaynağını yitirmekte tereddüt etti. Kazmalı'ya taşındığı takdirde, bu, işine yarayabilirdi. Ama artık çok geçti! Güçlü rüzgârın yarattığı hava akımı her şeyi tutuşturmuştu.

Kapıda onu sakin bir genç adam bekliyordu. Roger'ın beyaz teni iyice beyaz, kara sakalı iyice kara görünüyordu.

"İçeri gir ve rahatına bak" dedi Qwilleran. "Veranda çok gürültülü. Rüzgâr saatte altmış kilometre hızla esiyor olmalı. Dalgaların sesinden hiçbir şey duyulmuyor."

Roger, kendini koltuklardan birine bıraktı ve hiçbir şey söylemeden yanan ateşe bakmaya başladı.

"Törende seni, Sharon'u ve Mildred'ı gördüm. Kalabalık hakkında ne düşünüyorsun?"

"Beklediğim gibi oldu" dedi genç adam ifadesiz bir sesle. "Orada bulunan herkes kendine bir şey kalacağını sanıyordu. Kazmalı'nın Kraliçesi bol keseden söz verirdi."

"Sana herhangi bir söz vermiş miydi?"

"Ah, vermez mi. Batıkları korumak için birkaç yüz-bin... Sanırım seni kutlamalıyım."

"Ne için?"

"Kazmalı'nın yarısına ve Geyikistan'ın üçte birine mirasçı olduğun için."

"Nereden öğrendin? Vasiyetname birkaç saat önce açıldı."

"Kaynak veremem" dedi Roger.

Qwilleran bıyığına ofladı sıkıntıyla. Goodwinterlar'ın sekreteri büyük olasılıkla Ufaklık'ın annesi ya da teyzesi olmalıydı, ailenin tipik hatlarını taşıyordu. Ufaklık hemen telefona sarılıp Roger'ı aramıştı hiç şüphesiz. "Bak evlat, vasiyetnamenin şartlarını henüz kabul etmedim. Şansın varsa ben Fluxion'a geri dönerim, böylelikle Kazmalı'nın yarısı ve Geyikistan'ın üçte biri de Atlantik City'nin olur."

"Özür dilerim" dedi Roger. "Kabalık etmek istemedim ama teyzen hiçbirimize verdiği sözü tutmadı."

"O benim teyzem değil ve ayrıca milyon verseler burada oturmam. Gazeteniz tam bir komedi, radyo istasyonlarınızın yayını hemen durdurulmalı. Restoranlar yemeği katlediyor. Ve herkes dar görüşlü. Sivrisinekler hakkında ne düşündüğümü daha söylemedim."

"Bir dakika! Sakin ol" dedi Roger. "O para New Jersey'deki kırmızı ışıklı gece kulüplerinin restorasyonunda harcanacağına burada sende kalmasını tercih ederiz."

"Tamam. Haydi bir şeyler içelim ve bunları unutalım. Skoç? Bira?"

Karşılıklı oturup kulübenin rahatlığından konuştular. "Oldukça hoş" dedi Roger. "Sharon ve ben de, bir gün böyle bir yerimizin olmasını istiyoruz. Mildred’ın kulübesi de güzel ama kasabadaki diğer evlere benziyor. Bu kulübe, ormanlık alan için çok uygun. Şu geyiği kim vurmuş acaba." Birdenbire kaskatı kesildi. "Aman Tanrım! Orada bir kedi var! Kedilerden hiç hoşlanmam. Çocukken büyük, sevimsiz bir kedi ısırmıştı beni."

"Büyük ihtimalle hayvanın kuyruğundan çekip canını yaktığın için hak etmişsindir" dedi Qwilleran. "Gördüğün Koko. Terbiyeli davranırsan, zararsızdır. Kayınpederine ne olduğunu biliyorsun herhalde."

.Roger üzgün üzgün başını salladı. "Onun kodeste olduğunu biliyorum. Elbette, bu kaçınılmazdı. Stanley, on yıldır bu işin içindeydi."

"Oldukça ilginç" dedi Qwilleran. "Sırf senin kayınpederin ve Mildred'ın da kocası olduğu için onu teslim ederken suçluluk duydum. Bana bıçakla saldırdığı halde... bunu yapmak hiç hoşuma gitmedi."

Roger soğukkanlılıkla onunla aynı fikirde olduğunu belirtti. "Burada işler böyledir. Herkes neler olduğunu bilir ama kimse bir şey yapmaz. Buradaki herkes ya akraba ya eski okul arkadaşı ya da savaşta omuz omuza savaşılan bir dost."

"Şerifin adamı, onu tutukladığı için Stanley'den özür diledi. Çocukluk arkadaşıymışlar. Kusura bakma ama bu tam da yozlaşmaya elverişli bir ortam." Qwilleran ateşi karıştırıp iki odun ekledi. "On yıl önce Stanley'e ne oldu?"

"Bu, Sharon'la flört ettiğim zamanlarda başladı. Stanley o zamanlar lüks içinde yaşıyordu ve bir anda inanılmaz bir beden kokusu başladı. Bu sanki onun üzerine bir lanet gibiydi. Kendi ailesi bile ona dayanamıyordu. Mildred aynı evde onunla birlikte kakmıyordu. Sharon ve ben kaçmak zorunda kalmıştık çünkü gelinin babasını törende kimsenin midesi kaldıramazdı. Adam toplumdan tamamen dışlandı. Hepsi bu."

"Hiç doktora gitti mi?"

"Birçok kereler. Doktorlar aklına gelecek her şeyden şüphelendiler akciğer iltihaplanmasından tut ter bezi enfeksiyonuna, kronik üre zehirlenmesine kadar. Ama ne kesin teşhis konulabildi ne de bir çare bulundu. Dr. Melinda, -onu tanıyorsun- bunu vücudun kendisinin yapabileceğini ve bunun akıl sağlıyla ilgili olduğunu söyledi."

"Mildred boşanmak için girişimde bulunmadı mı?"

"Boşanmaktan korkuyordu. Stanley onu öldüreceğini söylemişti. Mildred buna inandı. Sağlıklı ve hayat dolu bir kadın için bu şekilde yaşamak korkunç bir şey. Bu yüzden gözü hep dışardaydı."

"Buck Dunfield'ı mı kastediyorsun?"

"O ilk değildi. Yalnızca en şanssız olanıydı."

"Stanley onu bu yüzden mi öldürdü peki?"

"Buck'tan nefret ettiğini herkes biliyordu. Çünkü Buck neler döndüğünü biliyordu."

"Bence Stanley, Buck'ın tekne ticaretine burnunu soktuğunu öğrendiğinde onu öldürdü. "

"Anlayamadığım bir şey var" dedi Roger. "Stanley, Buck'a hissettirmeden nasıl yanına yaklaşmış olabilir?"

"Ben nasıl olduğunu biliyorum. Buck, koku alma duyusunu kaybetmişti. Kumsaldaki ölü balıklar bile onu rahatsız etmiyordu. Mildred katilin o olduğundan şüpheleniyor muydu?"

"Herkes biliyordu. Polisin ciddi şüpheleri vardı ama kanıtlar yetersizdi. Bir şeyler olmasını bekliyorlardı."

"Herkes biliyor muydu! Geyikistan'ın sloganı, Omnes Sciunt olmalı. Stanley'in hapishaneyle bağlantısı neydi?"

"Oraya hindi satabilmek için en düşük teklifi vermişti. Oldukça iyi bir anlaşma. İçerde beş bin mahkûm vardı."

"Düşük fiyattan daha fazlası olmalı. İçeride içki ve belki de uyuşturucu alan müşterileri vardı. Ayrıca, kamyonetin kasasına sakladığı mahkûmları kaçırıyordu. Kaçakları Kanada yolunun yarısına kadar götürdüğünü biliyor muydun?"

"Söylentiler vardı ama hiç kimse harekete geçmiyordu, ancak senin gibi bir yabancı bir şeyler yapabilirdi. "

Qwilleran, kaseti ve sesin sahibini bulabilmek için kasabadaki seslerle karşılaştırmasını anlattı. Bu sırrı çözerken, Koko'nun ne kadar yararı olduğunu da anlatmayı düşündü. Kaseti kedi bulmuş, gazeteciyi hapishaneye ve daha sonra da hindi çiftliğine yöneltmişti. Kulübeye zorla geldiğinde adama saldırmış ve son ipucu olan para klipsini ortaya çıkarmıştı.

Hayır, diye düşündü Qwilleran. Roger böylesine fantastik bir hikâyeye kesinlikle inanmazdı. Yüksek sesle "Bu sıkıcı konuyu kapatalım artık... Son zamanlarda hiç uzay aracı gördün mü?" dedi.

Ayrılmadan önce Roger, "Nerdeyse unutuyordum. Aşağı Taraftan bir bayan, turist merkezini arayıp sana nasıl ulaşabileceğini sordu. Numarasını aldım. Onu hemen arayacakmışsın."

Gazeteciye üzerinde Morning Rampage'ın numarasının ve genel yayın yönetmeni olan kadının adının yazıldığı kâğıdı verdi.

Qwilleran onu aradıktan sonra hapishanedeki formaliteleri tamamlamak ve Kuzey Işıkları Oteli'nde akşam yemeği yemek üzere Geyikli Kasaba'ya doğru yola çıktı. Bir bölmede tek başına otururken piposu için derin bir özlem duydu. Eğer Fanny'nin vasiyetindeki koşullan kabul ederse ilk işi birkaç kutu Groat and Baddle Beş Numara ısmarlamak olacaktı. Fluxion'daki ya da Morning Rampage'daki yeni görevi kabul ederse, bu tatili bir başka gezegene yapılmış bir ziyaret olarak görecekti. Turuncu kasketi şimdiden komik gelmeye başlamıştı.

Akşam yemeğinden sonra, kulübeye doğru yavaş yavaş ilerlerken, ağaçların her bir dalının ve ağaçlar arasında kaybolup beliren azgın göl manzarasının tadını çıkardı. Son iki haftadır görmezden geldiği doğal güzellikler, şu anda belleğine kazıması gereken bir hazine haline gelmişti. Bu vahşi ve güzel yeri bir daha hiç görmeyebilirdi. Kuzey Işıklarını -ya da bir UFO- görmek için bile çaba göstermemişti.

Bir polis otosu ve kırmızı bir itfaiye arabası siren sesleri arasında hızla yanından geçti. Qwilleran bir an korkudan nefes alamadı. Hızla gaza bastı. Kulübe! Şöminedeki ateş! Kediler!

Araba yoluna ulaştığında, itfaiye eski okul binasının yakınında yoldan çıkmış, yanan bir kamyoneti söndürmeye çalışıyordu. Olayı görmek için birkaç araç durmuştu.

"Yaralı var mı?"diye sordu izleyicilere. Sürücüden bir iz olmadığını söylediler. Şiddetli rüzgârda bir orman yangını çıkmamıştı Allah'tan.

Qwilleran kulübeye doğru ilerlerken bir düşünceyle ürperdi. Alevlerden kararmış araç, mavi bir kamyoneti andırıyordu.

Otomobilini park eder etmez, kulübenin içinde bağıran Koko'yu duydu. Kapının kilidini açar açmaz da, kedi verandaya atladı ve delirmiş gibi koşturmaya başladı. Arada sırada durup sinekliğin sürgüsüne sıçrıyordu.

Qwilleran telaşla tasmayı buldu ve kedinin sıkı kamına bağladı. Kapıyı açtı. Koko hemen alet kulübesine doğru hızla koşmaya başladı. Qwilleran onu takip etmekte zorlanıyordu.

Binanın kapısı açıktı. Bu olağandışı bir durumdu. Pencere olmadığı için içerisi kapkaranlıktı ama Qwilleran yere saçılmış paraların esintiyle havalandığını görebiliyordu. Kedi dikkat kesilmiş bir halde kulübenin içine bir gölge gibi girdi. Göğsünün derinliklerinden korkunç iniltiler geliyordu. Rüzgâr banknotları bir kez daha havalandırdı. Qwilleran'ın ayağı boş bir viski şişesine takıldı. Sonra Koko, daha yüksek sesle feryat etmeye başladı. Ancak bu, her zamanki dikkat çekme sesi değildi. Sanki ağlıyor gibiydi. Qwilleran tasmanın ipini kısalttı ve gölgelerin içinde dikkatlice ilerledi.

Karanlığın içinde aydınlık olan tek bir nokta vardı. Yerde, kabartmalı altın kabzasıyla duran küçük bir tabancaydı bu. Karyolada herişinustasının cansız bedeni yatıyordu.

Qwilleran, Koko'yu kaptığı gibi kulübeden dışarı fırladı ve şerifi aradı.

Birkaç dakika içinde şerifin adamları olay yerine gelmişti. "Biz de tam anayolun sonundaydık" dedi memur. "Bir kamyonet yanmış. Geriye hiçbir şey kalmamış. Kundakçılık gibi görünüyor."

Cansız beden ambulansın içine taşındıktan sonra, Koko uzun adımlarda alet kulübesinin içinde bir süre dolaşıp durdu, her şeyiyle kararsızlık içinde olduğunu belli ediyordu. Yum Yum kaygıyla onu izledi.

Qwilleran ön taraftaki pencerelerin önünde durup uçsuz bucaksız suya baktı. Tom gibi bir adamın ruh halini ve amacını kim gerçek anlamda anlayabilirdi ki? Her şeyi yapmaya istekliydi, çok kolay suistimal edilebilirdi. Bir iş verildiğinde, bir börek ikram edildiğinde hatta tatlı bir söz işittiğinde bile mutlu oluyordu. Fanny ona bir iş ve ev vermişti. Hanstable ona emirler vermiş ve düzenli para sağlayarak hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan bir gece kulübü satın alma hayalini beslemişti. Onlar olmadan Tom kendini bir anda amaçsız hissetmiş olmalıydı.

Birden müzik başlayarak sıkıntılı düşüncelerini böldü. Brahms'ın keman ve çello için konçertosunun girişiydi. Ancak müzik beklenmedik bir biçimde bölündü ve yumuşak bir ses konuşmaya başladı.:

"Ben yaptım... Onu ittim... O iyi bir hanımdı. Benim arkadaşımdı." Ses hıçkırdı. "Bunu yapmamı bana o adam söyledi. Bana, bir gece kulübü alabilecek kadar çok paraya sahip olacağımı söyledi. Bana ortak olacağımızı söyledi... Yaşlı kadın bana para vereceğine söz vermişti. Her şeyi bana bırakacağına söz vermişti. Oğlu gibi olduğumu söylerdi. Madem yalandı neden böyle söyledi?"

Ses kesildi. Artık rüzgârın, dalgaların ve inleyen bir kedinin sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Daha sonra müzik, hüzünlü teması ve solo kemanıyla tekrar başladı.

Qwilleran öksürdü ve boğazındaki düğümü yutmaya çalıştı. Kedi müzik setinin yanında oturmuş, küçük kırmızı ışığı inceliyordu. Qwilleran, Koko'nun başını okşadı. "Sana bir şey söyledi mi Koko? Sana veda etti mi?"

Geyikli Kasaba, Pazar

Sevgili Arch,

Telefondaki haberlerin beni şoka uğrattı. Şimdiyse benim sana haberlerim var! Rampage çok daha iyi bir teklif yaptı, genel yayın yönetmenleri de daha güzel. Sence Percy onların teklifine denk bir şey çıkaracak mı?

Burada biraz heyecan yaşadık diyebilirim. Koko kulübeye giren bir adamı yaraladı. Aynı adam bıçakla beni öldürüyordu az kalsın. Geçen hafta da komşularımızdan birini öldürmüştü. Fanny Teyze Perşembe günü öldü ve yanında çalışan adam da dün benim alet edevat kulübemde kendini vurdu. Bunun dışında sakin bir tatildi diyebilirim.

Bir de ufak bir sorun var. Yeni iş harika görünüyor ama kısa bir zaman önce Fanny Teyze'nin yüklü servetinin tek mirasçısı olduğumu öğrendim. Doğal olarak işin içinde bir bit yeniği var. Kazmalı'da yaşamam şart koşuluyor. Ne yapmalı? Ne yapmalı?

Bu yazdıklarımın tek kelimesine bile inanmayacağını biliyorum. Doğrusu seni suçlayamam.

Qwill

Daktilodan kâğıdı çıkardığında, dırdırcı iki ses hâlâ tartışıyordu, İşine Sadık Gazeteci, mesleğine ihanet etme derken, Kurnaz İskoçyalı parayı al ve arkana bakma diyordu.

Koko masada daktilonun tuşlarını kurcalarken, Yum Yum'da onun kuyruğuna oyuncu patiler atıyordu.

"Söyle bana Koko, ne yapayım?" diye sordu. "Sen her zaman haklısındır. Sence yeni işi kabul edeyim mi?"

Yum Yum, Koko'nun kulaklarını yalamaya başlamıştı, ikisinin de gözleri keyiften yarı kapalıydı. "MAV" dedi Koko yavaşça.

Qwilleran bıyığına püfledi. Bu evet miydi yoksa hayır mı?

SON